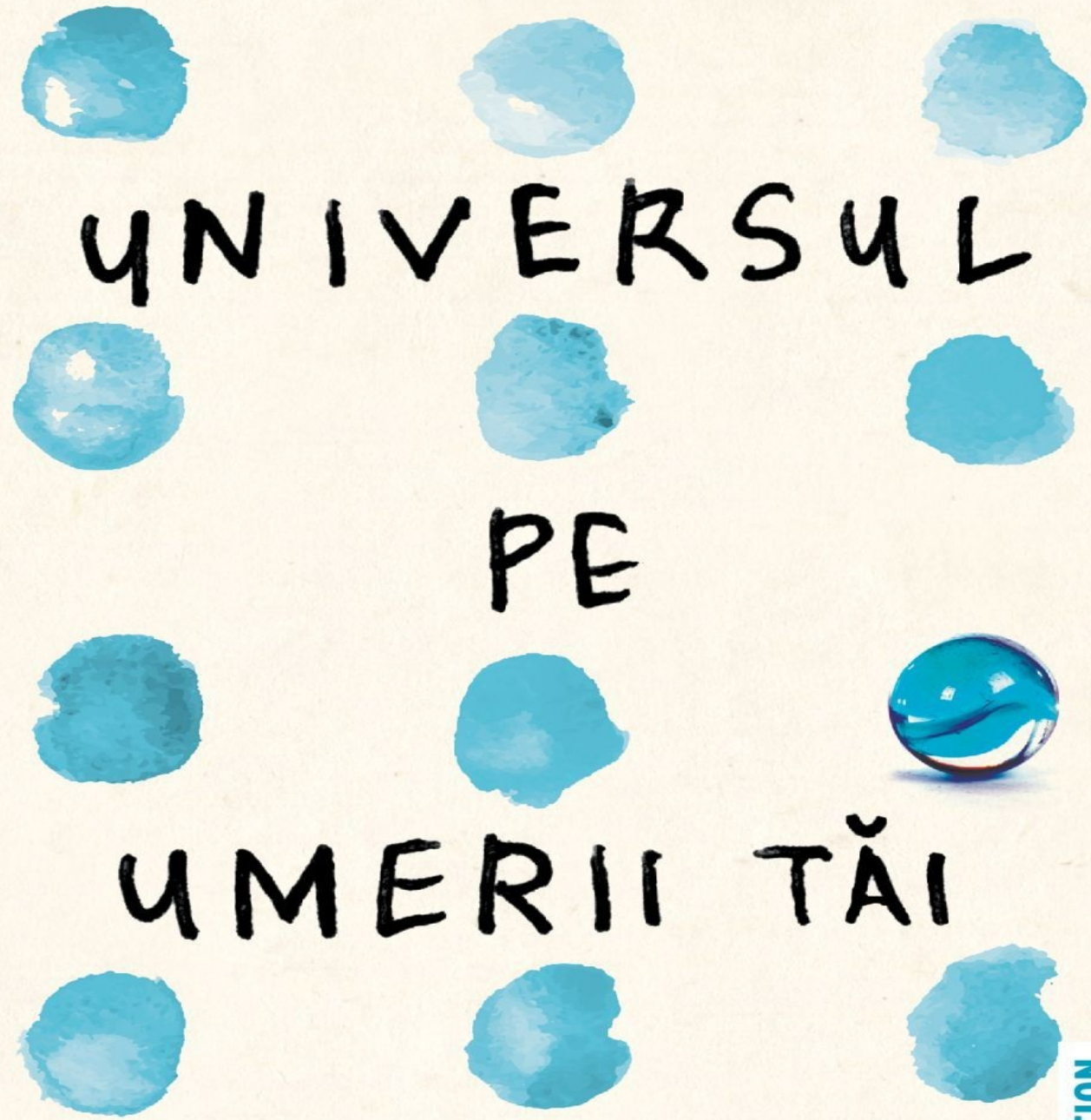

JENNIFER NIVEN

YOUNG

BESTSELLER NEW YORK TIMES

UNIVERSUL

PE

UMERII TĂI

DE LA AUTOAREA ROMANULUI
TOATE ACELE LOCURI MINUNATE,
BESTSELLER NEW YORK TIMES

TREI

FICTION
CONNECTION

Jennifer Niven

Universul pe umerii tai

Traducere din engleza de
Ana Dragomirescu

TREI
2017

CONNECTION

COLECTIE COORDONATA DE
Magdalena Marculescu

TREI

HOLDING UP THE UNIVERSE

Jennifer Niven

Copyright (c) 2016 by Jennifer Niven This translation published by arrangement with
Random House Children's Books, a division of Random House LLC.

(c) Editura Trei, 2017
pentru prezenta editie

C.P. 27-0490, Bucuresti Tel./Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro www.edituratrei.ro

ISBN ePUB:

ISBN PDF:

ISBN Print:

Editori: Silviu Dragomir, Vasile Dem. Zamfirescu Director editorial: Magdalena Marculescu
Redactor: Carmen Botosaru Design coperta: David Drummond Ilustratie coperta (c) 2016
by Shutterstock Director productie: Cristian Claudiu Coban Dtp: Florin Paraschiv
Corectura: Maria Musuroiu, Dusa Udrea Aceasta carte in format digital (e-book) este
protejata prin copyright si este destinata exclusiv utilizarii ei in scop privat pe dispozitivul
de citire pe care a fost descarcata. Orice alta utilizare, incluzand imprumutul sau
schimbul, reproducerea integrala sau partiala, multiplicarea, inchirierea, punerea la
dispozitia publica, inclusiv prin internet sau prin retele de calculatoare, stocarea
permanenta sau temporara pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperarii
informatiei, altele decat cele pe care a fost descarcata, revanzarea sau comercializarea sub
orice forma, precum si alte fapte similare savarsite fara permisiunea scrisa a detinatorului
copyrightului reprezinta o incalcare a legislatiei cu privire la protectia proprietatii
intelectuale si se pedepseste penal si/sau civil in conformitate cu legile in vigoare.

Lectura digitala protejeaza mediul
Versiune digitala realizata de elefant.ro

pentru Kerry,

Louis,

Angelo

& Ed,

pe umerii carora s-a sprijinit universul meu

si pentru toti cititorii mei de pretutindeni,

care sunt lumea mea

„-- Atticus, era foarte dragut..

-- Majoritatea oamenilor sunt asa, Scout, cand reusesti in sfarsit sa-i vezi."

(Harper Lee, *Sa ucizi o pasare cantatoare*)

Nu sunt un mizerabil, dar sunt pe cale sa fac un lucru mizerabil. Iar tu o sa ma urasti si altii o sa ma urasca, insa eu tot o sa-l fac, pentru a ne apara, atat pe mine, cat si pe tine.

O sa para o scuza, dar sufar de ceva numit prosopagnosia, ceea ce inseamna ca nu pot sa recunosc fetele, nici macar pe ale celor dragi. Nici macar pe a mamei. Nici macar pe a mea.

Imagineaza-ti cum ar fi sa intri intr-o camera plina de straini, oameni care nu inseamna nimic pentru tine, fiindca nu le cunosti nici numele, nici trecutul. Apoi imagineaza-ti cum ar fi sa mergi la scoala sau la serviciu, sau, si mai rau, la tine acasa, unde ar trebui sa-i stii pe toti, dar si acolo toata lumea sa-ti para straina.

Asa mi se intampla mie: intru intr-o camera si nu cunosc pe nimeni. E la fel in orice camera, oriunde. Ma ghidez dupa mersul cate unei persoane. Dupa gesturi. Dupa voce. Dupa pieptanatura. Invat sa recunosc oamenii dupa anumite semne. Imi zic: *Dusty are urechile clapauge si parul castaniu-roscat, aranjat in stil afro*, apoi memorez lucrurile astea, astfel incat sa ma ajute sa-mi gasesc fratele mai mic, dar figura lui, cu urechile mari si parul afro, nu-mi vine in minte decat daca el se afla in fata mea. A-ti aminti cum arata oamenii e ca o superputere pe care toti par s-o aiba, in afara de mine.

Am fost diagnosticat oficial? Nu. Si nu doar pentru ca, din cate banuiesc, treaba asta il depaseste pe doctorul Blume, pediaterul orasului. Nu doar pentru ca, in ultimii ani, parintii mei au avut pe cap mai multe necazuri decat pot duce. Nu doar pentru ca e mai bine sa nu fii ala ciudat. Ci pentru ca o parte din mine spera ca nu e adevarat. Ca problema o sa se rezolve si o sa treaca de la sine. Pentru moment, iata cum ma descurc:

Da din cap aprobator/zambeste catre toata lumea!

Fii sarmant!

Fii „in priza”!

Fii al naibii de haios!

Fii sufletul petrecerii, dar nu bea! Nu risca sa-ti pierzi controlul (o patesti deja destul de des cand esti treaz)!

Fii atent!

Fa orice e nevoie! Fii imparatul jigodiilor! Orice, numai sa nu devii o prada. Intotdeauna e mai bine sa vanezi decat sa fii vanat.

Nu-ti spun toate astea pe post de scuza pentru ceea ce sunt pe cale sa fac. Dar poate tii cont de ele. E singura cale de a-i impiedica pe prietenii mei sa faca ceva mai rau si e singura cale de a opri jocul asta stupid. Sa stii doar ca nu vreau sa fac rau nimanui. Nu asta e motivul. Chiar daca asta o sa se intample.

Al tau,

Jack

P.S. Tu esti singura persoana care stie ce e in neregula cu mine.

Prosopagnosia, substantiv: 1. incapacitatea de a recunoaste fetele persoanelor familiare, de obicei ca urmare a unui traumatism cerebral. 2. situatia in care toti iti sunt straini.

Cu 18 ore in urma

Libby

Daca ar iesi un duh din lampa mea de pe noptiera, mi-as pune aceste trei dorinte: mama sa fie in viata, sa nu se mai intample niciodata absolut nimic rau sau trist si sa fiu una dintre Domnisoarele Liceului Martin Van Buren, cea mai buna echipa de majorete cale de trei state.

Dar daca Domnisoarele nu te vor?

E ora 3:38 a.m., acel moment din noapte in care mintea mea scapa de sub control si incepe s-o ia razna, asa cum facea motanul meu, George, cand era mic. Dintr-odata, creierul meu se catara pe draperii. Uite-l colo, dandu-se huta pe biblioteca! Uite-l dincolo, cu laba in acvaniu si cu capul sub apa!

Stau intinsa in pat, cu privirea pironita in bezna, iar mintea mea topaie prin camera.

Daca o sa ramai din nou blocata? Daca vor fi nevoiti sa darame usa cantinei ori peretele baii ca sa te scoata afara? Daca tatal tau o sa se insoare si pe urma o sa moara, iar tu o sa ramai cu noua lui sotie si cu fratii vitregi? Daca o sa mori tu? Daca nu exista rai si n-o sa-ti mai revezi niciodata mama?

Ma indemn sa dorm.

Inchid ochii si stau nemiscata.

Absolut nemiscata.

Minute in sir.

Imi fortez mintea sa stea intinsa langa mine si-i zic: *dormi, dormi, dormi!*

Daca ajungi la scoala si-ti dai seama ca lucrurile s-au schimbat, ca toti copiii sunt altfel si ca, oricat de mult te-ai stradui, n-o sa-i poti ajunge niciodata din urma?

Deschid ochii.

Numele meu este Libby Strout. Probabil ca ai auzit de mine. Probabil ca te-ai uitat la filmuletul in care se vede cum sunt salvata din propria mea casa. La ultima numaratoare, 6 345 981 de oameni il vazusera deja, asa ca sunt sanse mari ca si tu sa fii printre ei. Acum trei ani, eram Cea Mai Grasa Adolescenta Din America. Greutatea mea maxima a ajuns la 296 de kilograme, ceea ce inseamna ca am avut aproximativ 230 de kilograme in plus. N-am fost grasa de cand ma stiu. Versiunea scurta a povestii e ca mama a murit, iar eu m-am ingrasat, dar, cumva, sunt inca aici. Tot ce s-a intamplat nu e, in niciun caz, din vina tatalui meu.

La doua luni dupa ce am fost salvata, ne-am mutat intr-un alt cartier, aflat in capatul opus al orasului. Astazi pot sa ies singura din casa. Am pierdut 137 de kilograme. Cat doi oameni. Mi-au mai ramas inca 90 si nu ma deranjeaza. Ma plac asa cum sunt. Acum pot sa alerg, de exemplu. Si sa merg cu masina. Si sa-mi cumpar haine de la mall, in loc sa fac o comanda speciala. Pot sa fac si piruete. Pe langa faptul ca nu ma mai sperie eventualitatea ca organele sa-mi cedeze, asta ar putea fi cel mai bun lucru de acum, in comparatie cu atunci.

Maine e prima mea zi de scoala din clasa a cincea si pana in prezent. Noua mea titulatura va fi aceea de eleva in clasa a unsprezecea, ceea ce trebuie sa recunoastem ca suna mult mai bine decat Cea Mai Grasa Adolescenta Din America. Dar imi vine greu sa ma simt altfel decat INNEBUNITA DE FRICA.

Astept atacul de panica.

Jack

Caroline Lushamp ma suna inainte sa porneasca desteptatorul, dar las sa intre casuta vocala. Stiu ca, indiferent despre ce ar fi vorba, nu-i de bine si eu sunt de vina.

Ma suna de trei ori, dar nu-mi lasa decat un mesaj. Dau sa-l sterg fara sa-l ascult, dar daca i s-a stricat masina si a dat de necaz? La urma urmei, ea e fata cu care, de patru ani incoace, sunt din cand in cand impreuna. (Formam *acel* cuplu. Acel cuplu care ba se cearta, ba se impaca si despre care toata lumea presupune ca, la final, va ramane laolalta pe veci.)

Jack, eu sunt. Stiu ca am luat o pauza sau ce-o mai fi si asta, dar e vorba de verisoara mea. VERISOARA mea. Vreau sa zic, VERISOARA MEA, JACK! Daca voiai sa te razbuni pe mine pentru ca ti-am dat papucii, atunci felicitari, nenorocitule, ai reusit! Daca o sa ma vezi azi la ore sau pe hol, sau la cantina, sau ORIUNDE ALTUNDEVA PE PAMANT, sa nu vorbești cu mine! De fapt, fa-mi doar o favoare si du-te dracului!

Trei minute mai tarziu, ma suna verisoara si, la inceput, mi se pare ca plange, insa dupa aceea o aud pe Caroline pe fundal, iar verisoara incepe sa urle si Caroline se apuca sa tipe. Sterg mesajul.

Doua minute mai tarziu, Dave Kaminski imi trimite un mesaj in care ma avertizeaza ca Reed Young vrea sa-mi traga o mama de bataie fiindca m-am sarutat cu prietena lui. Ii scriu: *Iti raman dator!* Si nu glumesc. Daca ar fi sa tin socoteala, Kam m-a ajutat pe mine de mai multe ori decat l-am ajutat eu pe el.

Tot taraboiul asta din cauza unei fete care, la drept vorbind, semana atat de tare cu Caroline Lushamp, incat, cel putin la inceput, am crezut ca *este* ea, ceea ce inseamna ca, intr-un fel

ciudat, Caroline ar trebui sa se simta flatata. E ca si cum as fi recunoscut in fata lumii intregi ca vreau sa ma impac cu ea, desi mi-a facut vant in prima saptamana de vara, ca sa poata iesi cu Zach Higgins.

Ma gandesc sa-i transmit asta intr-un mesaj, dar imi inchid telefonul, apoi inchid ochii si incerc sa vad daca ma pot teleporta inapoi in luna iulie. Pe atunci, singurele lucruri care ma preocupau erau sa merg la munca, sa scotocesc prin cimitirul de masini din localitate, sa mesteresc proiecte (care te-ar lasa cu gura cascata) in atelierul meu (supertare) si sa-mi petrec timpul cu fratii mei. Viata ar fi mult mai simpla daca n-ar exista decat Jack + cimitir de masini + atelier supertare + proiecte care te lasa cu gura cascata.

N-ar fi trebuit sa mergi la petrecere. N-ar fi trebuit sa bei. Stii ca nu se poate avea incredere in tine. Evita alcoolul! Evita multimile! Evita oamenii! Pana la urma nu faci decat sa-i scoti din sarite.

Libby

E ora 6:33 dimineata, iar eu m-am ridicat din pat si stau in fata oglinzii. A fost o vreme, acum putin peste doi ani, cand nu puteam, nu voiam sa ma uit la mine insami. Nu vedeam decat fata schimonosita a lui Moses Hunt, strigandu-mi din celalalt capat al locului de joaca: *Nimeni n-o sa te iubeasca vreodata, pentru ca esti grasa!* Si fetele tuturor celorlalti copii de clasa a cincea izbucnind in ras. *Esti asa de mare, ca acoperi luna. Du-te acasa, Flabby Stout¹, du-te acasa, in camera ta...*

Astazi ma vad pe mine insami: o adorabila rochie bleumarin, tenisi, par castaniu, nici prea lung, nici prea scurt, pe care dulcea, dar usor dementa mea bunica l-a descris candva ca avand „exact culoarea vitelor scotiene”. Mai vad si reflexia uriasului ghemotoc de vata murdara care e motanul meu. George ma fixeaza cu ochii lui aurii si intelepti, iar eu incerc sa-mi imaginez ce mi-ar putea spune. Acum patru ani, a fost diagnosticat cu insuficienta cardiaca si i s-au mai dat doar sase luni de trait. Dar eu il cunosc suficient de bine, incat sa stiu ca numai George o sa decida cand e momentul ca George sa se duca. Il vad clipind, cu ochii la mine.

In momentul asta, cred ca mi-ar spune sa respir.

Asa ca respir.

Am devenit foarte priceputa la respirat.

Imi cobor privirea spre mainile mele, care nu tremura, cu toate ca unghiile sunt roase din carne, si, in mod ciudat, ma simt destul de calma, avand in vedere situatia. Atunci imi dau seama: atacul de panica n-a mai venit. E un motiv de sarbatoare, asa ca pun unul dintre vechile albume ale mamei si incep sa dansez. Ador sa dansez si asta vreau sa fac in viata. N-am mai luat lectii de cand aveam zece

ani, dar *am dansul in sange* si asta n-o sa se schimbe, oricat de putin m-as antrena.

Imi zic: *Ai putea sa dai proba pentru Domnisoare.*

Creierul meu tasneste pe perete, unde ramane atarnat, dardaind. *Daca n-o sa se intample niciodata? Daca o sa mori inainte sa ai parte de ceva bun sau minunat, sau uluitor?* In ultimii doi ani si jumătate, nu m-a preocupat decat propria supravietuire. Absolut toti cei din viata mea, inclusiv eu, isi concentrau atentia spre: *trebuie sa te facem bine.* Iar acum sunt bine. *Si daca o sa-i dezamagesc, dupa ce au investit atata timp si energie in persoana mea?*

Dansez si mai tare, ca sa-mi alung gandurile, pana cand tata imi bate in usa. Capul lui se iveste de dupa ea.

-- Stii ca-mi place la nebunie un cantec bun de-al lui Pat Benatar la prima ora a diminetii, dar intrebarea e: ce parere au vecinii?

Dau muzica putin mai incet, inasa continui sa ma misc. La finalul melodiei, gasesc un marker si imi decorez un pantof. „Atata vreme cat traiesti, intotdeauna te asteapta ceva. Si chiar daca e ceva rau, iar tu stii ca e rau, ce poti face? Nu te poti opri din trait" (Truman Capote, *Cu sange-rece*). Pe urma intind mana catre rujul pe care bunica mi l-a facut cadou de ziua mea, ma aplec inspre oglinda si imi inrosesc buzele.

¹ Porecla inspirata de numele personajului, Libby Strout, care in traducere ar insemna Grasa Flescaita. (N.t.)

Jack

Aud dusul curgand si voci rasunand de la parter. Imi trag perna peste cap, inasa e prea tarziu -- sunt treaz.

Pornesc telefonul si ii scriu mai intai lui Caroline, apoi lui Kam, apoi lui Reed Young. Le spun tuturor ca eram beat crita (o exagerare), ca era intuneric bezna (chiar era) si ca nu-mi amintesc nimic din ce s-a intamplat, pentru ca nu eram doar beat, ci si suparat. *Pur si simplu, acasa se intampla niste rahaturi despre care nu pot vorbi acum, asa ca ti-as ramane pe veci indatorat daca ai avea rabdare cu mine si ai gasi in sufletul tau puterea de a ma ierta.* Partea cu rahaturile de acasa e pe deplin adevarata.

In mesajul catre Caroline adaug niste complimente si rugamintea de a-i transmite scuzele mele verisoarei ei. Zic ca nu vreau s-o contactez direct, pentru ca deja am incurcat lucrurile si n-am de gand sa mai fac nimic care sa inrautateasca relatia dintre noi doi. Chiar daca ea, *Caroline*, e cea care mi-a dat *mie* papucii, chiar daca, in prezent, ne aflam in faza despartirii si chiar daca n-am mai vazut-o *din luna iunie*, in esenta, imi pun cenusa in cap, lasand-o pe toata sa cada pe telefonul meu. E pretul pe care-l platesc pentru ca toata lumea sa fie fericita.

Ma tarasc pe hol, pana la baie. Lucrul de care am cea mai mare nevoie pe lumea asta e un dus lung si fierbinte, dar ma aleg doar cu un firisor de apa calda, dupa care urmeaza o explozie de frig islandez. Dupa saizeci de secunde (fiindca nu pot indura mai mult) ies, ma sterg si ma opresc in fata oglinzii.

Asadar asta sunt eu.

E lucrul la care ma gandesc de fiecare data cand imi vad reflexia. Nu ca si cum as zice: *La naiba, asta-s eu!* ci mai degraba:

Hmm. OK. Ce-avem noi aici? Ma aplec, incercand sa asez laolalta franturile fetei mele.

Baiatul din oglinda nu arata rau: pometi inalti, maxilar puternic, un colt al gurii un pic ridicat, de parca tocmai a terminat de spus o gluma. Undeva in vecinatatea lui „frumusel”. Felul in care isi lasa capul pe spate si se uita printre pleoapele intredeschise lasa impresia ca e obisnuit sa-i priveasca pe toti de sus, ca si cum ar fi istet si ar sti asta. Apoi imi dau seama ca, de fapt, are o fata de nesimtit. Cu exceptia ochilor. Si ei sunt seriosi, dar incercanati, ca si cum baiatul n-ar fi dormit. E imbracat in acelasi tricou cu Superman pe care l-a purtat toata vara.

Ce inseamna gura asta (mostenita de la mama) alaturi de nasul asta (tot de la mama) si de ochii astia (o combinatie intre ai mamei si ai tatei)? Am sprancenele mai inchise la culoare decat parul, inasa nu la fel de intunecate ca ale tatei. Pielea mea are o nuanta potrivita de cafeniu, nu inchisa ca a mamei, nici deschisa ca a tatei.

Celalalt element care nu se potriveste e parul. Seamana cu o uriasa coama de leu in stil afro, care arata de parca i s-ar permite sa faca orice pofteste. Daca imi seamana catusi de putin, tipul din oglinda calculeaza orice. Si, cu toate ca parul lui *nu poate fi imblanzit*, tipul are un motiv pentru care l-a lasat sa creasca. Pentru a se regasi pe sine.

Ceva legat de insumarea tuturor trasaturilor astora reprezinta modul in care oamenii se recunosc unul pe altul in lume. Ceva legat de combinatia intre ele ii face sa zica: *Uite-l pe Jack Masselin!*

-- Care-i semnul tau distinctiv? imi intreb eu imaginea reflectata in oglinda si ma refer la trasatura care ma scoate cu adevarat in evidenta, nu la enorma coama de leu.

Traiesc un moment realmente serios, dar tocmai atunci aud limpede un chicotit si, ca prin ceata, vad trecand in graba pe langa mine o silueta inalta si subtire. Trebuie sa fie fratele meu, Marcus.

-- Ma cheama Jack si sunt foarte frumusel, ingana el, in timp ce coboara scarile pana la parter.

Top 5: cele mai jenante momente din viata mea

de Jack Masselin

1. Momentul in care mama a venit sa ma ia de la gradinita (dupa ce se tunsese), iar eu, de fata cu educatoarea mea, cu ceilalti copii, cu ceilalti parinti si cu directoarea, am acuzat-o ca incearca sa ma rapeasca.

2. Momentul in care am intrat intr-un meci de fotbal improvizat in parcul Reynolds (fara echipament) si am pasat de fiecare data mingea echipei adverse, stabilind recordul parcului pentru Cel Mai Dezastruos Si Umilitor Debut Din Istorie.

3. Momentul in care, pentru ca lucram cu fizioterapeutul liceului, din cauza unei accidentari la umar, i-am spus, in mijlocul magazinului Walmart, barbatului pe care il credeam antrenorul meu de baseball: *Mi-ar prinde bine inca un masaj*, doar ca sa descopar ca el era, de fapt, domnul Temple, seful mamei.

4. Momentul in care m-am dat la Jesselle Villegas si ea s-a dovedit a fi domnisoara Arbulata, profesoara suplinoare.

5. Momentul in care m-am sarutat cu Caroline Lushamp si ea s-a dovedit a fi, de fapt, verisoara ei.

Libby

N-am carnet de conducere, asa ca ma duce tata cu masina. Intre multele, multele lucruri pe care sunt nerabdatoare sa le fac anul asta se numara si orele de educatie rutiera. Ma astept ca tata sa-mi ofere sfaturi intelepte ori sa-mi tina un miscator discurs de incurajare, dar tot ce poate sa scoata e un:

-- Hai ca poti, Libbs! O sa fiu aici, ca sa te iau la sfarsitul zilei.

Iar felul in care rosteste cuvintele pare de rau augur, ca si cum am juca in prima scena a unui film de groaza. Apoi imi zambeste, cu genul acela de zambet pe care l-ai invata dintr-un documentar educativ despre cum se cresc copiii. E un suras nervos -- colturile gurii parca sunt trase in sus si lipite asa cu banda adeziva. Ii zambesc la randul meu.

Daca o sa raman blocata in banca? Daca o sa trebuiasca sa-mi iau pranzul de una singura si nimeni n-o sa stea de vorba cu mine tot restul anului scolar?

Tata e un barbat solid, aratos. Sarea pamantului. Destept (e specialist in securitate informatica la o renumita companie IT). Slab de inger. Dupa ce m-au eliberat din casa, a trecut printr-o perioada foarte dificila. Oricat de groaznic ar fi fost pentru mine, lui cred ca i-a venit si mai greu, mai ales din cauza ca a fost acuzat de neglijenta si abuz. Presa nu-si inchipuia cum altfel mi s-ar fi putut permite sa ajung atat de mare. Dar presa nu stia despre doctorii la care ma dusese tata si despre dietele pe care le incercaseram, chiar in timp ce el isi jelea sotia. Nu vedea mancarea pe care o ascundeam sub pat si in adancul umbrelor din dulapul meu. Nu avea de unde sa afle ca eu, daca-mi pun ceva in minte, merg pana la capat. Si imi pusesem in minte sa mananc.

La inceput, am refuzat sa discut cu reporterii, inasa la un moment dat a trebuit sa arat lumii ca sunt bine si ca tata nu e personajul negativ pe care l-au descris ei, indopandu-ma cu bomboane si prajituri intr-un efort de a ma tine inchisa si dependenta de el, ca pe fetele alea din *The Virgin Suicides*. Asa ca, incalcand vointa tatei, am acordat un interviu unui post de stiri din Chicago, interviu care a calatorit prin toata Europa, pana in Asia si inapoi.

Vedeti dumneavoastra, toata lumea mea s-a schimbat cand aveam zece ani. Mi-a murit mama, ceea ce a fost indeajuns de traumatizant, dar apoi a inceput batjocura. Nu m-a ajutat nici faptul ca m-am dezvoltat mai devreme si ca, dintr-odata, propriul corp imi parea prea mare pentru mine. Nu vreau sa spun ca de vina sunt colegii mei de clasa. La urma urmei, eram copii. Insa vreau doar sa fie clar ca au fost mai multi factori la mijloc: batjocura, impreuna cu pierderea celei mai importante persoane, apoi atacurile de panica ce apareau ori de cate ori trebuia sa ies din casa. De-a lungul a toate astea, tata a fost singurul care mi-a ramas alaturi.

Acum ii spun tatei:

-- Stiai ca Pauline Potter, Cea Mai Grasa Femeie Din Lume, a slabit patruzeci si patru de kilograme facand sex maraton?

-- Tu n-ai voie sa faci sex pana la treizeci de ani.

Ma gandesc: *Mai vedem noi*. La urma urmei, se intampla miracole in fiecare zi. Ceea ce inseamna ca s-ar putea ca pustii aia care au fost atat de rautaciosi cu mine la locul de joaca sa se fi maturizat si sa fi inteles ca au gresit. Poate ca au devenit chiar niste oameni de treaba. Sau poate ca s-au facut si mai rai. Toate cartile pe care le-am citit si toate filmele pe care le-am vazut par sa transmita acelasi mesaj: liceul e cea mai urata experienta de care poti avea parte vreodata.

Daca, din greseala, ii intorc vorba cuiva si devin Grasana Obraznica? Daca niste fete slabe, bine intentionate, ma adopta in grupul lor si devin Prietena Cea Grasa? Daca o sa le fie clar tuturor ca cele invatate acasa m-au pregatit cu adevarat doar pentru clasa a

opta, nu si pentru a unsprezecea, fiindca sunt prea proasta ca sa pricep ceva din lectiile de la scoala?

Tata imi zice:

-- Tot ce trebuie sa faci e sa treci de ziua de azi, Libbs. Daca e absolut si complet oribil, ne putem intoarce la invatatul acasa. Acorda-mi doar o zi! De fapt, nu mi-o acorda mie. Acorda-ti tie o zi.

Imi spun: *Azi*. Imi spun: *La asta visai pe vremea cand erai prea sperziata ca sa iesi din casa. La asta ai visat timp de sase luni, cat ai zacut in pat. Asta ti-ai dorit: sa iesi in lume, ca toti ceilalti*. Imi spun: *Ti-au trebuit doi ani de tabere speciale, consilieri, psihologi, doctori, specialisti in terapie comportamentala si antrenori ca sa te pregateasca pentru acum. In ultimii doi ani si jumatate ai facut cate zece mii de pasi pe zi. Fiecare dintre ei te-a indreptat catre momentul asta.*

Nu stiu sa conduc.

N-am fost niciodata la un bal.

Am ratat complet ciclul gimnazial.

N-am avut niciodata un iubit, desi m-am sarutat odata cu un baiat, intr-o tabara pentru grasi. Il chema Robbie, iar acum repeta clasa a douasprezecea pe undeva prin Iowa.

N-am avut nicio prietena, in afara de mama, asta daca nu punem la socoteala prietenii pe care mi i-am inventat singura: trei frati ce locuiau vizavi de fosta mea casa. Le spuneam Dean, Sam si Castiel, pentru ca mergeau la o scoala particulara si nu stiam cum ii cheama. Ma prefaceam ca imi sunt prieteni.

Tata pare atat de emotionat si plin de speranta, incat imi iau repede ghiozdanul, cobor pe trotuar, apoi raman pe loc in fata scolii, in vreme ce lumea trece pe langa mine.

Daca o sa intarzii la toate orele, pentru ca nu pot sa merg suficient de repede, o sa fiu pedepsita si asa o sa-i cunosc pe singurii baieti dispusi sa-mi acorde atentie, drogatii si delincventii, o sa ma indragostesc de unul dintre ei, o sa raman insarcinata, o sa ma las de scoala inainte de absolvire si o sa locuiesc cu tata pana la sfarsitul vietii mele sau cel putin pana cand copilul o sa implineasca

optsprezece ani?

Mai ca-mi vine sa ma intorc in masina, dar tata e inca acolo, afisand in continuare zambetul ala plin de speranta.

-- Hai ca poti!

De data asta o spune mai tare si jur ca-mi arata degetele mari ridicate. Asta-i motivul pentru care ma alatur multimii si o las sa ma poarte cu ea, pana cand ajung sa-mi astept randul la intrare, sa-mi deschid ghiozdanul -- pentru ca paznicul sa-l poata controla --, sa trec prin detectorul de metale, sa intru pe un hol lung, ce se desface in toate directiile si unde sunt imbrancita de coate si brate. Ma gandesc: *Undeva in scoala asta, s-ar putea afla baiatul de care o sa ma indragostesc. Unul dintre tinerii astia minunati ar putea fi acela care, in sfarsit, o sa-mi cucereasca inima si trupul. Eu sunt Pauline Potter a liceului Martin Van Buren. O sa fac sex pana cand o sa scap de toate kilogramele astea pe care le mai am in plus. Ma uit la baietii care trec. Ar putea fi tipul de colo sau ar putea fi cel de dincolo. In asta consta frumusetea lumii. In clipa de fata, baiatul de colo ori cel de dincolo nu inseamna nimic pentru mine, dar in curand o sa ne cunoastem si o sa schimbam lumea, pe a lui si pe a mea.*

-- Misca, umflato! imi spune cineva.

Simt piscatura cuvantului, ca pe o impunsatura facuta cu acul, de parca lumea insasi ar incerca sa ma sparga, asa cum imi sparge bula de ganduri. Incep sa-mi croiesc drum inainte. Partea grozava a dimensiunilor mele este ca pot sa fac gol in jurul meu.

Jack

Masina e si ea parte din imaginea mea, la fel ca parul. E un Land Rover din 1968, restaurat, pe care Marcus si cu mine l-am cumparat de la un unchi batran. Initial, a fost folosit pentru muncile de la ferma, dupa care a zacut si a ruginit vreme de patruzeci si ceva de ani, insa acum e in parte Jeep, in parte ATV si suta la suta bestial.

Marcus sta imbunat pe scaunul pasagerului.

-- Jigodie!

Cuvantul e spus cu voce joasa si adresat ferestrei. Din nefericire pentru mine, fratele meu si-a luat carnetul de sofer cu o luna in urma.

-- Esti adorabil! Sper ca a unsprezecea n-o sa-ti strice farmecul copilaresc. Pot sa conduci masina la anul, cand eu o sa merg la facultate.

Daca o sa merg la facultate. Daca o sa mai plec vreodata din locul asta.

Marcus isi ridica degetul mijlociu in directia mea. De pe bancheta din spate, fratele nostru mai mic, Dusty, ne loveste scaunele cu picioarele.

-- Nu va mai certati!

-- Nu ne certam, piciule.

-- Parca ati fi mama si tata. Da muzica mai tare!

Acum doi ani, parintii mei se intelegeau destul de bine. Dar tata a aflat ca are cancer. Cu o saptamana inainte de primirea diagnosticului, eu descoperisem ca o insela pe mama. El nu stie ca am aflat, nu sunt sigur ca mama e la curent, dar uneori imi pun intrebari. Apropo, acum tata a scapat de cancer, insa n-a fost usor, mai ales pentru Dusty, in varsta de zece ani.

Dau cantecul mai tare. E o melodie mai veche, *SexyBack* a lui Justin Timberlake, si ma simt din nou in apele mele. Am o coloana sonora formata din patru cantece pe care mi-as dori sa le aud izbucnind la maximum de fiecare data cand intru intr-o incapere, iar asta e unul dintre ele.

*

Oprim in fata scolii lui Dusty, care se repede afara inainte sa apuc sa-l opresc. Cobor dupa el, luand cheile, astfel incat Marcus sa nu poata fugi cu masina.

In vara asta, Dusty a inceput sa umble cu o poseta dupa el. Nimeni nu vorbeste despre asta, nici mama, nici tata, nici Marcus.

Pana sa-l prind din urma, fratele meu a strabatut deja jumătate din alee. Trebuie sa stau cu ochii pe el, ca sa nu-l pierd. Dintre noi trei, Dusty are pielea cea mai intunecata si parul roscat, ca un banut de arama. Tehnic vorbind, mama e pe jumătate negresa, pe jumătate creola din Louisiana, iar tata e alb si evreu. Dusty are pielea inchisa la culoare, ca a mamei. Marcus, pe de alta parte, nici c-ar putea fi mai alb. Eu? Eu sunt doar Jack Masselin, oricine naiba ar fi el.

Dusty zice:

-- Nu vreau sa intarzii.

-- N-o sa intarzii. Voiam doar... Esti sigur in privinta posetei, piciule?

-- Mie-mi place. Imi intra toate in ea.

-- Si mie-mi place. E o poseta al naibii de misto. Dar nu sunt sigur ca toti o sa fie la fel de incantati ca noi. S-ar putea sa existe aici unii copii care sa te invidieze atat de mult pentru poseta, incat sa-si bata joc de tine.

Vad vreo zece dintre ei trecand chiar atunci pe langa noi.

-- N-o sa ma invidieze. O sa li se para ciudat.

-- Pur si simplu, nu vreau sa se poarte nimeni urat cu tine.

-- Daca eu am chef sa umblu cu o poseta, atunci o sa umblu cu o poseta. N-o sa renunt la ea doar pentru ca nu le place lor.

E momentul in care pustiul cel slabanog, cu urechi clapauge, devine eroul meu. Ii urmaresc miscarile in timp ce se indeparteaza, drept ca o sageata, cu barbia ridicata. Mi-as dori sa-l urmez pana in cladirea scolii, ca sa ma asigur ca n-o sa pateasca nimic.

7 profesii pentru cineva cu prosopagnosia de Jack Masselin

1. Cioban (presupunand ca incapacitatea de a recunoaste fete nu se extinde si la oi sau caini).
2. Incasator de taxe de trecere (presupunand ca niciun cunoscut de-al tau n-o ia pe ruta pe care lucrezi).
3. Vedeta rock/membru intr-o trupa de baieti/jucator in liga nationala de baschet sau vreo alta profesie de genul asta (caz in care oamenii se asteapta sa ai un ego atat de mare, incat nu se mira ca nu-i recunosti).
4. Scriitor (cea mai recomandata profesie pentru cei cu tulburari de anxietate sociala).
5. Ingrijitor/dresor de caini (vezi mai sus, numarul unu din lista).
6. Imbalsamator (doar ca s-ar putea sa incurc cadavrele intre ele).
7. Pustnic (ideal, doar ca nu se plateste prea bine).

Libby

Imi croiesc drum spre prima sala de curs, unde ma asez pe randul cel mai apropiat de usa, in caz ca voi fi nevoita sa fug la un moment dat. Abia daca incap in banca. Pe sub bluza, imi simt spatele umed si inima oprindu-se in loc. Dar nimeni nu poate sa vada asta. Cel putin asa sper, fiindca nimic nu e mai rau decat sa fii cunoscuta drept Grasana Transpirata. In timp ce colegii mei intra pe rand in clasa, unii dintre ei se holbeaza la mine. Cativa rad pe infundate. In spatele fetelor de adolescenti, nu recunosc pe niciunul dintre copiii de unsprezece ani pe care i-am stiut candva.

Scoala, insa, e exact asa cum ma asteptam si, in acelasi timp, are ceva in plus. Pe de-o parte, in liceul Martin Van Buren invata aproximativ doua mii de elevi, asa ca e o forfota de nedescris. Pe de-alta parte, nimeni nu arata atat de stralucitor si de gatit ca in liceele de la televizor ori din filme. Adolescentii adevarati n-au douazeci si cinci de ani. Noi avem tenuri urate sau frumoase, coafuri aratoase sau nereusite, suntem de toate formele si marimile. Imi place mai mult de noi decat de versiunile noastre televizate, chiar daca, stand aici, ma simt ca o actrita care joaca un rol. Sunt pestele scos din apa, fata nou-venita in scoala. *Care o sa fie povestea mea?*

Decid ca situatia in care ma aflu e un nou inceput. In ceea ce ma priveste, o iau de la capat si toate cele intamplate cand aveam unsprezece, doisprezece ori treisprezece ani nu mai exista. M-am schimbat. Si ei s-au schimbat, cel putin in exterior. Poate o sa uite ca sunt fata *aceea*. Eu, una, n-am de gand sa le reamintesc.

Ii privesc in ochi si le arunc noul zambet specific tatalui meu, cand colturile gurii par lipite in sus cu banda adeziva. Asta pare sa-i surprinda. Doi dintre ei imi zambesc la randul lor. Baiatul care sta

langa mine imi intinde o mana.

-- Mick.

-- Libby.

-- Eu sunt din Copenhaga. Am venit aici prin programul de schimb cultural.

Chiar daca are parul negru ca pana corbului, tot seamana cu un viking.

-- Esti din Amos?

As vrea sa-i spun: *Si eu am venit tot prin programul de schimb. Sunt din Australia. Sunt din Franta.* Dar singurii baieti cu care am vorbit in ultimii cinci ani au fost cei din taberele speciale si de aceea nu fac altceva decat sa dau din cap in semn de incuviintare.

El imi spune ca, la inceput, n-a fost sigur in privinta venirii aici, dar a hotarat ca ar fi o experienta folositoare sa vada tinuturile din inima Statelor Unite si „cum traiesc cei mai multi dintre americani”. Orice ar insemna asta.

Reusesc sa-l intreb:

-- Ce-ti place mai mult la Indiana?

-- Faptul ca intr-o zi o sa pot pleca acasa.

Rade, asa ca rad si eu, moment in care doua fete intra pe usa, iar privirile lor se indreapta imediat catre mine. Una dintre ele ii sopteste ceva celeilalte si amandoua se asaza pe locurile din fata noastra. Fetele imi par cunoscute, dar nu stiu de unde sa le iau. *Poate ca le stiu dinainte.* Mi se face pielea ca de gaina si am din nou impresia ca sunt intr-un film de groaza. Imi ridic ochii catre tavan, de parca ar sta sa-mi cada un pian in cap. Deoarece stiu ca raul o sa vina de undeva. Intotdeauna vine.

Ma indemn sa-i dau o sansa lui Mick, sa le dau o sansa fetelor allora, sa dau o sansa zilei de azi si, mai ales, sa-mi dau mie insami o sansa. Asa cum vad eu lucrurile, mi-am pierdut mama, am fost la un pas de a ma sinucide mancand, sub ochii intregii tari, mi-a fost gaurita locuinta ca sa pot fi scoasa din ea, am indurat programe de antrenament, diete si dezamagirea natiunii si am primit scrisori pline de ura de la persoane complet straine.

E dezgustator faptul ca cineva si-a ingadui vreodata sa ajunga atat de mare si e dezgustator faptul ca tatal tau n-a vrut sa faca nimic in privinta asta. Sper sa supravietuiesi si sa te indrepti in fata lui Dumnezeu. Sunt pe lumea asta oameni care mor de foame si e pacat ca tu mananci atat de mult, cand altii n-au destul.

Asa ca va intreb: ce poate sa-mi faca liceul, care sa nu-mi fi fost facut deja?

Jack

Cu un minut înainte de începerea orelor, intram în parcare și ocupăm ultimul loc rămas liber în primul șir de mașini. Marcus își scapă telefonul, iar când se ridică din nou, parca ar fi cu totul alt om. Când ai clipi, tabla de desen din creierul meu se șterge și trebuie să-o iau de la capăt, punând piesele laolaltă:

Par valvoi + barbie ascuțită + doi metri și jumătate de picioare ca de girafă = Marcus.

Nici n-am parcat bine Land Rover-ul, că el a coborât deja și striga după alții. Aș vrea să-i zic: *Așteapta-mă! Nu mă obligă să ies singur!* Aș vrea să-l apuc de brățară și să-l țin strâns, ca să nu-l pierd. În schimb, îl urmăresc cu privirea, fără să clipeșc, fiindcă asta l-ar face să dispară. Apoi Marcus se amestecă în mulțime, îndreptându-se către școala laolaltă cu gloata.

În regnul animal există tot felul de nume trasnite pentru diversele grupuri de vietăți. O turmă de zebre. Un card de ciori. Un palc de corbi. Și, preferatul meu, un ciopor de oi. Grupul asta cum s-ar numi? O groază de elevi? Un cosmar de adolescenți? Doar ca să mă distrez, studiez fetele celor care trec pe lângă mine, cautându-mi fratele. Dar e că și cum ai încerca să-ți alegi ursul polar preferat dintr-o droaie de urși.

Rămân așezat timp de treizeci de secunde, savurând singurătatea: 30. 29. 28. 27...

Gata pe ziua de azi, până la întoarcerea acasă. În jumătatea asta de minut, îmi permit să mă gândesc la toate lucrurile pe care n-o să le las să-mi umble prin cap în următoarele opt ore. Cântecul începe mereu la fel.

Am creierul varza...

Libby

Ora a inceput de douazeci de minute si nimeni nu se holbeaza la mine. Profesoara noastra, doamna Belk, vorbeste si, pana acum, am reusit sa tin pasul cu ea. Mick sopteste comentarii haioase doar pentru placerea mea, ceea ce face din el ori noul meu bun amic, ori viitorul meu iubit, ori, poate, baiatul cu care o sa fac sex pana cand o sa dau jos toate kilogramele ramase in plus.

Esti la fel de binevenita aici ca oricine altcineva. Nimeni nu te recunoaste. Nimanui nu-i pasa. Te descurci, fata! Nu te pripi, dar cred ca te descurci.

Dar, in clipa urmatoare, rad la una dintre glumele lui Mick si ceva imi zboara din nas, aterizand pe manualul lui.

Doamna Belk zice:

-- Va rog sa va potoliti!

Si continua sa vorbeasca.

Eu imi lipesc privirea de ea, inasa pot sa-l vad in continuare pe Mick cu coada ochiului. Nu stiu sigur daca a observat chestia pe care am azvarlit-o spre el si nu indraznesc sa ma uit. *Te rog sa n-o vezi!*

Baiatul continua sa-mi vorbeasca in soapta, ca si cum nimic nu s-ar fi intamplat, ca si cum lumea n-ar fi pe cale sa se sfarseasca, dar eu nu mai vreau decat sa inchid ochii si sa mor. Nu asa voiam sa incep, cu stangul. Nu asa ma vedeam cand stateam treaza noaptea, intinsa in pat, si imi inchipuiam marea mea revenire in societatea adolescentilor.

Poate el o sa creada ca e vreo traditie americana ciudata. Un soi de obicei bizar al nostru, cu care ii intampinam pe strainii veniti in tara noastra.

Imi petrec restul orei uitandu-ma drept in fata si concentrandu-ma din rasputeri la ce spune doamna Belk.

*

Cand se suna de iesire, cele doua fete care imi pareau cunoscute se intorc si se holbeaza la mine, moment in care observ ca e vorba despre Caroline Lushamp si Kendra Wu, pe care le stiu din clasa intai. Dupa ce am fost salvata din propria casa, ele au fost intervievate si prezentate ca fiind „prietene apropiate ale adolescentei cu probleme”. Ultima oara cand le-am vazut in persoana, Caroline era o banala copila de unsprezece ani, care purta in fiecare zi aceeași esarfa cu Harry Potter, indiferent cat ar fi fost de cald. O mai scoteau in evidenta faptul ca se mutase in Amos din Washington, DC, pe vremea cand era la gradinita, si ca se rusina din pricina picioarelor ei, cu degete foarte lungi si indoite, ca ale unui papagal. Despre Kendra imi amintesc ca isi scria pe blugi texte in stilul lui Percy Jackson si ca nu trecea zi in care sa nu planga din orice motiv: baieti, teme, ploaie.

Bineinteles ca acum Caroline are doi metri jumate si e asa de frumoasa, incat ar putea sa faca reclama la sampoane. Poarta o fusta si un sacou stramt, de parca ar merge la o scoala particulara. Kendra, al carei zambet pare tatuat pe fata, e imbracata in negru din cap pana in picioare si arata atat de bine, incat ar putea sa te intampine in restaurantul Applebee din cartierul de lux al orasului.

Caroline imi zice:

-- Te-am mai vazut undeva.

-- Aud mereu asta.

Ea se uita lung la mine si stiu ca incearca sa-si dea seama de unde sa ma ia.

-- O sa te ajut eu. Toata lumea ma confunda cu Jennifer Lawrence, dar nu suntem nici macar rude.

Sprancenele lui Caroline sar in sus ca doua benzi elastice.

-- Stiu, nu-i asa? E greu de crezut, dar am intrat pe Ancestry.com si am verificat de doua ori.

-- Tu esti fata care a ramas blocata in propria casa!

Apoi, catre Kendra:

-- Pompierii au fost nevoiti sa gaureasca peretele ca s-o scoata, iti aduci aminte? Noi am aparut la stiri.

Nu: *Tu esti Libby Strout, fata pe care o cunoastem din clasa intai, ci: Tu esti fata care a ramas blocata in propria casa si datorita careia noi am vorbit la televizor.*

Toate astea se petrec sub ochii lui Mick din Copenhaga. Eu spun:

-- Iar te gandesti la Jennifer Lawrence.

Vocea lui Caroline devine blanda si intelegatoare.

-- Ce mai faci? Am fost tare ingrijorata! Nici nu-mi pot inchipui cum te-ai simtit. Doamne, dar ai slabit foarte mult! Nu-i asa, Kendra?

Tehnic vorbind, Kendra inca zambeste, insa jumatarea superioara a fetei ii e incrunzata.

-- Foarte mult!

-- Arati foarte dragut.

Kendra continua sa zambeasca incrunzat.

-- Imi place la nebunie cum iti sta parul.

Unul dintre cele mai neplacute lucruri pe care i le poate spune o fata frumoasa unei grase este: *Arati foarte dragut.* Sau: *Imi place cum iti sta parul.* Imi dau seama ca a pune toate fetele frumoase in aceeasi oala e la fel de urat cu a pune toate grasele la un loc si stiu ca poti fi si grasa, si frumoasa (alo!), dar, din experienta mea, fetele de soiul lui Caroline Lushamp si a Kendrei Wu iti spun asemenea lucruri cand, de fapt, gandesc altceva. Sunt complimente facute din mila si simt cum imi moare un pic sufletul. Fara niciun cuvnt, Mick din Copenhaga se ridica si paraseste clasa.

Jack

Pentru mine, Caroline Lushamp se apropie cel mai mult de ceea ce inseamna o iubita. Asta pentru ca, pe vremuri, era dulce, un pic tocilara si, mai ales, desteapta. Cand mi-a picat pentru prima data cu tronc, avea genul acela de inteligenta care nu se da in spectacol. Spectacolul a inceput abia mai tarziu. Obisnuia sa stea deoparte si sa absoarba orice informatie, ca un burete. Dupa ce toti ceilalti se culcau, eu si Caroline vorbeam la telefon, iar ea imi povestea tot ce i se intamplase in ziua respectiva: ce vazuse, ce gandise. Uneori discutam toata noaptea.

Caroline de azi e inalta si superba, dar cel mai mult o scoate in evidenta faptul ca poate sa desparta o multime in doua. Intimideaza al naibii de tare pe oricine, pana si pe profesori, in special pentru ca acum nu se mai fereste sa deschida gura si *intotdeauna* spune lucrurilor pe nume. Principalul motiv pentru care mai suntem din cand in cand impreuna e trecutul. *Stiu ca ea trebuie sa fie inca pe acolo, pe undeva, chiar daca nu da niciun semn.* Noua Caroline si-a facut aparitia fara veste, in clasa a zecea, ceea ce inseamna ca vechea Caroline s-ar putea intoarce in orice clipa. Celalalt motiv este ca, in general, imi vine usor s-o recunosc.

Cotesc pe holul care ar ocupa ultimul loc in lista preferintelor mele, cel din fata bibliotecii, cel pe care se afla dulapul lui Caroline. Cand eram in clasa a noua, am lucrat la biblioteca, iar daca ma intalnesc cu vreunul dintre bibliotecari, respectivul imi da buna ziua si ma intreaba ce mai fac ai mei, asteptandu-se ca eu sa-l recunosc.

In timp ce merg, lumea ma saluta si asta e, la randul lui, un cosmar. Imi iau un aer si mai fudul, arunc jumatati de zambet in

stanga si in dreapta, ramanand nepasator, dar probabil ca ratez pe cineva, fiindca aud: -- Nesimtit!

Apele sunt inselatoare. Si schimbatoare. E primul lucru pe care l-am invatat despre liceu. Acum esti indragit de toti si in clipa urmatoare devii un paria. Intrebati-l pe Luke Revis, eroul celei mai cunoscute povesti cu iz de avertisment de la MVB. Cand eram noi intr-a noua, Luke era *cel mai tare*, pana cand au aflat toti ca tatal lui a facut puscarie. Acum Luke a intrat si el la inchisoare. Nu vrei sa stii de ce.

In clipa de fata, holul e plin de potentiali Luke. Un pusti e varat cu forta intr-un dulap. Altul se impiedica de piciorul intins al cuiva si zboara spre altcineva, care-l imbranceste, pana cand victima ajunge sa fie aruncata de la unul la altul, ca o minge de volei umana. Cateva fete vorbesc de rau pe fata o colega si o fac sa se indeparteze cu ochii rosii de plans. O alta fata trece pe alaturi cu un urias „A” stacojiu leganandu-i-se pe spate si starnind rasete in urma ei, fiindca toti pricep poanta, in afara de Hester Prynne². Pentru fiecare persoana care rade pe holul asta, alte cinci par ingrozite ori nefericite.

Incerca sa-mi imaginez cum ar fi daca lumea din liceu ar sti despre mine. Cineva ar putea sa vina si sa-mi fure, la propriu, de sub nas lucrurile ori masina, pentru ca apoi sa se intoarca si sa ma ajute sa le caut. Tipul ala s-ar putea da drept celalalt sau fata aia s-ar putea prefaca ca e ailalta si ar fi al dracului de amuzant. Toata lumea ar lua parte la gluma, mai putin eu.

Imi vine sa merg mai departe, pana cand o sa ajung la usa din fata, si pe urma s-o sterg naibii de aici.

Aud un „Stai, Mass!” si grabesc pasul.

-- Mass!

Fir-ar sa fie! Cara-te, oricine ai fi!

-- Mass! Mass! Stai asa, jigodie!

Un tip alearga pentru a ma prinde din urma. E cam cat mine de inalt si lat in spate. Are parul castaniu si poarta o bluza oarecare. Imi arunc ochii inspre ghiozdanul lui, inspre cartea pe care o tine in

mana, inspre pantofii lui, orice mi-ar putea da un indiciu despre cine e. Intre timp, el deschide discutia.

-- Frate, ar trebui sa-ti controlezi urechile!

-- Scuze! Ma duc sa ma intalnesc cu Caroline.

Daca o cunoaste, atunci o sa mearga.

-- Drace!

O cunoaste. Cand vine vorba despre Caroline Lushamp, majoritatea oamenilor se impart in doua categorii: cei care o iubesc si cei care sunt ingroziti de ea.

-- Nu-i de mirare ca-ti umbla mintea in alta parte.

Felul in care rosteste cuvintele imi da de inteles ca el intra in Categoria Ingroziti.

-- Ma gandeam doar ca ai vrea sa mi-o spui in fata.

Alt cosmar: momentul in care cineva nu-ti da suficiente informatii de care sa te agati.

-- Ce sa-ti spun?

-- Tu vorbești serios?

Tipul se opreste in mijlocul holului si se face rosu la fata.

-- E *iubita* mea! Ai noroc ca nu te zvant in bataie!

Sunt aproape sigur ca discut cu Reed Young, dar exista o mica posibilitate sa fie totusi altcineva. Ma hotarasc sa nu intru in amanunte, incercand in acelasi timp sa par cat mai precis cu putinta.

-- Ai dreptate. Am noroc si cred ca nu-l apreciez. Iti raman dator, omule!

-- Da, imi ramai.

Aud voci apropiindu-se pe culoar, agresive si galagioase, ca ale unei gloate care praduieste satele. Lumea se da la o parte din drum si iata ca apar doi baieti, mari cat doua terenuri de fotbal. Imi spun:

-- Care-i treaba, Mass? Am auzit ca te-ai distrat la petrecere.

Si izbucnesc intr-un ras isteric. Nu i-oi fi recunoscand eu, insa par sa-mi fie prieteni. Unul dintre ei isi infige umarul intr-un biet pusti care se strecoara pe alaturi, dupa care ii spune sa aiba grija pe unde merge.

Ma adresez terenului de fotbal:

-- Frate, fii mai respectuos!

Apoi dau din cap inspre Reed. Si ii zic:

-- Zau, omule! Esti un bun prieten.

Nu-i tocmai adevarat, dar suntem in aceeasi echipa de baseball inca din clasa a noua.

-- Ma rog. Tot as vrea sa-ti trag una, dar sa nu se mai intample.

-- Niciodata!

Se uita catre biblioteca. O fata sta in dreptul dulapurilor de vizavi si vorbeste la telefon. Baiatul se cutremura.

-- N-as vrea sa fiu in locul tau.

Apoi se repede in directia opusa, urmat de terenurile de fotbal umane. Pe masura ce ma apropii de fata, ii observ ochii deschisi la culoare, in contrast cu pielea intunecata, si alunita pe care si-o tot deseneaza langa spranceana dreapta, chiar daca toata lumea stie ca e falsa.

Fugi cat mai poti!

Fata isi ridica privirea.

-- *Serios?* exclama ea si, da, e Caroline.

Nu mai asteapta, ci imi intoarce spatele si da sa intre in biblioteca, unde ii vad pe bibliotecari stand in spatele biroului si asteptandu-ma sa intru, astfel incat sa ma poata face de ras.

O apuc repede de brat, o rasucesc si, cu toate ca nu vreau, o trag catre mine si o sarut pana cand ramane fara aer.

-- Asta ar fi trebuit sa fac sambata, ii spun cand ii dau drumul. Asta ar fi trebuit sa fac toata vara.

Slabiciunea lui Caroline sunt comediile romantice si filmele de dragoste cu vampiri. Ea si-ar dori sa traiasca intr-o lume in care Fat-Frumos o insfaca pe fata si o saruta din senin, fiindca e asa copleshit de dragoste si dorinta, incat se proteste de tot. Prin urmare, o mangai pe fata si ii asez parul dupa ureche, avand grija sa nu-i stric coafura, caci altfel o s-o enervez si mai tare. Din nu stiu ce motiv, de regula imi vine greu sa ma uit in ochii oamenilor, prin urmare, ma concentrez asupra buzelor ei.

-- Esti superba!

Ai grija! Asta iti doresti? Ai mai intrat tu in beleaua asta, amice. Chiar vrei s-o iei de la capat?

Dar o parte din mine are nevoie de Caroline. Si uraste lucrul asta. Simt ca iubita se inmoaie. Daca o cunosc bine, e cel mai grozav cadou pe care i l-as putea face vreodata: s-o las sa fie ea cea care iarta. Nu zambeste (de la o vreme, Caroline zambeste foarte rar), insa ochii ii coboara ca o sageata catre podea si raman atintiti asupra unui punct invizibil de acolo. Colturile gurii i se indreapta in jos. Sta pe ganduri. Pana la urma, zice: -- Esti oribil, Jack Masselin! Nici nu stiu de ce mai stau de vorba cu tine.

Ceea ce, pe limba lui Caroline, inseamna „si eu te iubesc”.

-- Cum ramane cu Zach?

-- M-am despartit de el acum doua saptamani.

Si, uite-asa, suntem din nou impreuna.

Ea ma ia de mana si pornim pe culoare, iar mie imi bate inima un pic mai repede si ma simt *in siguranta*. Fara ca macar sa-si dea seama, Caroline o sa-mi serveasca drept ghid. O sa-mi spuna cine e cine. Suntem Caroline si Jack, Jack si Caroline. Atata vreme cat o am langa mine, *sunt in siguranta. Sunt in siguranta. Sunt in siguranta.*

² Eroina romanului *Litera stacojie* de Nathaniel Hawthorne, silita sa poarte pe piept un „A” stacojiu, ca pedeapsa pentru adulter. (N.t.)

Libby

Domnul Dominguez zice ca, daca n-ar preda educatia rutiera, ar confisca masini. Nu pe cele ale oamenilor care n-au bani sa-si plateasca ratele. Nu, el ar lua inapoi masinile de la cei care conduc prost, iar apoi, la fel ca Robin Hood, le-ar darui unui orfelinat ori soferilor priceputi, care nu-si pot permite propriile automobile. E greu sa-ti dai seama daca domnul Dominguez vorbeste serios, fiindca n-are pic de simt al umorului si se uita urat la orice. E cel mai sexy barbat pe care l-am vazut vreodata.

-- Multe scoli se lipsesc de educatia rutiera. Va trimit sa urmati cursurile altundeva...

Felul in care spune *altundeva* face ca locul respectiv sa para intunecat si infricosator.

-- Dar noi va educam aici, pentru ca ne pasa.

Dupa care ne arata un film cu caramboluri, adica autoturisme care lovesc din spate semiremorci si se infig sub ele. La inceput, un baiat pe nume Travis Kearns rade, dar apoi scoate un ultim „Sa fiu al naibii!” si tace. Zece minute mai tarziu, nici macar Bailey Bishop nu mai zambeste, iar Monique Benton cere voie sa mearga la baie ca sa vomite.

Dupa plecarea ei, domnul Dominguez intreaba:

-- Altcineva?

De parca Monique ar fi iesit din clasa in semn de protest, nu tinandu-se de burta.

-- Statisticile spun ca veti muri intr-un accident de masina inainte sa impliniti douazeci si unu de ani. Eu sunt aici pentru a ma asigura ca n-o sa se intample asa ceva.

Mi se face pielea ca de gaina. Ma simt ca si cum ne-ar pregati

pentru o batalie, ca si cum el ar fi Haymitch, iar noi, Katniss. Din fundul incaperii, Bailey exclama „Sfinte Sisoe!”, echivalentul ei pentru „Fir-as a dracului!” Toti par ingretosati, cu exceptia mea.

Asta pentru ca, in timp ce vad capul cuiva rostogolindu-se pe sosea, stiu ce rol vreau sa joc aici, in clasa asta de la liceul MVB. Eu n-o sa fiu o statistica. Mai toata viata am invins statisticile. Eu n-o sa fiu unul dintre acei soferi care sunt zdrobiti sub o remorca. Eu vreau sa fiu fata care poate sa faca orice. Vreau sa fiu fata care da proba pentru a deveni o Domnisoara *si intra in echipa*.

Ridic mana. Domnul Dominguez imi face semn din cap, moment in care pielea mi se electrizeaza.

-- Cat de curand o sa conducem?

-- Cand o sa fiti pregatiti.

Top 8: lucruri pe care le urasc la cancer de Jack Masselin

1. Se transmite pe cale ereditara, ceea ce inseamna ca, daca ai varsta mea, inca te simti ca si cum ai purta o tinta pe spate.
2. Se transmite pe cale ereditara in familia mea.
3. Felul in care te poate lovi din senin, ca un meteorit.
4. Chimioterapia.
5. Chiar e al naibii de grav. (Cu alte cuvinte, orice ai face, nu zambi si nu rade, incercand sa inveselesti atmosfera.)
6. Trebuie sa-l mituiesti pe Dumnezeu ori sa te targuiesti cu El, chiar daca nu esti sigur ca exista.
7. Ca tatal tau e diagnosticat cand tu esti in clasa a zecea, la doar o saptamana dupa ce ai aflat ca o insala pe mama ta.
8. Iti vezi mama plangand.

Libby

In drum spre ora a patra, trec pe la biroul lui Heather Alpern. Ea mananca felii de mere, stand cu picioarele ei lungi incrucisate si cu mainile ei lungi asezate ca niste pisici pe bratele scaunului. Inainte sa devina antrenoarea Domnisoarelor, a facut parte din celebra trupa de dans Radio City Music Hall Rockette. E atat de frumoasa, incat nu indraznesc sa ma uit direct la ea. Cu ochii pironiti in perete, zic: -- As vrea un formular pentru Domnisoare, va rog.

Ma astept sa-mi spuna ca exista o limita de greutate, iar eu sunt cu mult, mult peste ea. Ma astept sa-si azvarle pe spate capul ei frumos si sa izbucneasca intr-un ras isteric, inainte de a-mi arata usa. La urma urmei, Domnisoarele sunt de mare anvergura. Pe langa meciurile de fotbal si baschet, ele fac spectacol la orice mare eveniment din oras: inaugurari, parade, omagii, concerte.

Dar Heather Alpern scoate printr-un sertar, de unde scoate un formular.

-- Tehnic vorbind, pentru noi sezonul a inceput asta-vara. Daca nu pierdem pe nimeni, urmatoarele probe vor fi abia in ianuarie.

Intreb, cu ochii in pamant:

-- Si daca pierdeti pe cineva?

-- Atunci o sa organizam auditii. O sa dam un anunt si o sa punem afise.

Imi intinde formularul de inscriere.

-- Poti sa-l completezi si sa mi-l aduci inapoi, iar eu o sa-l pun la dosar. Ai grija doar sa obtii permisiunea parintilor.

Apoi imi ofera un zambet superb, incurajator, ca al Mariei din *Sunetul muzicii* si plec de acolo plutind, de parca as fi plina de heliu.

Topai si plutesc pe holuri precum un balon, avand impresia ca ascund cel mai mare secret din lume. *S-ar putea sa nu stii asta despre mine, dar ador sa dansez.*

Ma uit la chipurile tuturor celor care trec pe langa mine si ma intreb ce secrete au ei, cand cineva se izbeste de mine. E un baiat cu capul patratos si fata mare, rumena.

-- Buna! imi zice.

-- Buna!

-- E adevarat ca grasele o sug mai bine?

-- Nu stiu. Nu mi-a supt-o niciodata o grasa.

Oamenii trec pe langa noi din toate partile, iar unii dintre ei rad la auzul glumei. Privirea lui devine rece si iat-o: ura pe care o persoana complet straina o poate simti pentru tine, chiar daca nu te cunoaste, doar pentru ca *i se pare* ca te stie ori ca detesta ceea ce esti.

-- Cred ca esti dezgustatoare.

Ii raspund:

-- Daca te consoleaza, si eu cred acelasi lucru despre tine.

Mormaie ceva ce are sa fie *tarfa grasa* si probabil ca asta a spus. Nu conteaza ca sunt virgina. Ar trebui sa fi facut sex de o mie de ori pana acum, daca e sa ma iau dupa toti baietii care m-au numit asa, inca din clasa a cincea.

-- Las-o-n pace, Sterling!

Replica vine de la o fata cu picioare pana la gat si cu un par lung, care i se leagana pe spate. Bailey Bishop. Daca Bailey cea de acum seamana catusi de putin cu Bailey cea de pe vremuri, atunci e sincera, populara si il iubeste pe Isus. E adorabila. Toti o indragesc. Intra intr-o incapere, asteptandu-se ca oamenii s-o placa si chiar asa e, caci cum ar putea sa nu-ti placa cineva atat de simpatic?

-- Buna, Libby! Nu stiu daca-ti mai amintesti de mine...

Nu ma ia de brat, dar e ca si cum ar face-o. Vocea ei are acelasi ritm ca pe vremuri, fiecare fraza incheindu-se cu o nota inalta, vesela. Vorbeste aproape ca si cum ar canta.

-- Buna, Bailey! Imi amintesc de tine.

-- Ma bucur foarte mult ca te-ai intors.

Apoi ma ia brusc in brate si, accidental, imi intra in gura o suvita din parul ei, in al carui gust se amesteca piersicile si guma de mestecat. E exact gustul pe care ti-ai imagina ca poate sa-l aiba parul lui Bailey Bishop.

Ne desprindem una de cealalta, iar ea ramane pe loc, zambind larg, cu ochii mari, cu gropitele stralucind, si toata fiinta ei raspandeste foarte multa lumina. Cu cinci ani in urma, Bailey era prietena mea, una adevarata, si nu una inventata. Cinci ani inseamna mult. Nici pe atunci nu aveam cine stie cate in comun, asa ca nu stiu sigur ce o sa avem in comun acum. Dar imi spun: *Poarta-te frumos! S-ar putea sa fie singura prietena pe care o sa ti-o faci vreodata.*

Ea striga dupa o fata care trece prin apropiere, pe urma imi zice: -- Vreau s-o cunosti pe Jayvee. Jayvee, ea e Libby.

Jayvee imi spune:

-- Salut! Ce mai faci?

Are parul tuns intr-un bob negru, lejer, si poarta un tricou pe care scrie: ADEVARATUL MEU IUBIT E FICTIV.

Bailey radiaza ca un far.

-- Jayvee s-a mutat aici acum doi ani, din Filipine.

Ma astept sa-i spuna lui Jayvee ca e primul an in care ma intorc la scoala dupa ce am fost blocata in casa, dar ea nu adauga decat: -- Si Libby e noua.

Jack

A patra avem chimie avansata, cu Monica Chapman. Profesoara de stiintele naturii. Sotie. Si femeia care s-a culcat cu tata. De regula, imi e mai usor sa recunosc profesorii decat elevii din trei motive: sunt mai putini la numar decat noi; pana si cei tineri poarta haine mai batranesti decat ale noastre; si avem liber sa ne holbam zilnic la ei (ceea ce inseamna mai mult timp pentru ca eu sa invat semnele lor distinctive).

Insa nimic din toate astea nu ma ajuta in cazul lui Chapman. N-am mai facut niciodata ore cu ea, iar tot ce se leaga de persoana ei e *tanar* si banal. Ai spera ca femeia cu care tatal tau hotaraste s-o insele pe mama ta e atat de remarcabila, incat pana si o persoana care nu retine pe nimeni ar recunoaste-o. Dar ea n-are nimic care sa iasa in evidenta. Ceea ce inseamna ca ar putea fi oriunde.

Imi aleg un loc in spate, langa fereastra, iar cineva se asaza langa mine. Exista o privire anume pe care oamenii ti-o arunca atunci cand te cunosc si se asteapta ca tu sa-i cunosti la randul tau, iar acum el ma fixeaza cu exact acea privire.

-- Salut, omule! imi zice.

-- Salut!

La un moment dat, un grup de fete se desparte si una dintre ele se indreapta catre tabla din fata clasei. Se uita imprejur, la toata lumea, se prezinta, apoi ma vede si chipul ii ingheata, doar pentru o clipa, dupa care isi aminteste sa zambeasca.

Dupa ce toti se linistesc, Monica Chapman incepe sa ne tina un discurs despre diferitele ramuri ale chimiei, dar eu nu ma pot gandi decat la acea ramura pe care n-o mentioneaza. Cea raspunzatoare pentru aventura ei cu tata.

Am aflat prin intermediul lui Dusty. El a vazut mesajul din telefonul tatei. Mobilul statea pur si simplu la vedere. Tata plecase, iar fratele meu cauta lucruri de colectionat (la fel ca mine, mereu colectioneaza cate ceva). Mai tarziu, Dusty mi-a spus:

-- Credeam ca pe mama o cheama Sarah.

-- O cheama Sarah.

-- Atunci cine-i Monica?

Asadar, ticalosul nici macar nu se obosise sa-i schimbe numele in telefon. Era acolo, limpede ca lumina zilei: *Monica*. Mai rau, nici macar nu era telefonul lui de zi cu zi, ci unul pe care probabil ca si-l cumparase doar ca sa discute cu ea. A fost nevoie de ceva mai multa stradanie ca sa-mi dau seama despre *care* Monica era vorba, dar ma poti crede pe cuvant, ea este.

In clipa de fata, Chapman incepe sa vorbeasca despre chimia fizica, asa ca ridic mana.

-- Ai vreo intrebare, Jack?

Imi zic: *Ba bine ca nu!* Ar fi un miracol sa pot scoate urmatoarele cuvinte pe gura, fiindca imi simt pieptul indesat in gat.

-- De fapt, voiam doar sa va spun ce stiu eu despre chimia fizica.

Tipul de langa mine -- pare a fi Damario Raines -- da din cap inspre masa lui, iar cateva fete se intorc ca sa vada ce urmeaza sa spun. Sunt identice una cu cealalta si ma intreb daca vor sa arate exact la fel sau daca macar stiu ca seamana ca niste picaturi de apa. Se asteapta sa zic ceva istet. Le citesc asta pe fete. In plus, nimeni altcineva nu stie despre cele intamplate intre Chapman si taica-meu. Nici macar Marcus n-a aflat, iar eu as vrea ca lucrurile sa ramana asa.

-- Spune, Jack!

Vocea lui Chapman pare perfect normala, vesela si grabita, cu o urma de accent din Michigan ori, poate, Wisconsin.

-- Chimia fizica aplica teoriile din domeniul fizicii in studiul sistemelor chimice si include reactiile cinetice, chimia suprafetelor, mecanica cuantica moleculara, termodinamica si electrochimia.

Afisez un zambet sclipitor, care concureaza cu luminile din

tavan si cu soarele ce razbate prin geamuri. O s-o orbesc cu nenorocitul asta de zambet, astfel incat sa nu-l mai poata vedea niciodata pe tata. O fata asezata la doua locuri distanta de mine imi surade larg, tinandu-si barbia in palme, insa celelalte par nedumerite si un pic dezamagite. Tipul Ce Pare A Fi Damario exclama catre masa lui:

-- Frate!

Si din acest singur cuvânt imi dau seama ce mult am deceptionat.

-- De fapt, cred ca asta-i preferata mea: electrochimia. E ceva misto la o buna reactie chimica, n-am dreptate?

Apoi ii fac cu ochiul Monicai Chapman care, in urmatoarele douazeci de secunde, ramane fara cuvinte.

Imediat ce-si recapata glasul, ne da o lucrare neanuntata, ca sa ne „evalueze aptitudinile”, dar eu cred ca o da ca sa-si bata joc de mine, deoarece corecteaza testele la catedra si zice:

-- Jack Masselin. Imparte tu astea.

Hai ca-ncepe!

Ma ridic de pe scaun, ma duc in fata si iau lucrarile de la Chapman. Pe urma raman putin pe loc, incercand sa-mi dau seama ce e de facut. Toata clasa se uita la mine in timp ce eu ma uit la ea. Pe patru dintre pusti ii identific fara urma de indoiala. Pe trei dintre ei sunt destul de sigur ca nu-i cunosc si nici n-ar trebui sa-i cunosc (dar nu sunt absolut convins). Opt se afla in zona gri, mai bine cunoscuta sub numele de „zona periculoasa”.

As putea sa incep sa umblu incolo si incoace printre banci, incercand sa fac legatura intre numele persoanelor cunoscute si fete lor. Sunt in stare sa inghit toate rahaturile care o sa-mi fie aruncate de indata ce o sa fie clar ca nu recunosc pe toata lumea.
Nesimtit. Tampit.

Sau as putea sa fac ceea ce fac acum: ridic teancul de hartii si intreb:

-- Cine de aici chiar vrea sa stie ce nota a luat?

La urma urmei, lucrarea a fost neanuntata, deci nu e ca si cum

vreunul dintre noi s-ar fi pregatit. Ca o masura suplimentara, rasfoiesc paginile si vad ca majoritatea notelor sunt de 6 si 7. Asa cum era de asteptat, nimeni nu ridica mana.

-- Cine ar prefera sa profite de ocazie pentru a-i promite doamnei Chapman ca o sa se descurce mai bine de-acum inainte?

Se ridica aproape toate mainile. Ele sunt atasate de niste brate, care la randul lor sunt atasate de niste trunchiuri, care sunt atasate de niste gaturi, care sunt atasate de niste fete, care inoata catre mine, straine si de nerecunoscut. E ca si cum, *in fiecare zi*, ai lua parte la un bal mascat, in care tu esti singurul fara costum si totusi lumea se asteapta sa-i recunosti pe toti.

-- Daca va intereseaza, o sa le asez aici.

Trantesc lucrarile pe o banca goala din fata si ma asez la locul meu.

*

Dupa ce suna de iesire, Monica Chapman zice:

-- Jack, as vrea sa vorbesc ceva cu tine.

Dar eu ies drept pe usa, de parca nici n-as fi auzit-o, si ma duc direct la secretariat, unde le spun ca trebuie sa ma mut la alta ora de chimie avansata, chiar daca acolo preda domnul Vernon, care e fudul de-o ureche si are cel putin o suta de ani. Secretara incepe cu:

-- Nu sunt sigur ca te pot muta, fiindca va trebui sa-ti reorganizam o parte din orar...

Pret de cateva secunde, sunt tentat sa-i zic s-o lase balta, ca o sa raman unde sunt. Crede-ma, as fi mai mult decat fericit s-o chinuiesc pe Monica Chapman un semestru! Dar ma gandesc la faptul ca tata si-a pierdut tot parul, la faptul ca, dupa chimioterapie, a ramas subtire ca o foaie de hartie, la cat de fragil parea, de parca s-ar fi putut face praf si pulbere sub ochii nostri. Imi amintesc cum m-am simtit cand eram la un pas sa-l pierdem. O parte din mine inca il uraste si poate ca o sa-l urasca mereu, dar pana la urma e tatal meu si nu vreau sa-l detest mai tare decat o fac deja. In plus, mie chiar imi place chimia, asa ca de ce sa mi-o stric?

Ma sprijin de birou. Ii arunc secretarei un zambet care spune:
Pe asta l-am pastrat pentru tine si numai pentru tine.

-- Imi pare rau ca va supar si nu vreau sa fiu o pacoste, dar, daca va ajuta, stiu ca o putem convinge pe doamna Chapman sa fie de acord.

Libby

Ma hotarasc sa sar peste pranz. Urmeaza ora de sport si nu cred ca exista pe planeta asta vreo fata durdulie, oricat de increzatoare, pe care sa n-o ingrozeasca sportul.

In mare, ziua de azi ar fi putut sa mearga si mai rau. Nimeni nu m-a alungat de pe terenul de joaca. Pana acum s-a urlat la mine si s-a ras de mine de doar patru sau cinci ori si am fost privita lung de vreo doua sute de ori. Multi oameni nu mi-au dat atentie si o gramada dintre ei ma trateaza ca pe oricine altcineva. Am intalnit cel putin un potential prieten, poate doi. N-am avut nici macar un atac de panica.

Dar partea cea mai grea a fost una la care nici nu m-am asteptat: sa vad persoane cunoscute, persoane alaturi de care am copilarit, si sa stiu ca, in timp ce eu stateam in casa, ei se maturizau, mergeau la scoala, isi faceau prieteni si isi vedeau de vietile lor. Parca as fi singura care s-a oprit.

Asa ca n-am pofta de mancare. In schimb, stau in parcare, in fata cantinei, si citesc din cartea mea preferata, *Am locuit intotdeauna in castel*³, de Shirley Jackson. E despre o fata pe nume Mary Katherine Blackwood. Mai toti cei din familia ei sunt morti, iar ea locuieste impreuna cu sora sa, izolata de societate, prinsa in casa ei ca intr-o capcana, nu din pricina propriei greutati, ci din cauza unei fapte ingrozitoare pe care a facut-o in trecut. Oamenii din sat tes legende in jurul ei si se tem de ea, iar uneori se furiseaza pana aproape de casa, pentru a incerca s-o intrezareasca pe fata. Sunt destul de sigura ca o inteleg pe Mary Katherine asa cum nimeni altcineva nu poate s-o inteleaga.

Citesc timp de cateva minute, dupa care inchid ochii si imi las

capul pe spate. E o zi calda, senina, si chiar daca a trecut ceva vreme de cand nu mai sunt inchisa in casa, nu cred ca o sa ma satur vreodata de lumina soarelui.

*

Ora de sport e mai rea decat mi-am imaginat.

³ Titlul original, *We Have Always Lived in the Castle*. (N.t.)

Jack

Bineinteles ca Seth Powell e cel care spune: -- Am citit despre un joc.

Sau poate ca l-a vazut pe net, nu-mi aduc aminte.

-- Se numeste Calareste Grasa.

Si incepe sa rada, de parca ar fi cel mai al naibii de amuzant lucru pe care l-a auzit vreodata. Rade atat de tare, incat mai are putin si cade din tribune.

-- Te duci la o grasa si te arunci in jurul ei, ca si cum ai incaleca un taur...

Se apleaca, acoperindu-si fata, si da de trei ori cu piciorul in tribune, de parca asta o sa-l ajute sa-si recapete suflul. Cand, in sfarsit, isi ridica din nou privirea, are lacrimi in ochii mijiti.

-- Si te tii cat poti de bine de ea, o strangi pana cand ii iese sufletul...

Se indoaie de la mijloc, apoi incepe sa se legene inainte si inapoi. Eu ma uit la Kam si Kam se uita la mine. Ce idiot!

Seth se ridica, tremurand din tot corpul.

-- Si cine... (ultimele cuvinte sunt cel mai greu de rostit)... rezista mai mult... (abia daca mai respira)... ala castiga!

Il intreb:

-- Ce castiga?

-- Jocul!

-- Da, dar ce castiga?

-- Jocul, frate! Castiga jocul.

-- Dar exista vreun premiu?

-- Cum adica, premiu?

Daca vrei sa stii adevarul, Seth e cam prost. Oftez de parca as

purta pe umeri povara lumii, de parca as fi nenorocitul de Atlas.

-- Daca te duci la balci si tragi la tinta, ti se da un urs panda de plus sau vreo alta porcarie de genul asta.

-- Cand aveam opt ani, spune Seth si isi da ochii peste cap catre Kam.

Eu imi trec degetele prin parul afro ca o coama de leu, facandu-l sa para si mai mare, si mai fioros. Pronunt cuvintele foarte, foarte lent, asa cum vorbeste tata cu strainii.

-- Asadar, la opt ani, cand ai mers sa tragi la tinta, ti-au dat ceva cand ai castigat.

Kam ia o inghititura din sticluta pe care o poarta mereu cu el, dar nu ne ofera si noua. Pufneste.

-- De parca el ar fi castigat vreodata!

Seth se uita la mine, dar intinde o mana si il plesneste pe Kam peste cap. Trebuie sa recunosc ca are tinta buna. Ma priveste printre gene.

-- Ce vrei sa zici?

-- Ce primesc daca o sa castig partida de calarit?

-- Castigi!

Isi ridica bratele, ca si cum ar vrea sa spuna „ce altceva?”

Discutia ar putea continua asa ore in sir, dar Kam spune: -- E o lupta pierduta, Mass. Las-o balta!

Acum ma uit la Kam.

-- *Tu* ai auzit vreodata de Calareste Grasa?

Se ridica, mai ia o gura din sticluta si, pentru o secunda, am impresia ca o sa mi-o intinda. Apoi ii pune dopul si o vara la loc in buzunar.

-- Acum am auzit.

Si, dintr-odata, coboara din tribune, e jos si alearga catre o fata, care arata de parca ar purta un colac umflat pe sub tricou. N-o recunosc, dar, desigur, eu nu recunosc pe nimeni. Cu exceptia colacului de sub tricou, din cate stiu eu ar putea sa fie si maica-mea.

Semnul distinctiv al lui Seth nu-i faptul ca e singurul negru cu creasta din scoala. Ceea ce-l scoate in evidenta e rasul lui stupid.

Pentru ca e un idiot, rade intruna si as putea sa recunosc oriunde rasul ala. Particularitatea lui Kam e faptul ca are un par blond-argintiu care il face sa arate ca un albinos. E singurul dintre cunoscutii mei cu o asemenea culoare a parului.

Habar n-am cine e fata cu colacul si, tot timpul cat urmaresc scena, ma gandesc ca amicul meu n-o sa mearga pana la capat. Incearca doar sa ne faca sa credem asta.

Dar apoi o face. Se infasoara in jurul fetei ca o bucata de celofan si, la inceput, crezi ca s-ar putea ca ea sa se bucure, fiindca e vorba despre Dave Kaminski, dar cu cat el o strange mai mult, cu atat fata se supara mai tare, pana cand da impresia ca o sa inceapa sa tipe ori sa planga, ori amandoua.

Ma ridic in picioare. As vrea sa-i spun sa inceteze. Seth se holbeaza cu gura cascata la Dave si la fata, dupa care incepe sa-si izbeasca genunchiul cu pumnul si sa exclame: -- Mama, mama, mama!

Apoi izbucneste in ras si spune ceva care mie-mi suna a „se vede ca ea vrea”. Si in toata vremea asta eu ma indemn: *Zi ceva, ticalosule!*

Dar nu zic. Si chiar in momentul in care fata e la un pas de a-si iesi din minti, Kam ii da drumul. Apoi porneste intr-un tur al victoriei in jurul pistei de alergare.

-- Cinspe secunde, spune Seth in soapta. La dracu', e un record mondial!

Libby

Libby Strout e grasa.

Dupa scoala, stau incuiata in baie, iar carioca neagra scartaie pe peretele foarte, foarte urat. Pe podea zace un tampon nefolosit, iar in chiuveta se afla un tub gol de luciu pentru buze, asta desi cosul de gunoi e, la propriu, *chiar acolo*. Un afis pus pe una dintre cabine anunta ca veceul e DEFECT, pentru ca cineva a scapat (indesat) o carte de matematica in toaleta. Aici miroase, printre altele, a odorizant de camera si tigari. Stii vorba aia veche, cum ca fetele sunt numai lapte si miere? Nu-i tocmai adevarat. Ca sa-ti dai seama de asta, tot ce trebuie sa faci e sa vizitezi baia de la etajul trei al liceului MVB din Amos, Indiana.

Cineva da cu pumnul in usa.

Eu ridic o mana si scriu cu litere groase, cat se poate de mari, pentru ca toata lumea sa le vada.

Libby Strout e grasa.

Grasa si urata.

N-o sa si-o traga niciodata.

Nimeni n-o s-o iubeasca vreodata.

Ma vad in oglinda si am fata rosie ca sfecla, cea pe care mama obisnuia s-o numeasca „leguma placuta”, desi stia ca nu avea nimic placut. Mamele procedea intotdeauna asa: fac lucrurile mai placute decat sunt.

Libby Strout e asa de grasa, ca au trebuit sa-i distruga casa ca s-o scoata afara.

Astea sunt, cuvant cu cuvant, lucrurile pe care le-am auzit spuse despre mine la ora de sport, de catre Caroline Lushamp si Kendra Wu, in timp ce alte fete stateau in jurul lor si le ascultau. Si radeau.

Mai adaug un rand sau doua, cele mai rautacioase replici la care ma pot gandi, astfel incat sa nu fiu nevoita sa le aud de la altcineva. Le scriu eu, pentru ca sa n-o faca ele. Asa, n-au cum sa mai spuna despre mine niciun lucru pe care sa nu-l fi spus eu deja.

Libby Strout e cea mai grasa adolescenta din America.

Libby Strout e o mincinoasa.

Fac un pas inapoi.

Ultimele cuvinte sunt cele mai adevarate dintre toate si, pana sa dau cu ochii de ele, n-am nimic. Dar ceva din faptul ca le vad acolo, ca si cum ar fi fost scrise de altcineva, imi taie respiratia. *Ai mers prea departe, Libbs*, imi spun.

Da, sunt grasa.

Da, au fost nevoiti sa-mi distruga o parte din casa.

Poate ca niciun baiat n-o sa ma iubeasca vreodata ori sa ma atinga, nici macar pe intuneric, nici macar dupa o apocalipsa in care toate fetele slabe au fost sterse de pe fata pamantului de o epidemie oribila. Poate ca intr-o zi o sa fiu mai slaba decat sunt acum si o sa am un prieten care sa ma iubeasca, dar tot o sa raman o mincinoasa. Intotdeauna o sa fiu o mincinoasa.

Pentru ca, peste vreo trei minute, o sa deschid usa, o sa ies pe hol si sa-mi spun ca trebuia sa ma astept, stiam ca asa o sa se intample, lucrurile n-o sa se schimbe niciodata, ei nu conteaza, liceul nu conteaza, nimic din toate astea nu conteaza, important e ce se gaseste in interior. Ce se afla dincolo de toate astea. Oamenilor le place sa-ti spuna toate replicile astea. In plus, eu am incetat sa mai simt cu multa vreme in urma.

Numai ca si asta e o minciuna.

*

Dupa un minut:

Ies din baie si ma ciocnesc de o fata aproape la fel de mare ca mine. Plange in hohote si primul meu impuls e sa ma dau la o parte din calea ei. Imi spune: -- Ce faceai acolo? Ai incuiat usa?

De fapt, imi urla.

-- Probabil ca s-a blocat. Esti OK? ii vorbesc bland si calm, sperand ca o sa-mi urmeze exemplul.

Ea plange si sughite tare, asa ca ii trebuie cateva secunde: -- Nenorocirii!

Cuvantul e rostit ceva mai incet. Nu trebuie sa intreb „ce”, doar „cine”. Judecand dupa dimensiunile ei, imi pot inchipui ce s-a intamplat.

-- Cine? ii spun, desi am impresia ca nu cunosc pe nimeni din scoala.

-- Dave Kaminski si nenorocirii lui de prieteni!

Fata se impinge pe langa mine si merge la chiuveta, unde se apleaca si isi spala fata, udandu-si parul carliontat in bucle mici, negre. Poarta un tricou cu Nirvana si un colier facut din bomboane comestibile. Iau un servet de hartie si i-l intind.

-- Mersi!

Isi tamponeaza fata.

-- Dave Kaminski m-a prins si, cand i-am zis sa-mi dea drumul, n-a vrut.

Acel Dave Kaminski pe care il stiu eu e un costeliv de doisprezece ani, cu par alb, care, odata, a furat sticla de Johnnie Walker a lui taica-sau si a adus-o la scoala.

-- Unde sunt ei?

-- In tribune.

Fata inca sughite, dar nu la fel de rau. Se uita in sus, spre perete, si incepe sa citeasca.

-- Ce...

Privirea mea o urmeaza pe a ei.

-- Stiu, nu-i asa? Priveste partea buna a lucrurilor! Cel putin, numele ala de pe perete nu-i al tau.

Jack

Kam inca face ture, cand din scoala ies doua fete. Una dintre ele ramane in urma, insa cealalta traverseaza in pas de mars terenul de fotbal. Isi ridica pentru o secunda ochii, iar privirile li se intalnesc. Apoi se duce direct la Kam.

La inceput, el n-o vede, ceea ce e un miracol, fiindca fata asta e enorma. Dar dupa aceea imi dau seama ca o observa, fiindca mareste viteza, razand si indepartandu-se in fuga. Seth se ridica imediat, ca un caine care urmareste o veverita. Spune ca pentru sine:

-- Ce naiba...

Tocmai cand fata se apropie, Kam tasneste de parca ar fi luat foc, iar fata alearga dupa el. Acum sunt si eu in picioare, pentru ca e cea mai tare chestie pe care am vazut-o vreodata. Vreau sa spun ca fata *zboara*, nu alta!

Seth incepe sa aplaude ca un nebun.

-- Mama!

Tipa la Kam si rade de se invineteste, dand din picioare si tropaind in tribune, dar in tot timpul asta eu tin cu fata.

-- Fugi! strig eu si, cu toate ca nimeni n-o stie, ei ii strig. Fugi! Fugi! Fugi!

Pana la urma, Kam sare gardul si goneste pe strada, indepartandu-se de noi. Ca o afurisita de gazela, fata sare gardul dupa el si singurul lucru care o impiedica sa-l prinda e un camion care trece in viteza chiar in momentul ala. Ea se opreste in strada si se uita dupa Kam, apoi se intoarce mergand, nu alergand, catre scoala. Traverseaza terenul de fotbal si, in timp ce trece, privirile ni se intalnesc iar. Nu-si intoarce capul, doar ma urmareste din ochi,

si, asculta-ma pe mine, e furioasa, nu gluma!

Cu sase ani in urma

Libby (10 ani)

Intru pe terenul de joaca, iar Moses Hunt imi zice: -- Hei, daca nu e chiar Flabby Stout! Care-i treaba, Flescaito?

Ii spun:

-- Flescait esti tu.

Cu toate ca nu e, dar nici eu nu sunt.

El se uita in laturi, la baietii stransi in jurul lui, cei care ii urmaresc cu gura cascata fiecare miscare, chiar si atunci cand nu face altceva decat sa scoata zgomote de parturi cu subratul ori sa repete injuraturile invatate de la fratii lui. Ochii ii aluneca inapoi catre mine si da sa zica ceva, iar eu stiu ca, orice ar fi, nu vreau sa aud, fiindca nimeni nu poate sa spuna ceva dragut cand isi tine gura de parca ar fi inghitit o lamaie intreaga, cu samburi cu tot.

Moses deschide gura aia facuta punga si spune: -- Nimeni n-o sa te iubeasca vreodata. Pentru ca esti grasa.

Ma uit in jos, la picioarele si la burta mea. Intind bratele. Daca oi fi grasa, atunci asta-i o noutate pentru mine. Plinuta, poate. Un pic durdulie. Dar asa am fost dintotdeauna. Ii studiez cu atentie pe Moses, pe ceilalti baieti si pe fetele de langa leagane. Din punctul meu de vedere, nu par cu mult mai grasa decat oricare dintre ei.

-- Nu cred ca sunt.

-- Ei bine, atunci nu esti doar grasa, mai esti si proasta pe deasupra!

Baietii se tavalesc pe jos de ras. Fata lui Moses se strange ca un pumn, iar gura i se casca atat de larg, incat lasa impresia ca porumbelii din Amos si-ar putea face cuib acolo.

-- *Du-te acasa, Flabby Stout! Cand iesi tu, nici soarele nu mai poate sa straluceasca...*

Fredoneaza pe melodia unui cantec de leagan.

-- *Esti asa de mare, ca acoperi luna. Du-te acasa, Flabby, du-te-n camera ta...*

Imi zic: *Tu esti ala prost*. Si trec pe langa el. Ma indrept catre leagane, unde o vad pe Bailey Bishop, alaturi de o suta alte fete. Moses mi se baga in fata.

-- *Du-te acasa, Flabby Stout...*

O iau pe partea cealalta, insa el imi blocheaza din nou drumul. Asa ca pornesc inspre aparatele de joaca, unde pot sta linistita, dar Moses imi zice: -- Nu pot sa te las. S-ar putea sa le strici.

-- N-o sa le stric. M-am mai urcat pe ele.

-- Dar e posibil. Corpul tau flescailt probabil ca le-a crapat fundatia. Data viitoare cand o sa te sui pe ele, pun pariu ca o sa se darama toate. Poate ca si locul de joaca o sa se prabuseasca. Probabil ca-l crapi chiar acum, doar stand aici. Probabil ca ai omorat-o pe maica-ta asezandu-te pe ea.

Baietii se prefac ca mor, iar si iar. Unul dintre ei se rostogoleste pe pamant, razand in hohote. Sunt mai scunda decat Moses, dar ma uit drept in ochii lui negri, lipsiti de suflet. Nu ma pot gandi decat ca, *pentru prima data in viata mea, stiu cum e sa ma urasca cineva*. Ii pot vedea ura din privire, ca si cum i-ar fi infipta in pupile.

Imi petrec restul pauzei stand langa peretele de la marginea locului de joaca si intrebându-ma ce i-am facut eu lui Moses Hunt ca sa ma urasca atat de tare si stiind ca, indiferent despre ce ar fi vorba, nu mai exista cale de intoarcere. Stomacul meu e cel care-mi spune: *El n-o sa te placa niciodata, orice ai face, oricat de slaba ai fi, oricat de frumos ai incerca sa te porti cu el*. E o senzatie inspaimantatoare. E sentimentul ca ceva se intoarce. Ca ai ajuns la un colt, cotesti si vezi ca strada din fata e intunecata, pustie sau plina de caini salbatici, dar n-o mai poti lua inapoi, doar inainte, drept prin mijlocul haitei.

Aud un tipat, iar prietena mea Bailey Bishop sare in zbor din leagan, cu picioarele intinse spre pamant, cu parul fluturându-i spre cer, auriu ca rasaritul.

Ii fac semn cu mana, dar nu ma vede. Oare nu observa ca lipsesc? Ii fac iar cu mana, insa e prea ocupata sa alerge. Imi zic: *Daca as fi Bailey Bishop, si eu as alerga.* Ea are picioarele lungi cat niste stalpi de iluminat. *Daca as fi Bailey Bishop, nici eu nu m-as uita dupa mine, sa vad unde m-am dus. Doar as alerga, si as alerga, si as alerga.*

Acum

Libby

Pe fata o cheama Iris Engelbrecht. Iata ce am aflat in ultimele cinci minute: e plinuta inca de cand s-a nascut, „multumita” dublului ghinion de a avea hipotiroidism si ceva numit sindromul Cushing. Parintii ei au divortat, are doua surori mai mari si toti cei din familie sunt supraponderali.

-- Trebuie sa-i spui directorului!

Iris scutura din cap.

-- Nu!

Ne-am intors in cladirea scolii, doar noi doua. Incerc s-o conduc inspre holul principal, unde se afla biroul directorului, dar Iris trage de timp.

-- Merg cu tine!

-- Nu vreau sa inrautatesc situatia.

-- Situatia se inrautateste pentru ca Dave Kaminski crede ca are dreptul sa se poarte asa cu tine.

-- Eu nu sunt cum esti tu.

Vrea sa spuna: *Eu nu sunt curajoasa ca tine.*

-- Atunci o sa ma duc doar eu.

Ma indepartez.

-- Nu te duce!

Iris ma prinde din urma.

-- Adica, mersi ca l-ai fugarit, dar vreau sa se termine cu toata povestea asta si, daca-l parasc, n-o sa se termine. O sa se intample exact opusul. Povestea o sa se umfle, iar eu va trebui sa ma uit la ea tot timpul si nu vreau asta. E prima zi de scoala.

Si, din nou, aud ceea ce nu-mi spune: *Nu vreau ca treaba asta sa ma urmareasca tot anul, chiar daca as avea tot dreptul sa-i scot*

dintii.

*

Ma intalnesc in parc cu consiliera mea, Rachel Mendes. Timp de doi din ultimii trei ani, ne-am vazut in fiecare zi. Pe vremea cand eram internata in spital, ea a fost prima persoana, in afara de tata, care mi-a vorbit ca unei fete obisnuite. Mai tarziu, mi-a devenit profesoara si insotitoare, stand cu mine cat timp tata era la munca. Acum e cea mai buna prietena a mea si ne intalnim aici o data pe saptamana.

Ma intreaba:

-- Ce s-a intamplat?

-- Baieti. Idioti. Oameni.

Candva, exista o gradina zoologica in mijlocul parcului, dar a fost inchisa in 1986, dupa ce ursul a incercat sa-i manance bratul unui barbat. N-a mai ramas din fostul zoo decat banca asta lata din piatra, care pe atunci facea parte din habitatul ursului. Stam pe ea si ne uitam inspre terenul de golf, iar eu clocotesc asa de tare, incat ma tem ca o sa-mi explodeze crestetul capului.

-- Un baiat a facut o chestie rautacioasa, iar persoana afectata nu vrea sa spuna deschis ce s-a intamplat.

-- Persoana respectiva e in pericol?

-- Nu. Baiatului probabil ca i s-a parut ceva inofensiv, totusi n-ar fi trebuit sa faca ce-a facut si n-ar trebui sa scape nepedepsit.

-- Nu putem purta luptele altora, indiferent cat de mult ne-am dori s-o facem.

Dar ii putem fugari pe strada pe nenorociti care-i terorizeaza. Ma gandesc cat de simpla era viata cand nu puteam iesi din casa. Toata ziua era plina doar cu reluari ale serialului *Supernatural*, citit, citit si iar citit, si spionat baietii din vecini, de la fereastra.

-- Cum e cu anxietatea?

-- Sunt furioasa, dar respir.

-- Cum e cu mancatul?

-- N-am mancat din cauza stresului, dar ziua nu s-a terminat

inca.

Si-mi mai ramane un intreg an scolar de trait. Cu toate ca mi-am petrecut aproape trei ani mancand sanatos si plicticos fara intrerupere, Rachel si doctorii mei se tem ca, de la atatea privatiuni, pana la urma, o sa intru in cine stie ce criza nebuna de indopat fara sfarsit. Ce nu inteleg ei e ca n-a fost vorba despre mancare. Mancarea n-a fost niciodata Motivul. Cel putin, nu in mod direct.

-- Uite care-i partea cea mai rea, spun eu. Tu stii cat de departe am ajuns si eu stiu cat de departe am ajuns, insa toti ceilalti vad doar cat de mare sunt acum sau cum aratam cu ani in urma, nu cine sunt in clipa de fata.

-- O sa le-o dovedesti tu. Daca cineva poate, tu esti aceea.

Dintr-odata, simt ca nu mai pot sta pe banca. Mi se mai intampla uneori. Dupa atatea luni de imobilizare, inca ma copleseste nevoia de a-mi misca trupul. Zic: -- Hai sa facem piruete!

Si asta ador la Rachel. Pur si simplu, se ridica si incepe sa faca piruete, fara nicio intrebare, fara sa se teama de ce ar putea gandi ceilalti.

Ajunul Craciunului. Am patru ani. Bunica ne da mie si mamei doua uriase fuste asortate, in culorile Craciunului: una verde si una rosie. Sunt urate, dar se invartesc, asa ca le purtam pana de Anul Nou, rotindu-ne intruna. Multa vreme dupa ce fusta mi-a ramas mica, am continuat sa facem piruete cu ocazia aniversarilor, de Ziua Mamei si oricand se intampla ceva ce merita sarbatorit.

Rachel si cu mine ne rotim pana cand ametim, dupa care cadem inapoi pe banca. Eu imi verific pe furis pulsul, fara ca ea sa ma vada, fiindca exista un fel bun si un fel rau de a ti se taia respiratia. Astept pana cand simt ca pulsul redevine regulat, pana cand stiu ca sunt in siguranta, apoi intreb: -- Stii ce s-a intamplat cu ursul? Cel care era aici?

Nu-l pot invinovati pentru ca a incercat sa smulga bratul cuiva. Vreau sa zic ca omul acela si-a bagat mana in cusca lui, iar cusca respectiva era tot ce avea ursul pe lume.

-- Cei de la stiri spuneau ca a fost trimis in Cincinnati, pentru

socializare.

- Tu ce crezi ca s-a intamplat de fapt?
- Eu cred ca l-au impuscat.

Jack

De pe peretele de deasupra mea, din mijlocul unei rame uriase, stra-stra-ceva-bunicul se zgaieste la mine cu un aer sever si o privire furioasa. Povestile il descriu ca fiind un om neprihanit, care traia pentru a face jucarii. Daca ar fi sa le dai crezare, el era un generos Mos Craciun al Indianei. Dar, judecand dupa poza asta, pare un afurisit batran al naibii de infricosator.

Ma fixeaza cu ochii aia turbati, in timp ce-i las un mesaj vocal lui Kam: *Stau aici, in vechiul magazin de jucarii Masselin, urandu-ti drum bun spre casa. Sa-mi spui daca ai nevoie de bani ca sa-ti iei un bilet de avion pentru intoarcere.*

Inchid, apoi ii zic stra-stra-ceva-bunicului: -- Sa nu judeci un om decat dupa ce ai mers o mila in pantofii lui.

Ma aflu in biroul administrativ al magazinului, unde raspund la e-mailuri, verific inventarul si platesc facturi, treburi pe care as putea sa le fac si-n somn. Magazinul de jucarii Masselin e in familia noastra de cinci generatii. A supravietuit Marii Crize, revoltelor rasiale, exploziei din 1968, recesiunii, si probabil ca o sa ramana aici multa vreme dupa moartea tatei si a mea, multa vreme dupa urmatoarea era glaciara, cand singurii supravietuitori o sa fie gandacii. De cand s-a nascut, lumea se asteapta ca Marcus cel constiincios si demn de incredere sa preia stafeta de la tata. Asta pentru ca, din nu stiu ce motiv, toti se asteapta la Lucruri Marete din partea lui Jack. Dar eu stiu ceva ce ei n-au aflat. *Intr-o buna zi, aici o sa fie locul meu, traird in orasul asta, conducand magazinul asta, casatorindu-ma, facand copii, vorbind tare cu strainii si inselandu-mi nevasta. Caci pentru ce altceva as putea fi inzestrat?*

Telefonul zbarnaie si vad ca e Kam, dar pana sa raspund, pe usa

intra un barbat (brunet, par carliontat, sprancene negre, piele deschisa la culoare, bluza cu insemnele magazinului Masselin).

Tata isi drege vocea. Chimioterapia i-a afectat auzul la o ureche si l-a lasat cu nevoia permanenta de a-si drege glasul. Ma intreaba: - De ce ai renuntat la cursul de chimie avansata?

De unde dracu' stie? S-a intamplat doar acum doua ore!

-- N-am renuntat.

Sa-ti zic eu de unde stie! Probabil ca i-a soptit Monica Chapman la ureche, in timp ce o faceau in masina lui.

Si, inainte sa apuc sa le opresc, prin minte incep sa-mi umble tot felul de imagini primitive, cu bucati de trupuri goale, unele apartinandu-i tatei. El apuca un scaun si se asaza, insa eu imi feresc privirea, fiindca nu reusesc sa-mi scot imaginile din cap.

-- Eu am auzit altceva.

In timp ce i-o trageam Monicai Chapman prin tot laboratorul de chimie. In timp ce i-o puneam langa dulapul tau, pe masa pe care iei pranzul, pe catedrele tuturor profesorilor pe care o sa-i ai vreodata.

Raspund, poate putin prea tare:

-- M-am mutat in clasa cealalta, atat.

-- Ce problema aveai cu clasa in care erai?

Poftim! Adica, probabil glumeste, nu-i asa? Fiindca e imposibil ca el chiar *sa ma intrebe in continuare despre chestia asta!*

N-am cum sa evit subiectul. Trebuie sa ma uit in ochii lui, lucru care ma jeneaza mai mult decat discutia in sine.

-- Hai sa spunem doar ca am o problema cu profesoara.

Umerii tatei devin tepeni, si isi da seama ca stiu, si atmosfera e al naibii de stanjenitoare. Brusc, ma doare-n cot de e-mailuri sau de inventar. Nu mai vreau decat sa plec, fiindca *de ce i-ar spune lui ceva Monica Chapman, daca nu s-ar culca in continuare cu el?*

*

Un pusti slabanog, cu urechi clapauge, sta la masa din bucatarie si bea lapte intr-unul dintre paharele de whisky pe care parintii mei le tin pe bar. Cu toate ca e doar un copil, felul in care sta asezat ma

duce cu gandul la un mosneag care a prins vremuri mai blande si zile mai bune. Geanta lui se afla pe masa.

Iau un pahar, imi torn suc si zic:

-- Locul asta e ocupat?

El imi impinge scaunul cu piciorul si ma asez. Ii intind paharul meu, iar el il ciocneste cu al lui, dupa care bem in tacere. Aud ticaitul pendulei de pe hol. Suntem primii ajunsi acasa.

In cele din urma, Dusty ma intreaba:

-- De ce sunt oamenii asa de mizerabili?

La inceput mi se pare ca stie despre discutia mea cu tata ori despre mine, despre ce fel de persoana sunt la scoala, dar apoi ochii mi se indreapta catre geanta, pe care e mazgalit cu marker negru unul dintre cele mai urate cuvinte din limba engleza. Cureaua a fost taiata in doua.

Imi intorc privirea catre fratele meu mai mic.

-- Oamenii sunt mizerabili din multe motive. Unii sunt pur si simplu mizerabili. Altii au fost tratati mizerabil si, cu toate ca nu-si dau seama, iau educatia asta mizerabila, ies in lume si se poarta la fel cu cei din jur. Uneori, oamenii sunt mizerabili pentru ca le e frica. Alteori, aleg sa se poarte mizerabil inainte ca altii sa se poata purta mizerabil cu ei. Deci e un fel de mizerie in legitima aparare.

Despre asta stiu eu destule.

-- Cine se poarta mizerabil cu tine?

Dusty ridica o mana si scutura din cap, ceea ce-mi da de inteles ca n-o sa intram in detalii.

-- De ce ar face frica pe cineva sa se poarte mizerabil?

-- Poate cuiva nu-i place de propria persoana, dar apare un alt pusti care stie exact cine e si pare de-a dreptul neinfriecat.

Imi arunc ochii catre geanta.

-- Ei bine, asta poate fi intimidant si, cu toate ca n-ar trebui, il poate face pe primul pusti sa se simta si mai rau in pielea lui.

-- Chiar daca celalalt pusti nu incearca sa faca pe nimeni sa se simta mai rau si e doar el insusi?

-- Exact.

-- Asta-i mizerabil!

-- Pot sa ajut cu ceva?

-- Doar sa nu fii mizerabil.

-- Nu pot sa-ti promit decat ca niciodata n-o sa fiu mizerabil cu tine, fratioare.

Bem ca doi vechi camarazi si, dupa ceva vreme, ii zic: -- Stii, pun pariu ca as putea sa-ti repar geanta aia. Sau chiar sa-ti fac una noua. Una care sa fie indestructibila.

El ridica din umeri.

-- Mai bine ma lipsesc.

Iar felul in care o spune ma face sa vreau sa-i cumpar toate nenorocitele de genti din lume, ba inca sa incep sa port si eu una, din solidaritate.

-- Atunci ce-ar fi daca ti-as face altceva? Ce ti-ai dorit tu dintotdeauna? Cerul e limita! Ce-ti pofteste inima!

-- Un robot din piese de Lego.

-- Unul care sa-ti faca temele?

Dusty scutura din cap.

-- Neah, de alea ma ocup eu.

Ma las pe spatarul scaunului si imi masez falca, prefacandu-ma adancit in ganduri.

-- OK, probabil ca vrei unul care sa-ti faca treburile prin casa.

-- Ih-ih!

-- Atunci poate o drona?

-- Vreau unul care sa se poata imprieteni cu mine.

Parca as fi incasat un sut in stomac. Sunt cat pe ce sa-mi pierd cumpatul chiar acolo, in schimb dau din cap, imi masez falca si golesc paharul.

-- Considera ca s-a facut!

Libby

Dupa cina, tata si cu mine stam pe canapea, iar eu ii arat cel mai recent videoclip al Domnisoarelor, filmat cu doua saptamani in urma, la un festival din Indianapolis. Paietele sclipesc, luminile stadionului te orbesc, multimea aclama. *Atata culoare! Atata viata!* Nu stiu sigur daca mai exista cineva pe pamant care sa aprecieze lucrurile astea la fel de mult ca mine. Tata ma intreaba:

-- Esti sigura?

-- Nu. Si totusi o sa dau proba. Nu ma poti proteja de orice. Daca o s-o iau peste bot, o s-o iau peste bot, dar macar am incercat.

Ii intind formularul, pe care il rasfoieste. Ia stiloul de pe masuta pentru cafea si semneaza. In timp ce mi-l da inapoi, spune:

-- Stii, sa vad ca iesi din nou in lume... e mai greu decat am crezut.

Jack

Ma aflu la subsol, care arata ca atelierul lui Mos Craciun, dar intr-o versiune distorsionata, unde sunt imprastiate masinute, basculante, figurine Cap de Cartof, walkie-talkie-uri si tot felul de chestii de la Fisher-Price. Jucarii abandonate, dar si alte chestii: piese auto, piese de motocicletă, motoare, fragmente din masini de tuns iarba si electrocasnice. Orice as putea transforma in altceva. Unele proiecte sunt terminate, insa majoritatea sunt in lucru, cu interioarele scoase, cu bucati risipite prin tot locul. Aici demontez diverse lucruri, dupa care le reconstruiesc in feluri noi si uluitoare. Asa cum mi-as dori sa pot face cu mine insumi.

Telefonul zbarnaie si vad ca e Kam.

-- Frate, am alergat tocmai pana in Centerville!

Izbucnesc intr-un ras curajos si barbatesc: -- Te-a speriat fata aia rea?

-- Taci din gura! Era al dracului de rapida!

-- Ai patit ceva? Vrei sa vorbim despre ce s-a intamplat? spun si imit tonul mamei lui Kam atunci cand i se adreseaza surorii lui mai mici, cea care mereu plange si tranteste usi.

-- Asta e, omule! Inelul de aur!

-- Ce?

-- Ea. Ea e premiul. Sau, cel putin, scopul. Cine poate sa se tina de ea castiga.

-- Ce castiga?

Dar stiu deja ce o sa-mi spuna.

-- Calareste Grasa.

Peretii atelierului incep sa se stranga in jurul meu.

-- Mass?

-- Poate ca nu ma omor dupa jocul asta.

-- Cum adica, nu te omori dupa el?

Adica nu vreau sa port discutia asta fiindca nu-mi place incotro se indreapta.

-- Pur si simplu, mi se pare cam jalnic. Vreau sa zic, frate, a fost ideea lui *Seth*!

Cand ai indoieli, intotdeauna, intotdeauna sacrificial pe Seth.

-- N-a fost ideea lui. El ne-a spus despre joc. E cu totul alta mancare de peste. In plus, e al naibii de distractiv. Ce-i cu tine? Tipa a fost cat pe ce sa ma calce in picioare.

-- Seth e un natarau.

Continui sa-l sacrific pe Seth, in timp ce ma gandesc la o cale de a opri toata chestia asta, inainte sa se termine cu umilirea tuturor fetelor mai plinute din scoala. Ele nu merita asa ceva. Fata care a sarit gardul ala ca o gazela si l-a fugarit pe Kam de-a lungul strazii nu merita asa ceva. Spun: -- Ea nu merita asa ceva.

-- Doamne, jigodie nebuna ce esti! Parca ai vrea s-o inviti la bal. Sa va comand de acum limuzina?

-- Zic doar ca ne-am putea petrece mai cu folos clasa a douasprezecea. Tu le-ai *vazut* pe tipele alea noi?

Cand ai indoieli, adu vorba despre fete.

-- De cand ai devenit asa de fraier?

Tac. Inima imi bubuie ca o toba. *Spune ceva, ticalosule!*

-- O sa facem asta, cu sau fara tine, Mass!

Pana la urma, raspund:

-- Ma rog. N-aveti decat sa faceti ce vreti!

-- Mersi tare mult, asa o sa facem. Atata vreme cat avem aprobarea ta...

-- Magarule!

-- Nesimtiture!

Numele cu care ne alintam unul pe altul. Relatia noastra pare ceva mai solida, dar restul lumii se cutremura, de parca ar fi cladita pe un fir inalt, aflat la kilometri intregi deasupra pamantului.

Ce am de pierdut daca le zic prietenilor mei sa
se duca dracului invartindu-se

de Jack Masselin

1. Pe Kam si Seth. N-or fi ei cei mai buni prieteni din lume, dar sunt singurii pe care am incredere ca-i pot recunoaste aproape intotdeauna. Poate pentru ca-i cunosc de mai multa vreme decat pe oricine altcineva sau poate pentru ca semnele lor distinctive sunt foarte usor de recunoscut intr-o multime. Indiferent care ar fi motivul, ei ies in evidenta. Probabil ca tocmai asta e si motivul pentru care m-am imprietenit cu ei. Imagineaza-ti cum ar fi sa te muti intr-un oras in care nu cunosti decat doi oameni si in care *doar pe ei o sa-i cunosti vreodata*, indiferent cati altii vei mai intalni.

2. Lumea pe care mi-am construit-o cu grija intre peretii liceului Martin Van Buren. N-am ajuns sa fiu Jack Masselin scotandu-i pe oameni din sarite. Si cu toate ca nu-l simpatizez intotdeauna pe Jack Masselin, am nevoie de el. In lipsa lui, as fi doar un pusti aiurea, cu o familie aiurea si un viitor indoielnic. Iar daca stiu ceva despre viata de licean, atunci stiu asta: da-le celorlalti un pretext si ei o sa te azvarle lupilor. (Luke Revis, la tine ma uit!)

Deci, da.

3. Pe mine. As prefera sa nu ma pierd pe mine insumi.

Libby

Stau intinsa pe pat. Nu e acelasi in care imi petreceam douazeci si patru de ore din douazeci si patru, pe vremea cand nu puteam iesi din casa, ci unul nou, pe care l-am cumparat dupa ce am mai slabit. Imi scot castile si caut melodia *All Right Now*. O stiu din episodul al saselea al primului sezon din *Supernatural*. Apare chiar la sfarsit, cand Dean ii spune lui Sam ca si-ar dori sa aiba o viata normala.

De cand ma stiu, mi-am dorit o viata normala. Asta am incercat sa-mi creez in minte, din patul in care zaceam. Cand Dean de peste drum a invatat sa se dea cu skateboard-ul, am invatat alaturi de el si ne-am luat la intrecere ore intregi. Cand Dean si Sam jucau baseball in curte, jucam si eu laolalta cu ei, iar cand au construit pe alee un tun care tragea cu cartofi, i-am ajutat sa-l vopseasca si sa arunce cartofi pe acoperis. Stateam toti patru in casuta lor din copac si ori de cate ori Castiel era lasat in urma de fratii lui mai mari, eu il scoteam la o inghetata si ii spuneam povesti. Dupa aceea, ma intorceam acasa si luam cina la masa din sufragerie, impreuna cu tata si cu mama, fiindca, desigur, totul era imaginar, ceea ce insemna ca puteam sa fac viata sa arate oricum voiam. Asa cum puteam sa ma fac pe mine sa arat oricum voiam, inclusiv ca o fata cu dimensiuni obisnuite.

Dau cantecul atat de tare, incat sa-l simt in mine, scurgandu-mi-se precum sangele prin vene. Oricat de rau m-as fi infuriat azi, nu mi amintesc sa ma fi apucat nelinistea. N-au existat palpitatii, nici transpiratii nervoase. Cantina nu s-a invartit cu mine. Nu mi-am simtit capul strans de doua maini enorme. Plamanii au respirat normal, egal, fara niciun ajutor.

Formularul pentru Domnisoare e langa mine. Sub intrebarea *Ce trasatura sau calitate ai cu care sa contribui la echipa noastra si pe care s-ar putea sa n-o gasim la alte candidate?* am scris: *Sunt mare, atrag privirile si pot sa dansez ca vantul.* Nicaieri in formular nu mi se cere greutatea.

Il urmaresc pe George cum ataca plapuma si imi spun: *Da. Acum totul e bine. Asta sunt eu. Nimic n-o sa mai fie ca inainte, dar ma obisnuiesc. Poate ca, pana la urma, o sa-mi capat viata aia normala.*

Jack

Stau de multa vreme in fata calculatorului meu, incercand sa-mi dau seama ce sa scriu. Sunt in stare sa prostesc lumea cu eseurile pentru scoala, dar nu ma pricep la scris. Chestie care n-a fost mare branza, pana exact in clipa de fata.

Uite care-i treaba! Cu toate defectele lor, parintii mei sunt oameni de treaba. OK, mai mult mama decat tata. Ne-au invatat, pe mine si pe fratii mei, sa fim la randul nostru oameni de treaba si chiar daca, poate, nu ne comportam intotdeauna ca atare, pornirile bune sunt totusi in noi, in mine. Indejuns incat, cel putin, sa nu vreau ca o fata nevinovata sa fie facuta de rusine si umilita din cauza tantalailor mei de prieteni.

Si daca o sa faca ceva mai rau decat o cere jocul?

Daca o sa incerce s-o sarute?

Daca o sa incerce s-o pipaie?

Prin minte mi se perinda cele mai rele scenarii posibile si toate sfarsesc cu imaginea fetei aleia plangand in hohote.

Imi las capul pe birou. In clipa asta si mie-mi vine sa plang in hohote.

Pana la urma, imi zic ceva de genul:

La naiba cu chestia asta!

Ridic capul, apoi ma apuc pur si simplu de scris.

Nu sunt un mizerabil, dar sunt pe cale sa fac un lucru mizerabil. Iar tu o sa ma urasti si altii o sa ma urasca, insa eu tot o s-o fac, pentru a ne apara, atat pe mine, cat si pe tine ...

A doua zi

Libby

Iris Engelbrecht se hotaraste sa mi se alature la cantina. Din nu stiu ce motiv (poate din cauza dimensiunilor noastre puse la un loc) merge cu cinci pasi in urma mea.

-- Mai esti acolo, in spate, Iris?

-- Sunt aici.

E in stare sa faca pana si cuvintele astea doua sa para jalnice si infrante. In liceul Martin Van Buren, ea joaca rolul lui Aiurel. Si vorbeste *mult* despre greutate. Eu cu siguranta nu sunt interesata sa devin Purtatoarea Oficiala de Cuvant a Graselor, adica exact ce crede Iris ca sunt, in afara de Grasa Smechera si Tupeista. E un rol de zece ori mai rau decat cel de Grasa Obraznica ori de Prietena Grasa. Un asemenea rol vine insotit de multe asteptari si ultimul lucru pe care mi-l doresc e sa ma simt raspunzatoare pentru altii, sa-i ajut sa faca fata liceului.

Tocmai ma indrept catre masa de langa fereastra, unde Bailey Bishop sta cu Jayvee De Castro, cand il zaresc pe Dave Kaminski, cu parul lui alb acoperit de un fes negru. Iris ma trage de maneca.

-- Vreau sa plec de-aici!

Ma intorc si pornesc in directia opusa, cu biata Iris ciocnindu-se de altii in urma mea. Dar dau nas in nas chiar cu un prieten al lui Dave Kaminski, unul dintre tipii din tribune. E inalt, costeliv, cu maini si picioare lungi, pielea aramie si un par castaniu-inchis, care explodeaza in toate directiile, ca soarele.

Nu apuc sa ma dau la o parte din drumul lui, ca imi zice: -- Imi pare rau!

E ceva grav si tulbure in ochii lui, de parca tocmai si-ar fi pierdut cel mai bun prieten.

-- Nu. Mie-mi pare rau.

Si fac un pas in lateral, astfel incat sa-l pot ocoli. Dar el paseste la randul lui in aceeasi parte. Asa ca trec in partea opusa, iar el face la fel, si ma gandesc cat de ridicoli trebuie sa aratam, cand il aud pe Dave Kaminski strigand de undeva din spatele umarului meu drept: -- FIR-AR SA FIE, HAI CA-NCEPE!

Pentru o clipa, am impresia ca baiatul o sa lesine drept in fata mea. Mai spune o data: -- Imi pare rau!

Dupa care se arunca asupra mea si ma strange in brate de parca viata lui ar depinde de asta. Sunt asa de surprinsa, incat nici nu ma pot misca. In schimb, gandurile mi-o iau razna si se intorc in timp, la o vacanta in care am mers cu familia cand aveam noua ani. Eu, mama, tata, verisorii si matusile mele ne aflam pe o plaja din Carolina de Nord. Era o zi foarte calda si toti inotam. Eu purtam un costum de baie in carouri roz cu galben, care-mi placea la nebunie. Calcam apa acolo unde era mai putin adanca, cand o meduza s-a prins de piciorul meu. Vreau sa spun ca monstrul ala mic n-a mai vrut cu niciun chip sa-mi dea drumul, asa ca au fost nevoiti sa ma scoata pe brate pana la mal si *sa-l smulga* de pe mine, in timp ce eu credeam ca o sa mor.

Ei bine, monstrul asta mic se tine la fel de bine si, la inceput, nu sunt in stare sa fac altceva decat sa raman pe loc. Parca intreaga lume se goleste si ramane nemiscata, iar eu, la fel. Totul pur si simplu i

n
c
e
t
i
n
e
s
t
e.

Si se opreste.

Pur si simplu, se opreste.

Pentru prima data dupa foarte, foarte multa vreme, intru in panica. Pieptul mi se strange. Respiratia imi devine prea rapida. Palmele mi se umezesc. Ceafa mi se incinge.

Apoi ceva ma readuce cu picioarele pe pamant. Poate ca sunt strigatele, aplauzele si huiduielile. Sau mugetele? Orice ar fi, brusc ma aflu din nou in cantina scolii, cu un baiat infasurat in jurul meu ca un pulover, tinandu-ma strans in brate.

-- Nu!

Imi recunosc propria voce, insa imi pare indepartata, de parca m-as afla in celalalt capat al cladirii, langa biblioteca.

E clar ca am intrat intr-un soi de joc oribil. Imbratiseaza Grasa ori Lipeste-te cu Arici de Grasa. E mai rau decat sa fiu gonita de pe terenul de joaca si, dintr-odata, ma infurii asa de tare, incat incep sa tremur. Tot trupul mi se infierbanta, lucru pe care sunt sigura ca el il observa, avand in vedere ca e la fel de bine prins de corpul meu precum sunt propriile-mi maini si picioare.

Imi zic: *N-am slabit o suta treizeci si sapte de kilograme, n-am renuntat la pizza si la biscuitii Oreo, doar ca sa fiu facuta de rusine in cantina scolii mele de catre nenorocitul asta.*

-- NUUUUU!

Cuvantul imi iese ca un raget.

Baiatul e puternic pentru cineva atat de costeliv, asa ca-mi adun toate puterile, ca sa-l dezlipesc de mine, ca pe un plasture.

Apoi ii trag un pumn in gura.

Jack

Zac pe podeaua cantinei, iar fata e deasupra mea. Imi simt falca desprinsa de restul fetei, de parca s-ar afla undeva prin Ohio. O masez, pentru a ma asigura ca e inca atasata, iar mana mi se umple de sange. Zic: -- Ce dracu'?

Vorbele imi sunt distorsionate. Doamne, cred ca mi-a distrus laringele.

-- De ce mi-ai tras un pumn?

-- TU DE CE M-AI INHATAT?

Ochii mi se indreapta spre ghiozdanul ei si spre scrisoarea care iese din buzunarul in care am reusit s-o indes. As vrea sa-i spun: *O sa pricepi mai tarziu*; dar nu pot vorbi, fiindca-mi sterg sangele de la gura.

N-oi fi recunoscand eu pe nimeni, dar toate fetele din cantina sunt intoarse catre noi, ochii se holbeaza si gurile stau cascate sau trancanesc. Fata e inca acolo si, de pe podea, ii zic: -- Ma ridic. In caz ca vrei sa ma pocnesti iar.

O mana se intinde catre mine si e atasata de un tip inalt, alb, cu o prostie de fes negru pe cap. Urasc caciulile fiindca, uneori, singurul semn distinctiv al cuiva e parul, iar o caciula il ascunde, ceea ce ascunde intreaga persoana. Nu stiu sigur daca ar trebui sa apuc mana intinsa, dar nimeni altcineva nu-mi ofera una, asa ca-l las sa ma traga in sus. In timp ce face asta, mizerabilul incepe sa rada.

Fata se intoarce catre el.

-- Esti un magar!

Tipul isi ridica mainile, de parca ea l-ar ameninta cu o arma.

-- Hei, nu eu te-am inhatat!

-- Poate ca nu, dar sunt sigura ca ai avut un amestec in asta.

Ceea ce-mi spune ca el ar putea fi Dave Kaminski. Atunci apare o alta fata, bruneta si furioasa, cu o alunita deasupra unui ochi. Se duce drept in nasul fetei pe care am inhatat-o.

-- L-AI LOVIT? VACA PROASTA CE ESTI! NU-TI FACEA NICIUN RAU!

Numai Caroline Lushamp isi poate ridica vocea atat de sus. Spun: -- Am meritat-o. N-ar fi trebuit sa ma leg de ea.

Si, brusc, imi apar atacatoarea.

-- *Ea* ti-a facut *tie* asta?

Se iveste un pusti cu barbie ascutita si par ravasit. Ii studiez fata, cautand semnele identitatii lui, dar toti vin deodata spre mine si asta-i cosmarul meu, pentru ca nu recunosc pe nimeni. Lumea trage de mine si vrea sa afle *ce s-a intamplat, daca sunt bine, o sa fie in regula, nu-ti face probleme, Jack*. As vrea sa ma lase in pace si sa plece, fiindca ar trebui sa-i cunosc si nu-i cunosc, as putea la fel de bine sa fiu amnezic. Toti ma zapacesc si as vrea sa le zic sa se duca naibii. Ea merita atentie, nu eu. E vina mea, nu a ei.

-- Ce dracu' s-a intamplat, Jack?

Tipul cu barbie ascutita e Marcus, propriul meu frate, pentru ca asa obisnuia sa-mi spuna cand eram mici. Dar nu pot fi sigur, nu? Pana si bebelusii ii recunosc pe cei apropiati. Pana si cainii. Pana si Carl Jumers, cel care si acum -- la cati ani dupa scoala primara? -- e nevoit sa numere pe degete, iar anul trecut a mancat un rahat de pisica fiindca cineva i-a lansat o provocare.

Unul dintre paznici isi face aparitia si impinge lumea la o parte. Vine si un profesor (par carunt, barba), care incearca sa restabileasca ordinea in multime. In timp ce le spune ca nu-i nimic de vazut aici, sa-si vada de treburile lor, o alta fata se apropie in viteza.

-- Jack Masselin, ce s-a intamplat?

Imi examineaza fata si acum nu mai stiu sigur de unde sangerez. Oare persoana imi e cunoscuta? Nimic la ea nu-mi pare familiar, dar apoi cineva zice: -- A fost vina lui, domnisoara

Chapman. El a inhatat-o!

Imi smucesc barbia din mana ei. Spun:

-- E *doamna* Chapman! si ma uit drept in ochii ei.

In momentul ala, parca i-as zice: *Hai, cucoana! Arata-mi de ce esti in stare! Arata-mi ce te face atat de speciala!* Adica, trebuie sa fie ceva incredibil acolo, nu? Altfel de ce si-ar pune tata familia in joc si ar risca totul?

Dar din gloata care se holbeaza si turuie, nu ies in evidenta nici fratele meu, nici femeia care le distruge casnicia parintilor mei. Ci o fata pe care nici macar n-o cunosc. Cea mai mare fata de-acolo.

Libby

Directoarea Wasserman e o femeie vanjoasa, ca fasolea saltareata. Pe o placuta din spatele biroului ei scrie ca ocupa de douazeci si cinci de ani postul de director. Ma asez de cealalta parte a mesei, langa baiat si o femeie care probabil ca e mama lui.

Directoarea Wasserman imi zice:

-- Total tau trebuie sa soseasca dintr-o clipa in alta.

Brusc, mi se face greata fiindca tocmai m-am intors in timp, la cel mai greu moment din viata mea. Eram in clasa a cincea, in toiul unei adunari a intregii scoli, cand directoarea m-a gasit si m-a scos din amfiteatru, in vazul tuturor. M-a dus in biroul ei, unde ma asteptau tata si un consilier scolar. Pe coltul mesei de lucru a directoarei statea o cutie enorma de servetele si m-am concentrat asupra ei. Era o cutie atat de mare, incat parea creata special pentru momentul ala.

-- Mama ta e la spital si trebuie sa plecam acum.

-- *Cum adica?*

Tata a trebuit sa repete de trei ori pana sa-l inteleg, ba chiar si atunci mi s-a parut ca e o gluma ingrozitoare, de parca toti ar fi conspirat pentru ca, din nu se stie ce motiv, sa-mi joace o festa cu adevarat cruda.

-- Libbs?

Ridic ochii si-l vad intrand pe tata

-- Esti OK?

-- Sunt OK.

Cineva ii aduce un scaun, apoi directoarea le povesteste tuturor ce s-a intamplat la cantina.

Mama baiatului se uita la fiul ei de parca ar fi odrasla

diavolului. Zice: -- Trebuie sa existe o explicatie -- de ce *Dumnezeu* ai face asa ceva!

Tata ii spune:

-- Mie mi-ar placea sa aud explicatia care m-ar face sa pricep povestea asta.

Directoarea ii acopera pe amandoi.

-- Eu vreau sa-i aud pe Jack si Libby.

Toti se uita la noi.

-- El m-a inhatat.

-- Cum te-a inhatat?

-- S-a aruncat asupra mea si m-a strans in brate de parca as fi fost un colac de salvare, iar el ar fi fost ultimul coborat de pe *Titanic*.

Baiatul asta, Jack, isi drege vocea.

-- Nu s-a intamplat chiar asa.

Ridic o spranceana spre el.

-- Zau?

Dar nu se uita la mine. E prea ocupat sa incerce s-o seduca pe directoarea Wasserman. Se apleaca pe scaun si vorbeste cu glas scazut, taraganat, de parca ar conspira cu ea.

-- A fost o prostie. Toata chestia a fost o prostie. E o prostie. Eu doar...

Isi arunca ochii spre mama lui.

-- Ultimii doi ani n-au fost tocmai usori.

Se uita superintens la directoarea Wasserman, de parca ar incerca s-o hipnotizeze.

-- Nu zic ca exista o scuza pentru ce am facut, deoarece ma indoiesc ca as putea sa va spun ceva care sa justifice tot ce s-a intamplat acolo...

Asta-i un imblanzitor de serpi, dar, spre norocul meu, directoarea Wasserman nu-i proasta. Il intrerupe si se intoarce catre mine.

-- As vrea sa aflu de ce te-ai pornit sa-i dai cu pumnul in gura.

Tata intervine:

-- I-ai dat un pumn?

Drept dovada, Jack arata spre propria fata. Zic: -- M-a inhatat.

-- Tehnic vorbind, am imbratisat-o.

-- N-a fost o imbratisare. A fost o inhatare.

Directoarea Wasserman intreaba:

-- De ce ai inhatat-o, Jack?

-- Pentru ca am fost un idiot. Nu voiam sa obtin nimic din chestia asta. Nu incercam s-o sperii. Nu incercam s-o agresez. Mi-as dori sa fi avut un motiv mai bun, credeti-ma!

Ochii lui spun: *Ma veti ierta! Vetii uita ca treaba asta s-a petrecut vreodata. Ma veti iubi asa cum ma iubesc toti ceilalti!*

-- Te-ai simtit amenintata, Libby?

-- Nu m-am simtit grozav, daca asta ma intrebati.

-- Dar te-ai simtit amenintata? Din punct de vedere sexual?

Oh, Doamne!

-- Nu. Doar umilita.

Acum si mai si, mersi!

-- Fiindca noi nu luam in gluma agresiunea sexuala.

Mama lui Jack se apleaca pe scaunul ei.

-- Doamna directoare Wasserman, eu sunt avocat si ma preocupa la fel de mult ca pe dumneavoastra, daca nu si mai mult, cele aflate azi, aici, dar pana ce vom...

Directoarea Wasserman repeta:

-- Vreau sa-i aud pe Jack si Libby.

De langa mine, simt cum se scurge viata din trupul baiatului. Trag cu ochiul spre el si imi pare un invelis gol, ca si cum cineva ar fi venit si i-ar fi supt tot sangele, pana la ultima picatura. Indiferent ce motiv tampit ar fi avut pentru a ma inhata, stiu ca n-a facut-o in felul ala. Asa ca spun: -- N-a fost de natura sexuala. Deloc. Nu m-am simtit amenintata in felul acela.

-- Dar l-ai lovit.

-- Nu pentru ca m-am simtit agresata.

-- Atunci de ce l-ai lovit?

-- Pentru ca m-a inhatat -- intr-un fel complet nonsexual, totusi

enervant si umilitor.

Directoarea isi incruciseaza mainile pe birou. Se uita fix la noi, de parca ne-ar transforma in stane de piatra daca ar putea.

-- Bataia in incinta scolii e o acuzatie grava. La fel este si vandalismul.

Imi trebuie cateva secunde. Ea ridica o fotografie scanata, la care nu trebuie sa ma uit, fiindca deja stiu ce arata. I se adreseaza lui Jack: -- Stii ceva despre asta?

El se apleaca pentru a studia poza. Apoi se lasa din nou pe spate, scuturand din cap.

-- Nu, doamna, nu stiu.

Sa traiti!

Tata se lasa in fata.

-- Dati-mi voie sa vad, va rog!

In timp ce el ia foaia, directoarea Wasserman zice: -- Ma tem ca cineva a mazgalit una dintre baile scolii noastre cu comentarii injositoare la adresa fiicei dumneavoastra. Va asigur ca ne vom ocupa de asta. Nici asemenea chestiuni nu le iau in gluma.

Se uita din nou la Jack. Mama lui se uita la el. Tatal meu se uita la el, strangand atat de tare din dinti, incat ma tem ca o sa i se crape in doua maxilarul.

Imi doresc sa devin invizibila. Inchid ochii, de parca asta ar putea sa ma ajute. Cand ii deschid iar, sunt tot pe scaun, iar ceilalti se zgaiesc la mine. Intreb: -- Poftim?

Tata flutura poza.

-- Tu stii cine a facut asta.

As vrea sa spun ca nu. In niciun caz.

-- Libbs?

Iata variantele intre care am de ales: as putea sa mint si sa spun ca nu stiu. As putea sa le zic ca Jack e de vina. Sau as putea sa marturisesc adevarul.

-- Da.

-- Da, stii cine a scris?

-- Da.

Toti asteapta.

-- Eu.

Le trebuie cateva secunde. Baiatul scoate un fluierat. Mama lui spune: -- Jack!

-- Scuze! Dar...

Mai scoate un fluierat.

Directoarei Wasserman i-a picat fata si mi-o imaginez asezandu-se diseara langa sotul ei, spunandu-i ca elevii s-au schimbat, cum frangem inima, cat de bine e ca se apropie de pensie fiindca nu stie daca mai poate s-o tina mult asa.

Tata ma intreaba:

-- De ce, Libby?

Si poate ca e vorba despre felul in care zice „Libby” in loc de „Libbs”, dar, din nu stiu ce motiv prostesc, mai am putin si izbucnesc in plans.

-- Pentru ca cineva urma sa scrie.

Si, dintr-odata, ma simt goala, ca si cum as fi intinsa pe o masa de disectie, cu maruntaiele expuse in vazul lumii. N-am sa pot explica niciodata altcuiva in afara de tata importanta de a fi pregatit, de a fi mereu cu un pas inaintea tuturor oamenilor si lucrurilor.

-- E mai bine sa fii vanator decat prada. Chiar daca te vanezi pe tine insuti.

Privirea mea o intalneste pe a lui Jack.

-- Ceva de genul asta.

-- Apoi vin eu si dovedesc ca ai avut dreptate.

Se uita in ochii mei pret de cateva secunde, dupa care ne intoarcem amandoi in alta parte. Ramanem acolo, toti cinci, cufundati in cea mai stanjenitoare tacere din viata mea, pana cand directoarea zice: -- Exista mai multe feluri de pedepse pe care vi le-as putea da. Suspendare. Exmatriculare. In unele cazuri, scoli din Rushville si New Castle au chemat chiar politia locala, pentru a face arestari.

Jack incepe:

-- Ce-ar fi sa ma lasati pedepsit doar prin faptul ca toata scoala m-a vazut mancand bataie de la o fata?

-- Sau te-am putea da in judecata pentru agresiune, ii zice ea. Mama lui Jack, avocata, e cat pe ce sa cada de pe scaun.

-- Inainte sa vorbim despre judecata...

Directoarea Wasserman vorbeste peste ea.

-- Iar pe tine, Libby, pentru bataie.

-- A fost legitima aparare!

Vocea mea rasuna prea tare si prea ascutit.

-- Cand l-am lovit, vreau sa spun.

Cu toate ca si chestia din baie a fost tot legitima aparare. Directoarea da din cap inspre Jack.

-- Iti daduse drumul cand l-ai lovit?

-- Numai pentru ca il dezlipisem de mine.

Ea clatina din cap si scoate un oftat cat s-o tina trei zile.

-- N-o sa iau hotararea chiar acum. Vreau sa discut cu martorii. Trebuie sa ma uit la dosarele voastre, sa cantaresc variantele. Dar vreau sa fie clar ca nu tolerez sub nicio forma agresiunea ori vreun gest care macar *face aluzie* la hartuirea sexuala.

Se uita cu ochii mijiti la Jack, apoi la mine.

-- Si nici dupa vandalism nu ma dau in vant.

Jack

Ni se cere sa asteptam in fata biroului directoarei Wasserman. In timp ce noi iesim, intra paznicul si profesorul cu barba, insotiti de doi elevi, Dumnezeu stie cine, unul dintre ei putand fi chiar fratele meu. Libby si cu mine ne asezam unul langa altul pe o banca. Ma uit la usa care duce afara, catre holul principal, si nu pot gandii decat: *Fa sa nu intre Monica Chapman, nu cata vreme e mama mea acolo!*

Libby se uita la mine:

-- De ce ai facut-o?

Imi vine sa-i zic: *Citeste scrisoarea*, dar acum scrisoarea pare a doua cea mai proasta idee pe care am avut-o vreodata.

-- Tu n-ai facut niciodata ceva rau sau prostesc, fara sa te fi gandit bine inainte? O fapta pe care s-o fi regretat imediat de cum ai facut-o?

Ea nu-mi raspunde. Asa ca adaug: -- Unii oameni sunt pur si simplu mizerabili. Uneori, oamenii sunt mizerabili pentru ca le e frica. Alteori, aleg sa se poarte mizerabil inainte ca altii sa se poata purta mizerabil cu ei. Un fel de mizerie in legitima aparare.

Pentru ca am creierul stricat. Pentru ca eu sunt stricat.

-- De ce eu? Sau n-ar trebui sa intreb?

-- N-ar trebui sa intrebi.

Al naibii sa fiu daca am sa-i zic cuvintele „Calareste Grasa”. Ea isi da ochii peste cap si se uita in alta parte.

-- Crezi c-o sa ne suspende? Ori sa ne exmatriculeze?

Pune intrebarile uitandu-se in cealalta parte a incaperii.

-- Nu. Nu e prima mea...

Sunt cat pe ce sa zic „partida de calarie”, dar ma opresc.

-- O sa fie OK.

Desi, sincer sa fiu, nu sunt sigur. Privirea ei o intalneste din nou pe a mea si ii zambesc, cu toate ca ma detest pe mine insumi, iar buza reincepe sa-mi sangereze.

-- Te doare?

-- Da.

-- Bun.

*

Peste aproximativ o ora, usa biroului directoarei se deschide, iar doamna Wasserman (par scurt, carunt, ochelari) ne face semn sa intram inapoi. Doi barbati stau sprijiniti de pervaz. Unul dintre ei e urias, iar celalalt, destul de slab. Tatal lui Libby se uita tinta la mine. Are umerii lati, ca ai lui Charles Bronson, si simt nevoia sa-i spun: -- Imi pare rau, domnule!

Libby si cu mine ne prabusim pe scaunele noastre. Ii surprind privirea mamei, iar ea clatina din cap (obisnuieste sa-si poarte parul in doua feluri, iar azi e „mama cu parul prins”). N-oi fi eu in stare sa recunosc fete, dar imi dau seama cand cineva e dezamagit sau furios, iar mama e si una, si alta. Ma gandesc la toate datile in care mama mi-a spus sa ma tin departe de necazuri, caci oamenii o sa fie mai aspri cu mine din cauza aspectului meu. Stiu ca am deceptionat-o si o sa-mi spuna ca m-am deceptionat pe mine insumi.

Femeia carunta isi sprijina coatele de birou si se apleaca.

-- N-o sa va suspend, nici n-o sa va exmatriculez. Nu de data asta. In schimb, veti face impreuna munca in folosul comunitatii, doar ca n-o veti face pentru comunitate, ci pentru scoala. Va vom pune sa va ocupati de vopsirea tribunelor si a vestiarelor. Vetii fi supravegheati de domnul Sweeney.

Uriasul da din cap inspre noi.

-- De asemenea, in urmatoarele cateva saptamani, voi doi va veti intalni in fiecare zi, dupa scoala, cu un consilier. Cercul Dialogului e folosit cu succes in tot mai multe scoli din tara, iar eu cred ca se va dovedi eficient si aici. Domnul Levine...

Slabanogul ne face semne cu mana.

-- ...e specializat in unele dintre cele mai frecvente probleme care ii afecteaza pe adolescentii din ziua de azi, incluzand agresiunile, prejudecatile si hartuirea sexuala.

Tusesc pentru a-mi curata gatul, pe care inca il simt iritat.

-- Nu cred ca e corect s-o pedepsiti pe ea pentru ceva instigat de mine. As prefera sa ispasesc eu pedepsele amandurora.

Libby exclama:

-- Esti incredibil!

-- Ce?

-- N-ai dreptul sa fii si personajul negativ, si eroul!

Directoarea Wasserman zice:

-- Iti multumesc, Jack, dar si Libby a incalcat regulile.

*

Cand plec, incerc sa spun din nou „imi pare rau”, dar tatal lui Libby o cuprinde cu bratul de dupa umeri si o conduce in directia opusa.

In parcare, mama imi zice:

-- O sa discutam despre asta acasa, Jack Henry!

Numele meu intreg. Nu mi-a mai spus asa de ani de zile. Se urca in masina si pleaca fara niciun alt cuvânt. Eu ma duc direct la magazinul Masselin, sperand sa intru pe furis si sa ocolesc pe toata lumea, mai precis pe tata. Nici nu ma asez bine la birou, ca apare si el.

-- Am auzit ce s-a intamplat azi. Ce naiba a fost in capul tau?

Ii raspund ca nu stiu, ca ar fi trebuit sa fie o gluma, dar a sfarsit prin a se dovedi o idee de-a dreptul stupida, ca-mi doresc sa n-o fi facut si toate celelalte lucruri pe care le-am repetat iar si iar de-a lungul ultimelor cinci ore.

-- Mama ta si cu mine suntem foarte dezamagiti de tine.

De parca ar trebui sa mi-o spuna! Imi vine sa-i zic: Si eu sunt dezamagit de tine. In schimb, ii raspund: -- Stiu. Imi pare rau.

Dupa ce raman in sfarsit singur, imi pornesc telefonul. Acesta se

umple imediat pana la refuz de mesaje vocale si SMS-uri. Sunt de la Caroline, Seth, Bailey Bishop, Kam si inca vreo suta de alti oameni, inclusiv Marcus, toti afland despre cele intamplate.

Bailey Bishop plange, deoarece nu-i vine sa creada ca as fi in stare sa-i fac ceva atat de dureros unei fiinte umane. Caroline vorbeste mai mult despre sine, dar fratele meu chiar vrea sa stie daca sunt bine si ce s-a intamplat cu directoarea.

Kam imi transmite: *Felicitari, printesa! Ai castigat. Alege-ti locul, ca sa-ti putem scoate fundul ala amarat la o masa in cinstea victoriei. Dar, hei, fa-mi o favoare si nu mai manca bataie de la nicio fata pana atunci!* Urmeaza un minut intreg de rasete.

Libby

Radioul e pornit, dar foarte incet, iar tata vorbeste intruna. Cand aduce din nou vorba despre invatatul acasa, ii zic: -- Nu trebuie sa-ti faci griji pentru mine. Pot sa ma pazesc singura.

-- Tu chiar i-ai tras un pumn?

-- Drept in gura.

Atunci izbucneste in ras.

-- *Razi?*

-- Cred ca da.

-- N-ar trebui sa razi. Ar trebui sa-mi spui ca violenta nu rezolva nimic si sa-mi iei telefonul sau ceva.

-- Sa nu mai lovesti pe nimeni! Iar daca te face sa te simti mai bine, da-mi telefonul!

Apoi rade in continuare. Iar acum rad si eu. Si, pentru prima oara dupa multa vreme, ma simt normala, oricat de ciudat ar suna asta. Amandoi ne simtim normali. Ceea ce ma face sa ma gandesc ca, pana la urma, ziua n-a fost atat de rea si poate ca umilinta, viitoarele ore de munca in folosul comunitatii si consilierea merita indurate numai pentru momentul asta.

Cand oprim in fata casei, tata imi zice: -- Sa nu-l lasi pe baiatul ala sa te zapaceasca. Sa nu-l lasi sa-ti rapeasca lucrurile pentru care ai muncit atat de mult.

-- N-o sa-l las. Maine o sa ma scol si o sa ma intorc la scoala.

Imi cobor ochii spre pantofi si spre citatul scris acolo. „Nu te poti opri din trait.”

Jack

Il gasesc pe Dusty in camera lui, jucand jocuri video. Are castile pe urechi si aud muzica urland in ele -- Jackson 5, pe care-i asculta doar cand e in cea mai proasta stare posibila.

Ii fac semne cu mana si, in cele din urma, se uita in sus si ma intreaba pe tacute: -- Ce?

Mimez scoaterea castilor. Fac miscari elaborate si exagerate, sperand ca Dusty o sa rada. El nu ma baga in seama.

Incep sa dansez. Fratele meu nu poate rezista dansului. Cantecul care se aude e *Rockin Robin* si nu ma abtin. Pur si simplu, atac. Ma las dus de val si ma rasucesc prin toata camera. Sunt intr-un videoclip. Sunt Michael Jackson in floarea varstei. Sunt cel mai tare.

-- Sunt cel mai tare! zic cu indeajuns de multa forta, incat Dusty sa ma poata auzi.

Imi scutur coama de leu, facand-o sa se umfle cat se poate de mult.

-- Nu esti cel mai tare!

Mi-o spune cu prea multa forta, asa cum vorbesti intotdeauna cand asculti in casti Jackson 5 la maximum.

-- Sunt cel mai tare!

Execut figurile de dans pe care le-am invatat de la el. Gresesc intentionat, pentru ca Dusty n-o sa se poata abtine. Ma lasa sa ma perpelesc inca vreo treizeci de secunde, dupa care se ridica, isi da jos castile si incepe sa-mi arate pasii corecti.

Terminam cantecul, dansand la unison, si e grozav, dar melodia s-a sfarsit, iar Dusty se tranteste pe pat si-mi arunca o privire care-mi da de inteles ca suntem la unison doar pe ringul de dans, nicaieri

altundeva.

Doar pentru a pune punctul pe „i”, repeta: -- Nu esti cel mai tare!

-- Probabil ca nu.

Ma asez langa el si ramanem amandoi cu ochii in podea.

-- Deci care a fost? Care dintre motive te-a determinat sa faci chestia aia mizerabila?

Trec in revista toate motivele pe care le-am insirat mai devreme. *Unii sunt pur si simplu mizerabili. Altii au fost tratati mizerabil. Uneori, oamenii sunt mizerabili pentru ca le e frica. Alteori, aleg sa se poarte mizerabil inainte ca altii sa se poata purta mizerabil cu ei. Poate cuiva nu-i place de propria persoana, dar apare un alt pusti care stie exact cine e, iar asta il poate face pe primul pusti sa se simta si mai rau in pielea lui.*

-- Poate toate. Dar am vorbit serios. Cu tine n-o sa ma port niciodata mizerabil.

Atunci Dusty se uita la mine si ar putea la fel de bine sa-mi traga un pumn in buza sparta, fiindca zice: -- Trebuie sa indrepti lucrurile.

-- Stiu.

Libby

Tata ma gaseste la bucatarie, mancand in picioare, lucru pe care nu-l mai facem. E una dintre regulile alimentare pe care le respectam, alaturi de: nu manca in fata televizorului, nu manca prea repede si opreste-te cand te-ai saturat in proportie de saizeci la suta.

Las farfuria jos cand il vad. Indiferent de unde provine golul, din inima sau din stomac, mancarea nu il umple.

Cand s-a dus mama, am ramas goala pe dinauntru. De parca toata fiinta mea s-ar fi scurs afara si ar fi disparut. La spital, am tinut-o de mana pana cand au intrat bunica, tata si restul familiei. Toti dulci si iubitori, si cu inima franta, dar niciunul ca mama mea. Nici macar luati la un loc. Nu-i ajungeau nici la degetul mic.

Tata se uita la farfurie, dar nu comenteaza. In schimb, imi zice:
-- A venit Bailey Bishop sa te vada.

*

Bailey sta in mijlocul dormitorului meu, rotindu-si capul, iar parul ei se scaldă in lumina, de parca ar incerca s-o absoarba pe toata si s-o pastreze pentru sine.

-- A trecut multa vreme.

Se apleaca si-l scarpina pe George sub barbie, iar el, in mod surprinzator, o lasa. *Tradator*, ma gandesc eu. Bailey spune:

-- Pe atunci nu-l aveai?

-- L-am primit cand am implinit opt ani.

L-am ales impreuna cu mama sau, mai bine zis, el ne-a ales pe noi. Am mers la un eveniment dedicat salvarii animalelor, iar George a scapat din cusca lui si s-a cuibarit in poseta mamei.

-- Ar fi trebuit sa moara acum patru ani, dar nu e pregatit.

Bailey m-a vizitat ultima oara cand aveam amandoua zece ani. Le invitasesem pe ea, pe Monique Benton si pe Jesselle Villegas la o petrecere in pijamale. Am stat treze toata noaptea, am vorbit despre baieti si ne-am marturisit una alteia cele mai adanci si mai intunecate secrete. Al lui Bailey era ca incercase sa-si doneze fratele nou-nascut. Al meu era ca, uneori, ii spionam pe baietii care locuiau peste drum. Asta inainte ca Dean, Sam si Castiel sa devina singurii mei prieteni.

Bailey isi indreapta spatele, isi concentreaza tot felul ei de-a fi asupra mea si zice:

-- Imi pare rau ca n-am mai venit sa te vad. Ar fi trebuit sa te vizitez. Cand erai aici. Ma rog, nu aici, dar in vechea ta casa.

Replica ma nauceste complet si raman in loc, ca o bucata de lemn. *Cum de reuseste sa fie atat de draguta, ba, pe deasupra, sa aiba si un asemenea par?* In cele din urma, zic:

-- E OK. Adica, nu eram cele mai bune prietene sau ceva.

-- Dar eram prietene. Ar fi trebuit sa vin.

Acum s-ar cuveni s-o imbratisez? S-ar cuveni sa-i spun ca nu-i nimic? S-ar cuveni sa-i spun ca ar fi trebuit sa ma viziteze cu multa vreme in urma, inca dinainte sa raman blocata in locuinta, inca de cand tata m-a retras de la scoala si m-a lasat sa stau acasa?

Ea continua:

-- Am ceva sa-ti zic si e ingrozitor, dar nu vreau sa afli de la scoala.

Brusc, arata de parca ar fi cat pe ce sa izbucneasca in plans si, la inceput, cred ca o sa-mi spuna ca e pe moarte sau, poate, ca eu sunt pe moarte.

Apoi imi povesteste despre joc. Despre cum am fost eu premiul cel mare intr-o competitie numita Calareste Grasa si cum vestea s-a raspandit ca un virus pe retelele sociale. Toti sunt infectati, iar cei doua mii de colegi ai mei, alaturi de multi, multi straini, cantaresc (pricepeti?) daca sa intre in Echipa Libby sau in Echipa Jack.

Cineva a postat o poza cu mine, care trebuie sa fi fost facuta

imediat dupa incident, fiindca ma vad in cantina, parand nebuna de legat, cu pumnul inca inclestat si cu Jack Masselin intins cat e de lat la picioarele mele. Fata lui nu se vede, dar se vede a mea (periculos de rosie, usor transpirata). Descriere: *Nu va puneti cu Lbs Nebuna!* „Lbs⁴” de la livre, bineinteles. Exista saptezeci si sase de comentarii si doar cateva dintre ele sunt amabile. Restul spun ca de obicei: *Daca as fi asa de grasa, as vrea sa ma sinucid.* Sau: *E frumusea pentru o grasa.* Sau: *Numai cand ma uit la ea imi vine sa nu mai mananc niciodata.* Sau, pur si simplu: *MAI SLABESTE SI TU, TARFA GRASA!*

Exact asta-i motivul pentru care nu intru pe retelele sociale. Foarte multe comentarii rautacioase, replici sarcastice si agresiuni deghizate in *Doar imi spun parerea, asa cum ne cere Constitutia maretei noastre tari.* *Daca nu-ti place, nu citi! Bla, bla, bla.*

Simt o nevoie coplesitoare sa arunc telefonul lui Bailey, sa-l arunc si pe al meu, apoi sa umblu incoace si incolo pe strada, adunand toate telefoanele, ca sa le pot arunca si pe ele.

Bailey spune:

-- Poate ca n-ar fi trebuit sa-ti zic nimic.

Isi roade o unghie si isi mijeste ochii, in care vad lacrimi.

-- Ma bucur ca mi-ai zis.

Ma rog, nu sunt fericita, evident, dar tot ar fi urmat sa aflu cumva si, probabil, e mai bine ca mi-a spus-o cea mai draguta persoana din lume.

Imi inchid mobilul, dupa care inchid si calculatorul, ca sa nu mai pot citi despre mine insami. Ii zic lui Bailey:

-- M-am saturat sa citesc despre mine.

Ea da din cap in felul ala al ei, dornic sa multumeasca pe toata lumea. Incep sa ma plimb inainte si inapoi, ceea ce inseamna ca sunt pe cale sa vorbesc. Mult!

-- In primul rand, exista un numar limitat de poante noi pe care le poti scoate din faptul ca sunt supraponderala. Ne-am prins, oameni buni! Sa trecem mai departe!

Bailey da nebuneste din cap.

-- Ne-am prins!

-- Si toata chestia asta cu „frumusica pentru o grasa”. Adica cum? De ce n-ar putea fi doar frumusica, punct? Eu n-as zice „Oh, Bailey Bishop e frumusica pentru o slabanoaga”. Tu esti doar Bailey. Si esti frumoasa.

-- Multumesc. Si tu esti frumoasa.

Iar eu stiu ca e sincera, spre deosebire de Caroline ori Kendra.

-- Si ce-i cu rahaturile astea din seria „grasa egal tarfa”?

Bailey tresare.

-- Scuze! Porcariile astea din seria „grasa egal tarfa”. Ce-i asta? De ce sunt eu, automat, o tarfa? Cum ar putea macar sa fie logic?

-- Nu e.

-- Daca toti cei care au cate ceva de comentat despre mine si-ar petrece la fel de mult timp, nu stiu, *facand fapte bune* ori *dezvoltandu-si personalitatea sau sufletul*, imagineaza-ti in ce lume minunata am trai!

-- Absolut minunata!

Ii dau inainte, cu Bailey pe post de majoreta, pana cand raman fara energie. Ma prabusesc pe pat si zic:

-- De ce-i preocupa atat de mult pe oameni dimensiunile mele?

Ea nu-mi raspunde, ci doar imi ia mana si mi-o tine intr-a ei. Nu trebuie sa-mi dea un raspuns, fiindca nu exista unul. Cu exceptia faptului ca numai oamenilor marunti -- celor marunti pe dinauntru -- nu le placi pentru ca esti mare.

⁴ Joc de cuvinte intraductibil. *Lbs*, (in romana, *livre*), veche unitate de masura pentru greutate. (N.t.)

Jack

N-am mai construit niciodata un robot, dar sunt hotarat. Ma uit la doua filmulete de pe YouTube. Consult doua carti. La final, decid ca o sa fie cel mai grozav robot din piese de Lego care a existat vreodata.

Cand am implinit opt ani, am cerut un ciocan, surubelnite si clesti pentru taiat sarma. La noua ani am primit primul ciocan de lipit. Nimeni nu stie de unde vine pornirea asta a mea de a construi, in afara faptului ca tata a fost intotdeauna destul de indemanatic, deci e posibil s-o fi mostenit de la el. Stiu doar ca, inca din copilarie, atunci cand creez lucruri din nimic imi regasesc echilibrul, asa cum alti oameni apeleaza la yoga sau la morfina. E motivul pentru care avem un cuptor de pizza si un aparat de aruncat mingi in curtea din spate, o catapulta in garaj si o statie meteo pe acoperis. Cand lucrez, vad obiectul intreg inainte ca el sa existe si de acolo incep sa cladesc. E exact opusul a ceea ce fac in viata de zi cu zi.

Dar in clipa de fata nu vad decat bucati, tocmai ca in viata de zi cu zi. Unele rosii aici, altele albastre colo, albe, galbene, verzi si negre. La un moment dat, ma intind pe spate peste ele, drept pe podeaua rece de beton. E al naibii de inconfortabil, insa imi zic: *Tu nu meriti confort, ticalosule!*

Ma intreb ce-o fi facand Libby Strout acum. Sper ca nu se gandeste la mine ori la ziua de azi. Sper ca se gandeste la altceva. La orice altceva.

Aud pasi pe scarile ce duc catre subsol si in usa apare o femeie. Mai intai i se vad doar picioarele, apoi si restul corpului. Presupun ca e mama, caci ce alta femeie ar intra in casa, daca nu cumva s-a hotarat tata s-o aduca pe Monica Chapman aici? Caut semnele

distinctive. E „mama cu parul desfacut". Are gura mare. In mod evident, e neagra. Incerc sa-mi construiesc drumul spre chipul ei, insa chiar si dupa ce reperez indeajuns de multe fragmente, incat sa-mi spun: *OK, ea e!* imaginea nu se asaza cu un pocnet la locul ei si nu-mi ramane in minte. Brusca ma simt batran si foarte, foarte obosit. E epuizant sa fii permanent nevoit sa-i cauti pe cei dragi. Ea incepe: -- Nu trebuie sa-ti spun cat de mult m-ai dezamagit. Sau cat de mult m-ai infuriat.

-- Nu trebuie.

O privesc de jos, de pe podea.

-- Va trebui sa speram ca nu se vor hotari sa depuna plangere. Tu poate ca nu te vezi ca fiind un negru si poate crezi ca nici altii nu te vad ca fiind negru, dar e un fapt dovedit ca societatea noastra e mai aspra cu copiii de culoare decat cu ceilalti si nu vreau ca treaba asta sa te urmareasca pentru tot restul vietii.

Tacem amandoi, in timp ce eu ma gandesc la viitorul meu intunecat si distrus. Ea ma intreaba: -- Ce faci?

-- Ma pregateam sa construiesc un robot din piese de Lego pentru ala mic, dar in momentul asta ma gandesc ce ticalos sunt.

-- E un inceput. Cum ai de gand sa imbunatatesti situatia?

-- Nu cred ca se poate imbunatati ceva, nu? Imi ramane doar sa ma port cat pot de bine dupa eveniment.

-- Vrei sa vorbim despre ceva anume? Ai ceva sa-mi spui?

-- Nu in seara asta.

Poate niciodata. Telefonul meu zbarnaie pe podea, langa mine.

-- Raspunde! Poti sa-mi zici maine.

Poate.

Mama adauga:

-- Eu te iubesc oricum.

-- Si eu te iubesc oricum.

Libby

E aproape ora noua cand Bailey pleaca acasa. Inca sunt agitata, asa ca dansez o vreme, apoi hotarasc sa-mi fac temele. Imi rastorn ghiozdanul pe pat si ma apuc sa fac ordine printre hartii, caiete, pixuri, ambalaje de guma si tot felul de alte fleacuri pe care le-am indesat acolo, inclusiv cartea *Am locuit intotdeauna in castel*, pe care o iau cu mine peste tot.

In toata harababura e ingropat un plic alb, obisnuit.

Ce-i asta?

Il desfac rupandu-l si incep sa citesc.

Nu sunt un mizerabil, dar sunt pe cale sa fac un lucru mizerabil...

La inceput, cred ca inventeaza. Mai citesc o data scrisoarea. Si inca o data.

Stii cat de usor e sa crezi ca totul are legatura cu tine, mai ales cand se intampla ceva rau? *De ce eu? De ce am cel mai mare ghinion posibil? De ce e universul atat de rau? De ce ma urasc toti?* Mama obisnuia sa spuna ca, uneori, altcineva e personajul principal, iar tu te afli doar din intamplare acolo. Uneori altcineva trebuie sa invete o lectie sau sa treaca printr-o experienta, fie ea buna ori rea, iar tu esti doar un fel de accesoriu, ca un actor care joaca un rol secundar in scena respectivului, oricare ar fi aceea.

Poate, doar poate, ca intreg cosmarul asta e legat mai mult de Jack Masselin decat de mine. Poate ca toate s-au intamplat pentru ca el sa invete o lectie despre cum sa se poarte cu ceilalti.

Ma asez si raman o vreme pe ganduri. Asa facea mama: privea problemele din toate unghiurile. Credea ca situatiile si oamenii nu

sunt mai niciodata in alb si negru.

Zece minute mai tarziu, citesc tot ce pot gasi despre prosopagnosie, ceea ce ma duce la un artist pe nume Chuck Close, la neurologul/scriitorul Oliver Sacks si la Brad Pitt. Conform internetului, niciunul dintre ei nu poate sa recunoasca fetele. Adica, *Brad Pitt!*

Daca toata lumea ar fi ca si oarba cand vine vorba despre fete?

Daca toata lumea ar avea prosopagnosie, ar exista speranta pentru cei banali. Nimeni n-ar spune vreodata „Esti prea frumoasa ca sa fii grasa” ori „E frumusea pentru o grasa”, fiindca aspectul fizic ar inceta sa mai conteze. Oare oamenilor le-ar mai pasa daca esti supraponderal sau prea slab? Inalt ori scund? Poate. Poate ca nu. Insa ar fi un pas in directia potrivita.

In tabara speciala, trebuia sa incercam sa ne punem in pielea altora, asa cum i-a spus Atticus lui Scout: *Nu poti intelege pe altcineva daca nu privesti lucrurile din punctul sau de vedere... Pana sa intri in pielea lui si sa umbli in ea... Oricum, pielea e fascinanta. Ma refer la felul in care se intinde si se strange. Eu aveam o greutate dubla fata de cea de acum, adica de doua ori mai mare, iar pielea mi se potriveaua atunci la fel ca si acum. Ciudat!*

Incerc sa ma pun in pielea lui Jack Masselin si imi inchipui ce vede cand se uita la mine. Oare arat cumva altfel decat toti ceilalti? Sau ma pierd in multime? Apoi imi imaginez ca eu sunt cea care nu recunoaste fetele. *Oare cum ar arata lumea?*

Deschid un document nou. Scriu:

Draga Jack,

Mersi ca ti-ai explicat magaria. Nu cred ca prosopagnosia iti da dreptul sa fii un nemernic, dar ma bucur ca macar nu esti putred pana-n adancul sufletului. Poate ca mai exista speranta pentru tine.

Libby

P.S. Am intrebari.

Jack

De la celalalt capat al firului, Kam imi spune: -- Imi doresc sa fi putut s-o vezi! Ce fata a facut cand te-ai aruncat asupra ei, cand te-ai agatat pur si simplu si n-ai mai vrut sa-i dai drumul!

Ma silesc sa scot un soi de ras cu jumatate de gura, care suna de parca as fi gatuit.

-- Frate, pun pariu ca a parut surprinsa!

-- La fel de surprinsa ca tipa din *Psycho*, cand Norman Bates i-a intrerupt dusul. Deci, ce-a zis Wasserman?

-- Oh, a fost al dracului de incantata! Munca in folosul comunitatii si consiliere. *Saptamani intregi!*

-- Rahat!

-- Stiu.

-- Dar a meritat!

-- Zise ala care nu trebuie sa le faca.

El rade iar.

-- Stai, ca povestea devine si mai buna!

Grozav!

-- O mai stii pe fata careia, acum vreo doi ani, i-au spart peretii ca s-o scoata din casa?

-- Ce-i cu ea?

-- Ea e!

-- Cine?

-- Libby Strout. Aia pe care ai calarit-o tu.

Ma simt de parca as fi primit inca un pumn in fata.

-- Esti sigur?

Incerc sa las impresia ca nu dau nici doua parale, dar uite care-i treaba: chiar dau doua parale. Dau cinci milioane de parale si

tocmai de aceea imi vine sa vomit peste piesele astea de Lego.

-- Oh, sunt sigur!

Kam rade. Eu scot iar rasul ala gatuit, numai ca, de data asta, suna si mai rau.

-- Frate, pari ragusit!

-- Cred ca mi-a copt gatul.

-- Deci ti-o amintesti?

-- Da. Mi-o amintesc.

*

Afara, tot cartierul doarme. Ies pe fereastra si ma catar in copacul care-mi serveste drept scara spre acoperis. Ma tarasc in sus, pana cand ajung pe casa, apoi merg catre marginea de deasupra jgheabului. Statia mea meteo e agatata langa cosul de fum, stramba si uzata. Cand aveam sase ani, am cazut de pe acoperis si mi-am spart capul. Fara sa ma gandesc, ridic mana si-mi pipai cicatricea. Imi trec degetele de-a lungul ei, in timp ce ma uit peste drum. Daca raman aici indeajuns de mult, pot s-o vad -- gaura cascata acolo unde fusese peretele din fata al casei ei.

Cu trei ani in urma

Jack (14 ani)

Visez ca strada a luat foc. Si ma trezesc in zgomotul sirenelor. Raman intins, nemiscat si le ascult cum se apropie de casa, urland. In camera e intuneric ca la sfarsitul lumii, dar, dintr-odata, tavanul e strifulgerat de sclipiri rosii, dupa care sirenele se invart tot mai incet, pana se opresc. Ma trezesc, ma dau jos din pat si, inainte sa aflu ce se petrece, ma apuc sa insfac tot felul de prostii de pe noptiera si de pe rafturile cu carti.

In drum spre iesire, cad cu capul inainte pe hol, unde-l aud, fara sa-l vad, pe tata care zice din adancul intunecat al dormitorului sau: -- Nu-i de la noi. Intoarce-te in pat!

Dar visul a fost *al naibii de real*, asa ca inca sunt pe jumatate in el si imi continui drumul. Afara, aerul e rece, insa miroase curat. Nu tu foc, nu tu fum. Eu imi tin in brate prostiile pe care le-am adunat (ceasul bunicului, aparatul dentar, un teanc de cartonase cu jucatori de baseball, incarcatorul telefonului, dar fara telefon) si, bineinteles, n-am nicio haina.

Problema e la casa de peste drum. In fata ei se aduna un sir de masini de pompieri, ambulante si doua masini de politie. Ma gandesc ca trebuie sa fie vorba despre traficanti de droguri, despre un laborator in care se prepara metamfetamina sau chiar despre un terorist. Imi zic ca ar fi al naibii de misto sa avem un terorist pe strada, fiindca Amos, Indiana, e un loc in care te plictisesti de moarte.

-- A cui e casa aia? se aude vocea mamei din spatele meu.

-- Strom, Stein..., vine raspunsul de la tata.

-- Strout, zice Marcus, care are doisprezece ani, aproape treisprezece, si *le stie pe toate*.

Intervin inainte sa apuce el sa zica ceva: -- Familia Strout s-a mutat in alta parte cu ani in urma.

De atunci casa sta goala. Nu vezi pe nimeni intrand ori iesind.

-- Nu, nu s-a mutat.

Celalalt frate al meu, Dusty, in varsta de sapte ani, sare intr-un picior.

-- Tams si cu mine ne-am dus acolo saptamana trecuta si ne-am uitat pe geam.

-- Dusty!

Mama clatina din cap.

-- Ce? Voiam s-o vedem pe fata aia grasa.

-- Nu se spune „grasa”. Nu-i politicos.

-- Invatatoarea zice ca „grasa” e un adjectiv, exact la fel ca „frumoasa” sau „aratoasa”. Numai oamenii fac din el un cuvânt urat când zic: „Asculta, graso!” sau „Hei, uita-te la grasana aia!”

Mama se incrunta spre tata, ca si cum i-ar zice: *E vina ta*; iar el exclama: „Dustin!” pe un ton amenintator, dar imi dau seama ca se straduieste sa nu rada.

Intreb:

-- Doamna Buckley?

Dusty isi ridica ochii spre mine, continuand sa topaie intr-un picior. Da din cap in semn de incuviintare. Dau si eu din cap.

-- Se potriveste.

Doamna Buckley e o femeie foarte corpolenta.

-- Jack! ofteaza mama.

Mama ofteaza mereu.

-- Hai sa mergem! Inapoi in casa. E frig. Maine aveti scoala.

Daca n-o oprim, e in stare sa insire o suta unu motive pentru care ar trebui sa parasim peluza. Chiar atunci, o alta masina de pompieri se apropie vajaind, cu sirenele urland, urmata de un camion alb care se misca greoi, tarand dupa el o macara.

O *macara!*

Ne uitam in tacere cum pompierii, politistii si niste muncitori de la constructii, care brusc par sa fie peste tot, instaleaza reflectoare

uriase. Usa din fata a casei se deschide si se inchide, iar oamenii umbla ca furnicile, misunand prin curte, disparand in interior si blocand strada. Deja toate luminile de pe strada sunt aprinse si fiecare peluza e plina de gura-casca. Noi suntem chiar vizavi, asa ca avem locuri in primul rand.

Un barbat vine spre noi, cu mainile in buzunare, uitandu-se peste umar la toata agitatie. Imi zice: -- Iti vine sa crezi?

Si arata cu capul inspre casa.

-- Chiar nu-mi vine sa cred, ii raspund, dupa care intervine tata:
-- Credeam ca aia e o casa goala.

I-a vorbit barbatului, care se asaza langa el. Amandoi stau umar la umar si se uita. Gesturile lor au un aer relaxat, ceea ce ma face sa cred ca tata il cunoaste pe om, dar apoi mama i se adreseaza nou-venitului cu numele de Greg, il intreaba de fata lui, Jocelyn, studenta la Notre Dame, si asa stiu ca e vorba de domnul Wallin, vecinul nostru de alaturi.

Stau acolo, inconjurat de masinile pompierilor, de reflectoare si de macaraua uriasa, reflectand la creierul meu si la cat de mult, de ciudat, se deosebeste de al lui Marcus sau al lui Dusty, sau al oricarui alt cunoscut de-al meu. E *atat* de ciudat si de mult diferit, incat, de un an incoace, scriu despre el. Nu e povestea vietii mele, ci un fel de jurnal de genul *Asta-s eu, asta gandesc*, fiindca as vrea sa pricep cum functioneaza lucrurile. Alte creiere sunt simple, lipsite de complicatii, iar in ele e loc pentru domnul Wallin si pentru fiica lui, Jocelyn, in timp ce creierul meu pare a fi facut pentru chestii mai mari. Baseball. Fizica. Inginerie aeronautica. Poate pentru presedintie. E motivul pentru care nu prea ma uit la televizor sau la filme. Imi spun ca mintea mea e prea ocupata cu chestii importante, ca sa mai tina cont de sirul personajelor.

Vad apropiindu-se furgoneta unui post de stiri, tocmai din Indianapolis, si ma gandesc iar: *teroristi!* Adica, ce altceva ar putea fi?

Libby (13 ani)

E o senzatie de sufocare.

Probabil ca asa te simti cand esti strans de gat.

Lumea mea s-a lasat intr-o parte, devenind usoara, plutitoare, si poate ca senzatia seamana mai mult cu zburatul prin spatiu. Incerc sa-mi misc capul. Bratele. Picioarele. Dar nu pot.

Cand eram mica, mama mi-a citit o poveste despre o fata care traia intr-o gradina si n-avea niciodata voie sa iasa in afara zidurilor. Nu cunostea decat gradina si, pentru ea, aia era intreaga lume.

La fata aia ma gandesc acum, in timp ce incerc sa respir. Ii vad fata tatei, dar pare la o suta de ani distanta, ca si cum eu as inconjura luna, iar el ar fi jos, pe pamant, si incerc sa-mi amintesc numele povestii.

Brusc, simt nevoia sa-mi amintesc. Asta se intampla cand oamenii mor. Incep sa dispara, daca nu esti atent. Nu dintr-odata, ci o bucata ici, o bucata colo.

Gandeste-te!

Tatal era italian.

Rappaccini

Fiica lui Rappaccini.

Oare fata avea un nume?

Incerc sa-mi ridic capul, ca sa-l pot intreba pe tata, dar el imi zice, de jos, de pe pamant: -- Ramai nemiscata! Ajutorul e pe drum, Libby.

Nu Libby, imi spun eu. Fiica lui Rappaccini. Sunt aici, in gradina mea, iar lumea s-a oprit, si inima mea s-a oprit, si sunt complet singura.

Atunci aud ceva care ma readuce pe planeta asta, in orasul asta, in cartierul asta, pe strada asta, intre peretii astia. E zgomotul gradinii care se darama, e zgomotul lumii mele care se face praf.

Jack (14 ani)

Dupa cinci ore, jumatatea de sus a casei a fost demolata de o echipa inarmata cu barosuri si fierastraie circulare. Lucratorii de la serviciul de urgenta au inaltat schele si un pod lung, inalt, pana la o fereastră aflata la etajul al doilea. Au potrivit suporturi, pentru a nu lasa acoperisul sa se prabuseasca, iar la rasaritul soarelui au intins o prelata neagra, cu care au inconjurat casa, probabil pentru intimitate.

E clar ca ceva trebuie sa iasa de acolo si, orice ar fi, e ceva mare. Eu stau pe acoperisul nostru, astfel incat sa ma pot uita peste prelata. O targa uriasa (nu stiu sigur cum altcumva sa-i zic) e trasa afara din camion si impinsa pe roti de-a lungul podului. Lucratorii de la urgente alearga incoace si incolo, iar cativa dintre ei ancoreaza targa. Apoi macaraua se apleaca si isi baga gheara in maruntaiele casei.

Copacul de la geamul dormitorului meu incepe brusc sa se scuture si din el apare un cap. Un pusti mic si slabanog se ridica langa mine.

-- Da-te mai incolo! imi zice.

Ii fac loc si stam unul langa altul. Ne uitam cum gheara se ridica si iese din casa, iar inauntrul ei sunt doua maini si doua picioare.

-- E moarta? imi sopteste Dusty.

-- Nu stiu.

Bratele incep sa se miste, iar picioarele sa zvacneasca. Parca ar fi King Kong, tinand-o pe Ann Darrow.

-- Nu-i moarta, zic eu.

Macaraua se roteste, pana ce ajunge deasupra podului si a schelelor, dupa care se lasa in jos, pe targa. Cu mare grija, ca si cum

ar juca Maroco, macaraua da drumul mainilor si picioarelor, pana cand vad ca ele apartin unei fete.

Cea mai mare fata pe care am vazut-o vreodata.

-- Ti-am zis eu! comenteaza Dusty.

Libby (13 ani)

Cerul e stralucitor si ma orbeste. Parca ar fi prima oara cand il vad si, oh, e atat de frumos, iar eu sunt vie! Sunt vie! Daca ar fi sa mor chiar in clipa asta, macar am vazut cerul asa, in intregime albastru, si sclipitor, si nou.

Pieptul inca mi se inclesteaza, dar stransoarea slabeste, pentru ca oamenii astia draguti sunt aici, iar eu sunt in viata si nici n-o sa mor acolo, in casa aia. Nu zic ca n-o sa mor aici, in curte, dar macar e aer curat, pot sa respir, si exista copaci, si cer, si pasari, si, colo sus, un nor, unul pufos, si miroase a ceva, poate a flori. Imi vine sa zic: *Uitati-va la mine, Dean, Sam, Cas! Sunt afara, la fel ca voi!* Dupa care ma gandesc ca ei sunt singurii mei prieteni, chiar daca habar n-au. Si, oh, Doamne, iar plang, apoi probabil ca lesin, fiindca ma trezesc zgaltaita si vad ca nici macar nu ma aflu intr-o ambulanta, ca o persoana obisnuita, ci in spatele unui camion. Ma uit in sus, dar in loc sa vad cerul albastru, dau cu ochii de metalul spalacit si, dintr-odata, ma simt umilita. Oare de cati oameni a fost nevoie ca sa ma scoata?

Incerc sa-l intreb pe tata, care sta cu spatele lipit de peretele din tabla zanganitoare. Capul i se hatana in sus si in jos, dar are ochii inchisi, iar eu nu pot vorbi si brusc ma gandesc: *Daca n-o sa mai vorbesc niciodata?*

Tata deschide ochii, ma vede holbandu-ma la el si zambeste, insa nu indeajuns de repede. Pieptul mi se inclesteaza tot mai strans si nu vreau sa fiu aici, in camionul asta. Vreau sa fiu in patul meu, la mine in camera, la mine acasa. Nu vreau sa fiu afara, in lume.

As vrea sa spun: *Te rog, du-ma acasa, daca a mai ramas ceva din ea!* dar tocmai atunci ma invaluiie o senzatie de calm, de pace, si e

ea, e mama mea. Respir mai lent, ca s-o fac sa dureze, ca sa incerc s-o pastrez langa mine. *Traieste, traieste, traieste, traieste...* Ma gandesc la asta din toate puterile, inainte ca totul sa se intunece si, in timp ce-mi pierd cunostinta, imi amintesc.

Fiica lui Rappaccini.

Beatrice.

O chema Beatrice.

Jack (14 ani)

In aceeasi zi, cand ma intorc de la scoala, masina unei firme de securitate e parcata in fata casei si un paznic sta la volan, dormind bustean. Verific daca ma vede cineva, apoi intru.

A mai ramas doar jumatate din sufragerie. Canapeaua e supradimensionata si adancita in mijloc, ca un hamac. O poza inramata a cazut pe dusumea, cu fata in sus, iar in ea se vad un barbat, o femeie si o fetita. Imaginea fetei e incetosata, dar se poate vedea ca rade. In fotografie e doar un copil cu dimensiuni obisnuite.

Bucataria e una obisnuita. E aproape intacta, doar putin prafuita. Ma duc mai intai la frigider, fiindca nu ma pot abtine. Vreau sa vad ce e inauntru. Ma astept la un festin demn de Henric al VIII-lea, dar sunt numai chestii obisnuite: oua, lapte, mezeluri, branzeturi, sucuri dietetice, sucuri de fructe. Pe usa frigiderului e lipit un singur magnet: BUN VENIT IN OHIO!

Umblu prin toata casa. E mai mica decat a noastra si nu-mi ia mult sa gasesc dormitorul fetei. Chiar daca zidului din fata ii lipseste o bucata, nu intru in camera, fiindca mi se pare o lipsa de respect. In schimb, stau in prag. Peretii, cei ramasi in picioare, sunt de culoarea lavandei si absolut fiecare dintre ei e acoperit cu rafturi de carti, ce se inalta de la podea pana in tavan. Cartile parca ar sta sa se reverse si sa inunde toata incaperea, poate chiar toata casa.

In centrul dormitorului se afla patul, ce pare construit special. E un pat matrimonial care umple aproape tot spatiul. Sta pe o platforma de metal -- otel? --, iar langa el se gaseste o singura pereche de papuci. Ei sunt cei care ma impresioneaza. Par delicati, ca si cum ar fi fost facuti pentru o fata de varsta lui Dusty. Asternutul e impodobit cu margarete si sta ravasit, de parca ar fi

trecut o tornada peste el. Una dintre perne zace pe podea. Langa pat e un teanc de carti si-mi trebuie o secunda ca sa-mi dau seama ca sunt sase exemplare ale aceleiasi roman, *Am locuit intotdeauna in castel*, de Shirley Jackson, dar cu coperte diferite. Imi spun: *Chiar trebuie sa-i placa la nebunie cartea asta!*

Cand plec, incerc sa nu ating nimic, cu exceptia unui exemplar din cartea lui Shirley Jackson si a magnetului din Ohio, pe care le iau cu mine. Nu stiu de ce. Poate ca ma fac sa ma simt mai aproape de fata care locuieste acolo. Afara, paznicul doarme in continuare, asa ca-i bat in fereastră, ca sa-l trezesc. Cand coboara geamul, ii zic:

-- Fii pe faza, amice! Imi inchipui ca toate lucrurile lor sunt inaintea, iar oamenii astia au suferit deja destul si fara sa fie jefuiti.

Desigur, cartea si magnetul nu se pun.

*

Bat la usa camerei lui Marcus, apoi intru. Peretii sunt acoperiti cu postere, majoritatea reprezentand jucatori de baschet. De usa dulapului e agatat un cos de baschet. Un pusti slabanog, cu parul zburlit, sta cocosat pe podea, in fata calculatorului. Joaca un joc video, genul in care impusti pe toata lumea si arunci rahaturi in aer.

Fac ce fac eu de obicei: caut semnele care-mi arata ca asta-i fratele meu. Barbia ascutita, parul valvoi, aerul posomorat. Caut piesele si le asez laolalta, deoarece asa stiu ca e el.

-- Pot sa te intreb ceva?

-- Ce?

Nu-si ia ochii de la ecran.

-- Cum reusesti sa-i tii minte pe oameni atat de bine? Cum ii deosebesti?

-- Ce?

-- Pe Sasia, de exemplu.

-- O cheama Patrice.

-- Ma rog. Patrice. Cum o recunosti intr-o multime?

-- E prietena mea.

-- Stiu ca-i prietena ta.

-- Iti dai seama ce mi-ar face daca n-as recunoaste-o intr-o multime?

-- Da, dar ce anume, legat de persoana ei, iti spune ca e ea?

Marcus opreste jocul. Se holbeaza la mine cam un minut intreg.

-- Pur si simplu, ma uit la ea. Pur si simplu, stiu. Ce-i cu tine? Ai luat-o razna?

Privirea imi aluneca pe langa el, catre peretii plini cu jucatori de baschet. As vrea sa-l intreb daca-i poate deosebi fara numele de pe echipament si fara numele de pe spate. Cand ma uit din nou la fratele meu, vad ca inca se holbeaza la mine, numai ca trasaturile i s-au schimbat, asa ca imi pare un om complet nou. Ii zic:

-- Nu conteaza. Te tachinam doar.

*

Ma intorc in camera mea si imi scot vechiul caiet de compuneri, pe care-l tin ascuns intr-un sertar. Incep sa-l rasfoiesc. In el imi pun la cale viitoarele proiecte: le desenez, fac planuri. Dar, intre idei grozave, scheme, schite si liste cu materialele necesare, exista si asemenea pasaje:

Am mers cu ai mei la Clara's Pizza. M-am pierdut cand ma intorceam de la baie. Mi-a luat ceva timp sa-i gasesc. Pana la urma a fost nevoie sa-mi faca tata semne cu mana.

Am fost asa de obosit dupa meciul de sambata (am castigat toate reprizele la rand), incat nici macar nu l-am recunoscut pe Demario Raines cand a venit sa ma felicite.

Insemnare dupa insemnare, tot la cateva pagini. Nimic zguduitoare sau alarmant, pana cand incepi sa le pui una langa alta. Acum, in timp ce le citesc, o senzatie se aterne asupra mea ca o patura, dar nu una dintre acelea calde si confortabile. Asta seamana mai degraba cu o patura groasa si aspra, care iti e aruncata pe cap chiar inainte sa fii varat in portbagajul unei masini.

E ceva in neregula cu mine.

Simt ca, dintre toti oamenii de pe lume, fata de vizavi m-ar intelege. Raman asezat acolo tot restul serii, gandindu-ma: *Sper ca o sa supravietuiasca*. Si cu toate ca cei de la stiri ii protejeaza identitatea, iar eu nu-i stiu decat numele de familie, ii scriu o scrisoare in care ii impartasesc gandul meu, o strecur in cartea ei preferata, dupa care intru pe net si caut adresa de corespondenta a spitalului din localitate.

Libby (13 ani)

Domnul doctor Weiss e inalt, slab si probabil ca nu s-ar putea ingrasa nici daca ar vrea. Se teme ca incerc sa ma sinucid. Ii raspund:

-- Daca as fi vrut sa ma omor, exista metode mai rapide.

El sta langa patul meu de spital, cu bratele incrucisate la piept. E greu sa-i citesti chipul, fiindca poate sa se incrunte si sa zambeasca in acelasi timp. Imi zice:

-- Total tau mi-a spus ca de sase luni nu mai poti sa iesi din casa.

-- Depinde de cand incepeti socoteala. De cinci luni si douazeci si patru de zile sunt prea mare ca sa mai incap pe usa. Dar ultima mea zi de scoala a fost acum doi ani.

-- Aici exista doua chestiuni importante pe care trebuie sa le intelegem: de ce ai avut atacul asta de panica si de ce te-ai ingrasat. De ele trebuie sa ne ocupam. Va fi un proces de durata, dar o sa te insanatosim.

Imi arunc ochii spre tata, asezat in fotoliul din fata mea. Stie la fel de bine ca mine De Ce. Din cauza faptului ca totul s-a schimbat cand aveam zece ani. Din cauza agresivitatii celorlalti si a fricii. Foarte multa frica de orice, dar mai ales de moarte. De moartea subita, ivita din senin. Si din cauza faptului ca sunt ingrozita de viata. Din cauza uriasului gol pe care-l am in piept. Din cauza faptului ca-mi ating fata ori pielea si nu simt nimic. Astea sunt motivele pentru care am inceput sa stau acasa. Astea sunt motivele pentru care mananc. Astea sunt motivele pentru care am ajuns aici. Dar nu inseamna ca vreau sa mor.

Cu o zi înainte sa plec din spital, asistenta imi aduce un pachet pe care nu e trecuta adresa expeditorului. Mai toti ceilalti imi trimit scrisori, nu pachete, iar asta e singurul motiv pentru care il deschid. Asta si faptul ca tata nu e de fata, ca sa mi-l ia inainte sa apuc sa-l vad.

Inauntru gasesc un bilet scris de mana, fara nume ori semnatura, si un exemplar din cartea mea preferata. E chiar unul dintre exemplarele mele, cu initialele mele pe coperta si cu sublinierile facute de mine pe tot parcursul textului.

M-am gandit ca s-ar putea s-o vrei. Spre deosebire de celelalte scrisori, asta e amabila. **Vreau sa stii ca-ti tin pumnii.** Pentru prima data, dupa multa vreme, imi ating pielea si simt ceva.

Cand soseste Rachel Mendes, profesoara si insotitoare, pun cartea jos si ii spun ceva ce am tot vrut sa spun, insa nimeni n-a fost dispus sa asculte. Ma folosesc de noul meu telefon, primul meu telefon, pe care tata mi l-a cumparat ca sa-l pot suna in caz ca am nevoie de ceva, si deschid articolele de stiri.

Maresc poza cu mine, facuta in ziua in care am fost salvata din casa.

-- Fata asta, ii zic lui Rachel. Nu asa arat eu. Asta nu sunt eu.

Am sentimentul ca Rachel o sa ma inteleaga, fiindca ea s-a dat drept heterosexuala pana cand a terminat liceul, desi descoperise inca din clasa a opta ca e lesbiana. Repet:

-- Asta nu sunt eu.

Ochii ei se lumineaza.

-- Grozav! Hai sa vedem daca o putem gasi!

Acum

Libby

Imi deschid dulapul inaintea primei ore si ceva zboara de-acolo, aterizandu-mi pe un pantof. E o bucata de hartie, stransa in trei. O vreme stau si ma zgaiesc la ea, deoarece experienta imi spune ca bucatile de hartie stranse in trei nu sunt un lucru bun. Pana la urma, o ridic si o deschid inauntrul dulapului, unde nimeni nu poate s-o vada.

Cea mai grasa adolescenta din America, salvata din propria casa

E un articol de pe internet si, iata-ma, intr-o fotografie incetosata, in timp ce sunt impinsa pe targa, de-a lungul peluzei, de catre lucratorii de la urgenta.

Pe partea cealalta se afla o ditamai poza, cu ditamai fata mea, surprinsa ieri, in cantina. Alaturi, cineva a scris: **Felicitari pentru ca ai fost votata Cea Mai Grasa Adolescenta a liceului MVB!**

Inchid usa, apoi imi sprijin fruntea de dulapul metalic, pentru ca simt cum mi se infierbanta capul si ma ia cu ameteala, iar uneori astea sunt primele semne. *Asa s-a simtit si ea in ziua in care s-a dus cu masina la spital? Asa a inceput si pentru ea?*

Metalul ma racoreste pentru o clipa, apoi devine mai incins decat pielea mea si ma tem ca o sa ma frig. Ma concentrez sa-mi ridic capul, pana cand acesta ajunge sa-mi stea din nou drept pe gat. Holul se inclina. Deschid usa dulapului si imi indrept atentia catre cuierul in care este atarnata haina, catre cartile mele, catre micul meu colt de univers. Respir.

In timpul primei ore, Mick din Copenhaga vorbeste cu mine, dar sunt prea ocupata ca sa-l ascult, fiindca imi scriu demisia din liceu.

Draga doamna directoare Wasserman,

Va multumesc foarte mult pentru aceasta oportunitate educationala. Din pacate, nu voi putea continua aici, la liceul MVB, deoarece e napadit de imbecili.

Tai si scriu,

din cauza unei regretabile epidemii de imbecili.

Regretabile epidemii de imbecilitate?

In intreb pe Mick din Copenhaga:

-- Tie cum iti suna mai bine? „O regretabila epidemie de imbecili" sau „o regretabila epidemie de imbecilitate"? Sau crezi ca mai tare suna „napadit de imbecili"?

El izbucneste in ras si niste cute ce aduc cu razele de soare ii incadreaza colturile ochilor.

-- Libby Strout! Sunt uimit de tine. Ma exciti al naibii de tare.

Macar exista o persoana.

Jack

In materie de zile, asta e probabil cea mai proasta pe care am avut-o vreodata.

Ti se pare amuzant sa hartuiesi femeile?

Crezi ca batjocura e distractiva?

Tulburarile alimentare nu sunt haioase, nesimtitele!

Imi vine sa tip: *Singurul motiv pentru care am facut ce naiba am facut a fost ca sa nu va calc pe voi pe bataturi!*

Aud si multe replici de genul:

A fost superhaios. Esti neinfricat, omule!

Buna treaba, tipule! Esti grozav!

Si:

Misto buza, Mass! Cum arata tipul cu care te-ai batut? Oh, stai... FATA cu care te-ai batut!

Hei, Masselin, sa n-o scoti din sarite pe [se introduce numele unei fete maruntele din clasa a noua], ca s-ar putea sa-ti traga o mama de bataie!

Singura veste buna e ca nu-mi pot da seama cine-mi striga diverse chestii in timp ce trece pe langa mine pe hol.

Caroline Lushamp ma tine de mana intre prima si a doua ora, iar cand cineva tipa dupa mine, imi zice:

-- Nu-i baga in seama!

Dintr-odata, e acea dulce Caroline de acum cativa ani, iar eu ma concentrez pe senzatia mainii ei intr-a mea.

Libby

De-a lungul zilei, in dulap imi apar si alte articole printate. Incerc sa-mi spun ca trebuie sa privesc partea pozitiva a lucrurilor: cel putin colegii mei folosesc internetul si pentru altceva decat retele sociale ori pornografie. Dar, sincera sa fiu, asta nu ma consoleaza prea mult. Pana la ora a patra, e clar ca toti, chiar si oamenii de serviciu, ma cunosc drept Fata Careia I-au Daramat Peretii Ca S-o Scoata din Casa. Sunt un fel de Mary Tifoida⁵ a liceelor din Indiana. La fiecare ora stau singura in banca, de parca grasimea ar fi molipsitoare.

Cu luni in urma, pe vremea cand primeam toate acele scrisori pline de ura, tata a discutat cu un avocat, care ne-a indemnat sa pastram intreaga corespondenta, in caz ca avea sa mi se intample vreodata ceva ingrozitor, de exemplu, sa fiu omorata. Astfel, urma sa avem dovezi scrise care sa duca la posibili suspecti.

Reporter: Esti ingrijorata? Te temi pentru siguranta ta?

Eu: Stiti, ma bucur ca m-ati intrebat. Poate ca ar trebui ca, in clipa asta, sa-mi fie frica, dar eu cred sincer ca oamenii care scriu asemenea scrisori ar trebui mai degraba compatimiti decat sa fie de temut. Din experienta mea, cei mai speriasi sunt aceia care se ascund in spatele cuvintelor rautacioase si amenintatoare.

Imi indes articolele in ghiozdan. Nu cred ca cineva de la MVB planuieste sa ma ucida, dar niciodata nu poti fi prea prudent.

*

Ma intorc la cantina, desi e ultimul loc de pe pamant in care as vrea sa ma aflu. Intru si sase sute de capete se intorc simultan catre mine. Sase sute de guri incep sa susoteasca. O mie doua sute de ochi

ma urmaresc in timp ce merg. Simt cum rasuflarea mea abandoneaza nava, de parca ar zice: *Fiecare scapa cum poate! Bafta, esti pe cont propriu!* Merg mai departe fara ea si fac un pas, doi pasi, trei pasi. Ii numar, asa cum m-au invatat antrenorii si consilierii mei.

Sunt treizeci si sapte de pasi pana la masa rotunda de langa fereastră, in jurul careia stau Iris, Bailey si Jayvee De Castro. Apuc strans spatarul scaunului, care imi pare atat de solid si reconfortant, incat mai ca raman in picioare, strangandu-l din toate puterile. Apoi ma asez pe scaun si zic: -- Ei bine, a fost distractiv!

Bailey imi spune, foarte incet, pentru ca, sa recunoastem, oamenii din jur trag cu urechea: -- Il cunosc pe Jack Masselin inca din clasa a saptea si nu-mi vine sa cred ca ar fi in stare de asa ceva. Adica, OK, nu-i tocmai un elev model si, la un moment dat, cand era intr-a unsprezecea (noi eram intr-a zecea), el si Dave Kaminski au rapit un elev de a noua si l-au incuiat pe acoperisul de langa toaleta baietilor de la etajul al doilea...

-- Walt Casey.

Jayvee scutura din cap, iar parul ei tuns bob scoate un fasait.

-- Bietul Walt!

Iris intepeneste in timp ce soarbe din pahar.

-- Ce-i cu Walt?

-- E pur si simplu... dus.

Jayvee se incrunta, cu ochii spre celalalt capat al cantinei, unde un baiat, care presupun ca trebuie sa fie Bietul Walt Casey, sta singur la masa. Ca si cum ar incerca sa-i ilustreze vorbele, acesta incepe sa se scobeasca in nas. Bailey continua sa vorbeasca: -- Dar, ma rog, daca mi-ai fi spus ca s-a intamplat asa ceva si m-ai fi pus sa ghicesc cine sta in spatele povestii, n-as fi ghicit niciodata ca e vorba de Jack Masselin. Niciodata! M-as fi gandit la multi altii inaintea lui. Dave Kaminski e unul, apoi Seth Powell. Si fratii Hunt, bineinteles, si Reed Young, Shane OGuy, Sterling Emery...

Ii da inainte, insirandu-i pe toti baietii din istoria universului.

-- Eu cred ca-i pare foarte rau pentru ce-a facut.

Ele se uita la mine.

-- Nu s-a gandit. A facut o tampenie si se simte destul de prost din cauza asta.

Iris zice:

-- Ii iei apararea?

-- Doar intru in pielea lui si umblu in ea.

Jayvee intervine:

-- Atticus Finch!

Ridica o mana, ca sa putem bate palma.

-- Daca mi-ar fi facut mie asa ceva, i-as fi raspuns in stil superninja.

Jayvee i-ar raspunde in stil superninja oricui ar scoate-o din pepeni.

-- Tu n-ai facut niciodata un lucru pe care sa-l regreti? ma uit eu la Bailey.

Jayvee raspunde:

-- Poza cu scoala de anul trecut se pune?

Imi impung mancarea cu furculita (e pranzul pe care tata mi l-a pregatit cu atata grija), apoi o imping deoparte. Nu pot sa mananc. Nu aici, unde toata lumea se holbeaza la mine. Iris intreaba: -- Ati auzit de Terri Collins? Se muta in Minnesota.

Parul lui Jayvee face *fas, fas, fas*.

-- Biata Terri.

Eu intervin:

-- E o Domnisoara, nu?

Jayvee ridica un deget.

-- *Era*.

⁵ Mary Mallon (1870-1938), purtatoare a bacilului tific (la care ea insasi era imuna), considerata raspunzatoare pentru declansarea uneia dintre cele mai mari epidemii de febra tifoida din istoria medicala. (N.t.)

Jack

La cantina, Kam, Seth si ceilalti idioti pe care-i numesc prieteni nu mai sunt in stare sa vorbeasca despre altceva. Seth le povesteste totul pas cu pas celor care au ratat faza.

-- Fir-ar, Mass! exclama unul dintre idioti, iar admiratia i se aude in glas si i se citeste pe fata.

Ridic un colt al gurii, de parca as fi prea al naibii de smecher ca sa zambesc pana la capat, dupa care ridic mainile ca si cum as zice: *Nu conteaza, frate, a fost doar o zi de lucru obisnuita.*

-- De-aia eu sunt eu si tu esti tu, puiule!

Bat palma cu Seth si ma apuc din nou s-o urmaresc pe fata corpolenta de la geam, cea care sunt destul de sigur ca e Libby Strout. La un moment dat, il simt pe Kam zgaindu-se la mine.

-- La ce te uiti?

-- La nimic.

El se rasuceste, isi indreapta privirea spre geam, ramane asa timp de cateva secunde, apoi se intoarce din nou catre mine.

-- Stii, uneori nu reusesc sa te citesc. Esti la fel de magar ca noi, ceilalti? Sau exista o inima care bate in pieptul ala subdezvoltat al tau?

Eu afisez un ranjet fals.

-- Imposibil sa fiu la fel de magar ca voi, ceilalti.

Uite, asta-i motivul pentru care mi-e simpatic Kam, in ciuda firii lui. Nu-i tont si, intr-o buna zi, peste vreo cincisprezece sau douazeci de ani, s-ar putea chiar sa devina un tip de treaba. E mai mult decat pot spune despre ceilalti.

Seth si restul ma felicita pentru cat sunt de haios, iar eu ma simt din ce in ce mai mic, in timp ce o fata se apropie de noi, urmata de

un grup format din alte fete, toate aratand exact la fel. Acelasi par. Acelasi luciu de buze. Aceleasi haine. Aceleasi trupuri. Cea din frunte zice:

-- De ce nu te legi de cineva pe masura ta, Jack Masselin?

Si isi goleste paharul cu suc dietetic in capul meu. Cineva striga:

-- Nu parul! Orice, numai parul, nu!

Rasete.

Eu sar in picioare, picurand de peste tot, iar lumea aplauda. Fata se indeparteaza ca o furtuna si Kam imi spune:

-- Daca ar fi sa te legi doar de cei pe masura ta, ma tem ca te-ai limita la aia dintr-a noua.

Dupa care isi scoate butelca, desurubeaza dopul si, pentru prima data de cand il stiu, ma serveste.

-- Sper ca ala-i suc de portocale.

E vocea unei femei, care se aude din spatele meu. Ma uit la Kam, care raspunde:

-- Bineinteles, doamna Chapman. Vitamina C nu e doar esentiala in dezvoltarea noastra, dar ne si apara de scorbut.

Monica Chapman clatina din cap catre Kam, apoi, de fata cu toti, se intoarce catre mine si zice:

-- Voiam sa ma asigur ca te simti bine.

Se uita la hainele mele ude si la balta de suc din dreptul picioarelor mele.

-- Ma simt superb, mersi.

-- Stiu ca ziua de azi nu poate fi usoara.

Spre cinstea ei, isi coboara vocea, dar, de fapt, asta inrautateste lucrurile. E ca si cum ar conspira cu mine. Ca si cum noi doi am fi cei care au un secret.

-- Nimic nu-i leaga mai mult pe oameni decat judecarea altcuiva si, chiar daca am gresit, deseori judecatile respective nu sunt indreptatite...

Acum se refera la ea insasi, nu la mine. Simt cum elasticul care-mi strange inima rece si moarta plesneste in doua, asa ca, fara niciun cuvand, dispar de-acolo.

Libby

Evadez afara, la aer curat, si expir tot ce tin de o ora in piept. *Te-ai intors la locul crimei si ai supravietuit.* Acum, cand pot sa rasuflu din nou, incep sa gafai si ma apuca ameteala de la prea mult oxigen in plamani si in creier. E important sa-mi mentin tensiunea arteriala scazuta si constanta. E o chestiune de viata si moarte. Vorbesc serios! Viata. Si. Moarte. Pentru ca s-ar putea ca asa sa inceapa: tensiune crescuta, urmata de ameteala, urmata de pa, Libby.

Se poate transmite pe cale ereditara.

Cat ai clipi, masina timpului care functioneaza in capul meu ma teleporteaza inapoi in acea zi. Stau langa patul mamei si ma intreb cum s-a putut intampla una ca asta -- ea sa zaca fara cunostinta.

-- Pare impacata, mi-a spus tata in drum catre spital. Zici ca doarme.

La Terapie Intensiva, mama era conectata la tot felul de tuburi si fire, iar o masinarie respira in locul ei. Nu stiam ce sa fac, asa ca m-am asezat langa ea si am luat-o de mana care inca era calda, dar nu la fel ca de obicei. I-am strans degetele, insa nu prea tare, pentru ca nu voiam s-o doara. Avea capul lasat pe spate si ochii deschisi, ca si cum tocmai s-ar fi trezit. Nu parea impacata. Parea goala.

I-am spus:

-- Sunt aici. Te rog, nu pleca! Te rog, ramai! Trezeste-te! Te rog, trezeste-te! Te rog, nu ma lasa! Te rog, te rog, te rog! Daca cineva poate sa se intoarca, tu esti aia! Te rog, intoarce-te! Te rog, nu pleca! Te rog, nu ma lasa singura!

Pentru ca, daca ea ar fi plecat, as fi ramas singura.

In fata scolii, cerul e un amestec de alb si albastru, iar aerul

racoros parca imi saruta pielea fierbinte, fierbinte.

Scot un marker din ghiozdan. Gasesc un loc liber pe unul dintre tenisi. Scriu: **Tine capul sus si pumnii jos (Harper Lee, Sa ucizi o pasare cantatoare)**. Imi indemn creierul sa se concentreze asupra lucrurilor bune: faptul ca azi, la cantina, nimeni n-a incercat sa se urce calare pe mine ca pe un taur, faptul ca, din cate se pare, am trei prietene adevarate si faptul ca Terri Collins se muta in Minnesota. *Domnisoarele vor fi nevoite s-o inlocuiasca*. Totusi, parca nu reusesc sa scap de impresia ca toti isi au locul aici, cu exceptia mea.

Ma gandesc la Mary Katherine Blackwood, din *Am locuit intotdeauna in castel*. Intotdeauna am indragit-o si am compatimit-o, fiindca e intocmai ca mine, ciudata, excentrica si, mi-am zis eu, gresit inteleasa. Dar acum am o senzatie de ingrijorare, ca si cum s-ar ascunde cineva in dulap, ca si cum s-ar putea sa ma fi inelat. Poate e mai bine ca Mary Katherine sta incuiata, departe de restul lumii. Poate ca ea nu e facuta sa traiasca la fel ca alti oameni, printre alti oameni. Poate ca locul ei e, pe veci, in casa aia.

Jack

In marea de oameni, vad venind spre mine o fata foarte corpolenta si-mi dau seama ca e ea: Libby Strout. Cateva fete isi dau coate si, cu toate ca vorbesc in soapta, le aud zicand ceva despre Calareste Grasa. Se uita lung la Libby, moment in care realitatea ma izbeste drept in fata. Asta i-am facut eu lui Libby: i-am desenat o uriasa tinta rosie pe spate.

In timp ce colegele ei casca gura, ea se opreste in fata mea si imi intinde un bilet.

-- Poftim!

Gestul le face pe fete sa izbucneasca intr-o criza de chicoteli, iar eu deja aud cum moara barfelor incepe sa macine.

Libby

Dupa scoala, cobor pe o scara de langa holul principal, ca sa ajung pana la subsolul infiorator, unde se afla vechiul teren de baschet, cel folosit cu ani in urma, inainte de construirea unui complex sportiv in valoare de un milion de dolari, ce poate gazdui pana la zece mii de oameni. Jack Masselin sta in tribune, tolanit pe spatarul scaunului, cu picioarele intinse in fata lui si cu coatele sprijinite de gradenul din spate. Partenerii lui de discutie sunt Travis Kearns, de la ora de educatie rutiera, o fata zambitoare, cu par lung si castaniu, si un baiat ras in cap, care cred ca e Keshawn Price, vedeta a echipei de baschet. Toti ii sorb cuvintele lui Jack Masselin, care se uita in sus, ma vede, apoi continua sa vorbeasca.

Sau poate ca nu ma vede. Desi sunt cea mai mare fata de aici.

Ma asez departe de ei, in primul rand. Sala, care probabil ca ar putea sa primeasca sase sute de spectatori, pare trista si neglijata, ceea ce bineinteles ca si este. Cu fiecare raset care rasuna din grupul aflat deasupra mea, ma simt din ce in ce mai invizibila. Alti doi elevi intra pe usa, dar nu stiu cum ii cheama. Fata se asaza langa mine, la vreo treizeci de centimetri distanta, iar baiatul ia loc cu un rand mai sus. Fata se apleaca si imi zice: -- Eu sunt Maddy.

-- Libby.

-- Aici e Cercul Dialogului?

Insa tocmai atunci intra agale domnul Levine.

-- Salut, salut! Va multumesc tuturor pentru ca sunteti azi aici.

Se opreste in fata tribunelor, cu mainile in solduri. Poarta un papion portocaliu, asortat cu tenisii de aceeasi culoare, si, lasand la o parte parul carunt, pare ca ar putea fi unul dintre noi. Ne spune: -- Hai sa lamurim ceva! N-am de gand sa va vorbesc despre

importanta tolerantei, a egalitatii in drepturi si a intelegerii faptului ca suntem cu totii laolalta in povestea asta, fiindca nu va cred nici prosti, nici complet lipsiti de moralitate. Cred ca sunteti niste oameni inteligenti, care au facut mari prostii. Cine vrea sa inceapa?

Nimeni nu scoate o vorba. Pana si Jack Masselin tace. Domnul Levine ii da inainte.

-- Ce-ati zice de un „De ce sunteti aici”? Adevaratul motiv, nu „Doamna directoare Wasserman m-a pus sa vin”.

Astept sa spuna cineva ceva. Cand vad ca nimeni n-o face, zic: -- Eu sunt aici din cauza lui.

Si arat catre Jack. Domnul Levine scutura din cap.

-- De fapt, tu esti aici pentru ca ai vandalizat bunurile scolii si i-ai tras lui un pumn.

Unul dintre baieti exclama:

-- Misto!

Jack replica:

-- Taca-ti gura!

-- Domnilor! Si folosesc cu larghete termenul.

Domnul Levine se intoarce catre mine.

-- Ai fi putut sa pleci.

-- Dumneavoastra ati fi plecat?

-- Nu eu am fost cel inhatat.

-- OK!

Trag aer in piept.

-- Ce-ar fi sa zic ca sunt aici pentru ca mi-am pierdut cumpatul. Pentru ca atunci cand cineva te insfaca din senin si nu mai vrea sa-ti dea drumul intri in panica, mai ales daca toti se uita la tine si nimeni nu misca un deget ca sa te ajute, fiindca tuturor, in afara de tine, li se pare amuzant. Sunt aici pentru ca n-am stiut daca el urma sa se opreasca acolo sau sa faca ceva mai mult decat sa ma tina strans.

Toti se holbeaza la Jack si la mine. Domnul Levine da din cap.

-- Jack, amice, simte-te liber sa intervii!

-- Sunt bine.

Exact asta spune. *Sunt bine*. Tolanit acolo, cu aerul lui plictisit si cu freza aia explodata, prea plin de sine ca sa participe.

-- Daca el n-are nimic de zis, atunci reiau eu.

Daca exista pe lumea asta un lucru la care sa ma pricep, atunci acela e sa primesc consiliere. Mi-am petrecut ani intregi facand asta, asa ca stiu cum sa vorbesc despre mine insami si despre De Ce-uri. Chiar si in fata unei sali in care se afla doar oameni straini.

Domnul Levine spune:

-- Grozav! Din cate se pare, scena iti apartine, Libby.

-- Dupa ce mi-au gaurit peretii ca sa ma scoata din casa, am stat o vreme in spital, dar, cu toate ca prinsesem suficienta putere incat sa ma pot intoarce acasa, doctorul a continuat sa ma tina internata fiindca, zicea el, nu puteam pleca inainte sa inteleg De Ce. De ce ajunseseam acolo. De ce pusesem toate acele kilograme pe mine.

Domnul Levine nu ma intrerupe, imi dau seama ca intr-adevar ma asculta cu atentie. La fel fac toti ceilalti, chiar si Travis Kearns. Continui sa vorbesc, deoarece sunt lucruri pe care le-am repetat de o suta de ori, astfel incat abia daca mai fac parte din mine. Sunt doar adevaruri ce traiesc undeva in lume, in afara mea. *Libby s-a facut prea mare. Lui Libby i s-au daramat peretii ca sa fie scoasa din casa. Libby a primit ajutor. Libby s-a facut bine*. Daca am invatat ceva din consilierea psihologica si din faptul ca mi-am pierdut mama, atunci am invatat ca cel mai bine e sa zici pur si simplu ce ai pe suflet. Daca incerci sa umbli mereu cu toata povara dupa tine, curand ajungi sa zaci lungit pe spate in pat, prea gras ca sa te ridici sau macar sa te rasucesti.

-- Asadar, De Ce-ul cuprindea multe chestii. Cuprindea faptul ca mostenisem metabolismul lent si coapsele ca de Hulk ale tatei. Cuprindea faptul ca eram umilita pe terenul de joaca. Cuprindea faptul ca mama murise, si felul in care se intamplase, si faptul ca mie mi-era frica, si ma simteam singura, si-mi faceam griji, mereu imi faceam griji, iar tata era trist, si adora mancarea, si adora sa gateasca, iar eu voiam sa-l fac sa se simta mai bine, dar si sa ma simt la randul meu mai bine.

Aud un „Sa fiu al naibii, fata!" din partea lui Keshawn, dupa care domnul Levine zice: -- Bravo, Libby!

Vreo doi copii aplauda.

-- Multumesc.

Din nu stiu ce motiv, e un moment important, nu datorita aplauzelor, ci a domnului Levine. Conteaza ce parere are el despre mine.

-- O vreme am fost obligata sa stau in casa, asa ca am avut mult timp sa ma gandesc. Si de atunci incoace am avut la dispozitie mult timp de gandire.

Cu totii ne uitam la Jack, dar el nu spune nimic. Domnul Levine se intoarce din nou catre mine.

-- Deci de ce l-ai lovit?

Imi vine sa tip: *Uitati-va la el! E perfect. In viata lui n-a avut o zi proasta. OK, are o boala ciudata, care-l impiedica sa recunoasca oamenii, dar nimeni nu l-a facut vreodata gras ori dezgustator. Nimeni nu i-a trimis scrisori pline de ura si nici nu i-a spus ca ar fi fost mai bine sa se sinucida. Parintii lui n-au primit niciodata scrisori de amenintare doar pentru ca l-au adus pe lume. Pe deasupra, el are doi parinti. Ma indoiesc ca stie cum e sa pierzi pe cineva drag. Oamenii ca noi nu-i ajung nici la degetul mic, pentru ca el e prea bun pentru mine, pentru dumneavoastra, pentru ceilalti copii de aici si pentru pedeapsa asta. Ca sa nu mai spun ca prietenii lui sunt absolut mizerabili.*

Imi vine sa zic: *De ce sa nu-l fi lovit?*

Dar nu prea am un alt raspuns in afara de: -- Eram furioasa.

Si stiu ca nu-i suficient, judecand dupa expresia de pe fata domnului Levine. Am mai vazut-o. E expresia pe care o afiseaza consilierii atunci cand te analizeaza, cand stiu raspunsul inaintea ta, dar nu vor sa ti-l spuna, pentru ca trebuie sa-l gasesti singur.

Jack

Cand imi vine randul, spun:

-- Adevaratul motiv pentru care ma aflu aici e ca sunt regele ticaloseniei din univers.

Tipul cu papion, care trebuie sa fie domnul Levine, imi da replica: -- In engleza, te rog, Jack!

Ma las in fata si ma uit tinta in podea. Pare ca incerc sa gasesc cele mai potrivite cuvinte, ceea ce si fac. Dar principalul motiv pentru care ma aplec e acela ca asa pot sa evit contactul vizual. Uneori as vrea sa inchid ochii si sa uit ca vad. Pentru ca, uneori, a nu fi in stare sa recunosti fetele seamana foarte mult cu a fi complet orb. Domnul Levine ma intreaba.

-- Care-i De Ce-ul tau?

-- Eu n-am un De Ce, doar un „Oh, fir-ar!” si un „Ce-a fost in capul meu?”

Zambesc larg, apoi ii surprind privirea lui Libby. Ma uit fix la ea si ea se uita fix la mine. *Mi-a citit scrisoarea. Poate sa ma dea de gol chiar aici.* Astept sa zica ceva. Cand vad ca tace, imi dreg vocea.

-- Daca mai are vreo importanta, imi doresc sa n-o fi facut.

E primul lucru sincer pe care l-am spus pe ziua de azi.

*

Dupa sedinta, Libby ma gaseste in parcare, pe jumătate urcat in Land Rover, cu telefonul la ureche.

-- Deci cand mi-ai strecurat-o in ghiozdan?

-- Ce?

-- Scrisoarea.

Spun in telefon:

-- Va trebui sa te sun mai tarziu, apoi inchid chiar in timp ce Caroline ma intreaba *Cu cine vorbesti?* Ii raspund lui Libby: Cand te-am inhatat.

-- Credeai ca o scrisoare o sa repare totul ca prin farmec?

-- A reparat?

-- Tu ce crezi?

-- Nu poti invinovati omul pentru ca incearca.

Ii arunc un zambet, dar ea scutura din cap si isi flutura un deget prin fata mea.

-- Nu face asta!

-- In regula. Atunci hai sa vorbim pe bune! Ziceai ca ai intrebari. Intreaba-ma orice!

Telefonul imi zbarnaie in buzunar.

-- De cat timp stii ca nu poti recunoaste fetele?

-- Mi-am dat seama cand aveam vreo paisprezece ani. Dar n-a fost o revelatie aparuta peste noapte. A semanat mai degraba cu un proces de durata. A trebuit sa asez indiciile laolalta, asa ca mi-a luat ceva vreme.

-- Deci tu poti sa-mi vezi fata, dar nu poti s-o tii minte.

-- Ceva de genul asta. Nu e ca si cum fetele n-ar avea absolut nimic trasatura. Vad ochi, nasuri, guri. Pur si simplu nu reusesc sa le asociez cu oameni anume. Nu asa cum tu, adica Libby, poti sa faci o poza mentala a cuiva, pe care s-o pastrezi in amintire pentru data viitoare. Eu fac o poza, dar ea se duce imediat la gunoi. Daca tie iti trebuie una sau doua intalniri ca sa retii pe cineva, mie s-ar putea sa-mi trebuiasca o suta. Sau sa nu retin niciodata. Seamana oarecum cu amnezia sau cu o incercare de a-i deosebi pe oameni uitandu-te la mainile lor.

Ea se uita la propriile maini, apoi la ale mele.

-- Asadar, daca te intorci cu spatele si pe urma te rasucesti la loc, nu mai esti sigur cine sunt?

-- Rational, imi dau seama ca esti tu. Dar nu *cred*, daca asta are vreo logica. Trebuie sa ma conving singur, iar si iar, ca *Asta e Libby*. Stiu ca pare anapoda.

Anapoda e faptul ca stau aici, vorbind despre asta cu altcineva decat cu mine insumi.

-- E adevarat ca-ti vine greu sa te uiti la televizor sau la filme, fiindca incurci personajele intre ele?

-- La fel ca oamenii, unele emisiuni si filme sunt mai greu de urmarit ca altele. Filmele cu monstri si desenele animate sunt simple. Filmele politiste, nu prea. Mereu ma intreb: *Unde-i tipul cel rau? Si Cine naiba-i ala?*

Ma uit la Libby si ma simt incarcat cu un soi de adrenalina nebuna, care-mi face inima sa bubuie in piept. E aproape ca si cum mi-ar lua un interviu, dar nu ma deranjeaza, fiindca e prima data cand discut cu cineva despre problema mea, iar sentimentul seamana foarte mult cu *libertatea*, cu momentul in care zici: *Uite o persoana care chiar poate sa priceapa cine sunt.*

-- Cum e sa, stii tu, sa ai asa ceva?

-- E ca si cum as avea un circ in cap si as sari mereu prin inele. E ca si cum te-ai afla intr-o camera aglomerata, in care la inceput nu cunosti pe nimeni. Mereu.

Privirea ei se lumineaza si devine oarecum intensa.

-- E ca si cum te-ai intoarce la scoala dupa cinci ani de absenta si ai incerca sa-ti dai seama daca il cunosti pe el sau o cunosti pe ea, dar toti s-au schimbat, iar fostii tai cunoscuti sunt acum doar... niste oameni.

-- Corect! Nu le cunosti trecutul si nu stii amanunte despre ei, adica toate acele lucruri care ii fac sa fie cei de acum. Si esti singura care se simte asa.

-- In timp ce toti ceilalti se duc la ore si la pranz cu un aer de *Oh, uitati-va la mine, fac asta de cand ma stiu! Si pe tine te cunosc, si pe tine te cunosc, si timpul nu s-a oprit niciodata, si iata-ma!*

-- Da.

Ochii ei sunt mari, cu gene lungi. Au o culoare foarte limpede, un aramiu-deschis. Seamana cu a chihlimbarului sau a whisky-ului. Imi vine greu s-o vad in fata de acum pe aceea care se afla in macara. Cu toate ca fata din fata mea e voinica, pare mult mai

delicata in persoana.

Libby continua:

-- Te intrebi vreodata daca nu cumva ceilalti vad altfel lumea? Adica, daca s-ar putea ca tu sa-i vezi pe oameni asa cum ar trebui vazuti?

-- Semne distinctive. Eu asa le zic. Oricine are macar un lucru care iese in evidenta.

-- De-aia ai tu parul atat de mare?

-- Parul meu e mare pentru ca e al naibii de grozav, scumpo!

Ea scoate un *hmm*, ca si cum nu prea i-ar veni sa creada, apoi isi lasa capul intr-o parte, se incrunta si zice: -- Mi se pare ca te cunosc. Stii tu, de pe vremuri.

Pulsul mi se accelereaza. Incepe sa-mi zbarnaie la fel ca telefonul din buzunar. Ma gandesc: *Nu ma cunosti, nu ma cunosti*, de parca as avea cine stie ce putere asupra mintii ei si, orice s-ar intampla, ea nu va putea sa-si dea seama ca am fost acolo in ziua in care a fost scoasa din casa. Daca ar afla, ar putea crede ca o iau la misto tocmai *fiindca* am vazut cum era scoasa din casa si ca asta-i motivul pentru care am inhatat-o.

Libby ma intreaba:

-- Ai fost la scoala primara Westview?

-- Nu, doamna.

N-apuc sa mai zic nimic, caci telefonul imi zbarnaie iar.

-- E nevoie sa raspunzi? Cineva chiar vrea sa stea de vorba cu tine!

-- Poate sa astepte.

Libby continua sa ma studieze, dar pana la urma clatina din cap, ca si cum ar sterge totul cu buretele.

-- In ultima vreme am deseori senzatia aia de „mi se pare ca te cunosc”.

-- Esti intr-un grup select. Sau, poate, intr-o companie de rahat, depinde cum privesti lucrurile.

Ii zambesc. Ea e cat pe ce sa-mi raspunda tot cu un zambet, dar se opreste.

-- Fiind incapabil sa recunosc fetele, parca i-as pierde constant pe cei dragi.

Libby tace pret de cateva secunde.

-- Stiu cum e.

Apoi pleaca.

*

Ma intorc acasa cu masina, imi iau fratele mai mic si ne apucam sa scotocim prin garaj, in cautarea unor materiale pentru robot. Aici pastrez eu resturile de la toate inventiile pe care le-am construit si apoi le-am dezmembrat.

Il intreb:

-- Hei, piciule, cum a fost azi la scoala?

-- OK.

-- OK pe bune sau OK de ochii lumii?

-- Undeva la mijloc.

Libby

Ma intalnesc cu Rachel in parc. Ne asezam pe banca noastra obisnuita, iar ea ma intreaba:

-- De ce l-ai lovit?

Pentru ca sunt pregatita sa-mi reiau viata normala. Pur si simplu vreau sa merg inainte, la fel ca toti ceilalti, fara sa se agate cineva de mine la cantina de parca as fi o juncana oferita drept premiu la un rodeo.

Imi spun: *Rachel e persoana careia poti sa-i spui orice, persoana care te cunoaste mai bine decat oricine.* Dar nu reusesc sa scot decat un:

-- Eram furioasa.

Apoi ma gandesc la alte trei intrebari pe care as vrea sa i le pun lui Jack.

*

In dupa-amiaza urmatoare, cand intram cu totii in sala de sport, domnul Levine e deja acolo, exersand aruncarea libera la cos. Ne zice:

-- Ati venit! Excelent. Keshawn, Travis, Jack si Libby, o sa jucati impotriva Natashei, a lui Andy, a lui Maddy si a mea.

-- Ce sa jucam?

-- Baschet, domnule Thornburg.

Si-i arunca mingea lui Keshawn, care o prinde cu o mana.

-- N-ar trebui sa jucam cu totii impotriva lui Keshawn? Stiti, doar ca sa mai egalam sansele.

-- Gura, Mass! Si pregateste-te sa pierzi!

Keshawn marcheaza de langa usa, ceea ce nu e de mirare. In

timp ce Rip Van Libby⁶ dormea, el a ajuns Mister Baschet trei ani la rand.

-- Aici nu-i vorba despre castigat sau pierdut. Nu-i o competitie. Aici e vorba despre lucrul in echipa.

Cu totii ne zgaim la domnul Levine, care danseaza nebuneste inainte si inapoi, miscandu-si intruna picioarele, de parca ar fi pe un ring de box.

-- Toti cei din sala asta trebuie sa invete sa se joace frumos sau macar mai frumos cu ceilalti.

*

Bineinteles, Keshawn deschide scorul. Noi alergam incoace si incolo pe teren, dar, cu exceptia lui, suntem toti varza, pana si aceia priceputi la sport. E chiar trist si rusinos, iar singurul lucru pe care-l invatam este cum sa ne facem de ras in fata colegilor.

De fiecare data cand inscrie, Keshawn se poarta de parca ar fi castigat campionatul national. Latra ordine catre coechipierii lui, dribbleaza pe la spate sau printre picioare si baga mingea in cos din niste sarituri imposibile. Zau, e ca si cum am juca impotriva lui LeBron James, daca LeBron James ar fi un copilas de un metru nouazeci si cinci. La un moment dat, domnul Levine ii confisca mingea si zice:

-- Asta nu-i ora lui Keshawn. Aici e vorba despre a va ajuta colegii. E vorba despre toti suntem egali. E vorba despre lucrul in echipa.

Reuseste o perfecta lovitura de trei puncte.

-- Ia o pauza, Mister Baschet.

-- Ce?

-- Poti sa stai cateva minute in tribune. N-o sa mori.

-- Frate!

Keshawn pleaca tarandu-si picioarele, de parca ar fi cel mai lent om de pe pamant. Il asteptam sa paraseasca terenul si, dupa doi ani, el se asaza in sfarsit pe un scaun. Natasha isi da ochii peste cap si clatina din cap catre tavan. Domnul Levine zice:

-- Daca te face sa te simti mai bine, o sa stau si eu pe margine. Echipe egale ca numar. Orice e mai bine pentru grup, nu-i asa, Keshawn?

Baiatul se uita la el, apoi pe langa el, la Natasha, care ridica o spranceana. Ii raspunde domnului Levine.

-- Sigur.

Asa ca acum jucam trei la trei. Noi suntem in frunte, pana cand Jack ii paseaza mingea lui Andy, care e in echipa adversa. Dupa ce Andy arunca spre cos si inscrie, Keshawn sare in picioare.

-- Ce aia a mea, Mass?

Numai ca el ii spune pe de-a dreptul si urla intrebarea. Domnul Levine il atentioneaza cu un „Limbajul!”, in timp ce Jack mormaine ceva despre mingea care ar fi alunecat. Cand situatia se repeta, am impresia ca bietul Keshawn o sa-si IASA DIN MINTI. Jack zice:

-- Hei, omule, imi fac doar datoria de cetatean!

-- Cum adica? intreaba Andy.

Jack ridica din umeri. Arunca un soi de zambet fudul, cu jumatate de gura.

-- Ziceam doar ca echipa ta arata ca si cum i-ar fi prins bine o mana de ajutor.

Andy ii arunca mingea, un pic prea tare. Acum cei doi stau in expectativa, zbarlindu-se unul la altul ca doi motani pe o alee.

-- Ce-ar fi sa pastrezi tu mingea, Masselin? O recuperez eu peste vreo saizeci de secunde.

Domnul Levine intervine:

-- Destul, amandoi! Jack, nu mai pierde vremea!

In urmatoarele cateva minute, Andy si Jack incearca fiecare sa castige meciul pe cont propriu. Andy tipa la Natasha si Maddy, iar Jack nici macar nu mai paseaza, doar plimba mingea dintr-un capat in altul al terenului si arunca la cos ori de cate ori are ocazia. Pana cand Natasha il incolteste, iar el trebuie sa scape de ming. I-o da lui Andy. *Din nou!* Urmatoarele treizeci de secunde se desfasoara cam asa: Andy inscrie de langa cos si trece pe langa Jack, izbindu-l in umar. Jack ii zice pe un ton sarcastic:

-- Cu placere!

Andy se repede la el, ca si cum ar vrea sa-i traga un pumn. Jack ramane pe loc, ca si cum ar vrea sa fie lovit de Andy. Domnul Levine se baga intre ei, insirandu-si discursul despre buna intelegere si epuizarea emotiilor prin joc.

Acela e momentul in care ma uit la Jack, iar el se uita la mine. Si-mi dau seama ce se petrece. Jack il confunda pe Andy cu Travis. Aceeasi conformatie a corpului. Aceeasi inaltime. Aceeasi frizura. Aceeasi culoare a tricoului. Incerc sa-mi imaginez ca Andy si Travis imi sunt straini, ca nu pot sa recunosc fetele, ca de fiecare data cand ma uit la ei si apoi intorc privirea trebuie sa-i recompun iar.

Imi zic: *Nu te baga, Libbs! Lasa natura sa-si urmeze cursul! La urma urmei, nu merita el sa fie facut de rusine nu numai in fata celor de aici, dar in fata tuturor oamenilor de pretutindeni?*

Jocul a reinceput si, dintr-odata, ma trezesc strigand catre Jack:

-- Hei, paseaza-mi-o mie!

Asta desi sunt cel mai prost marcator din sala, ba poate chiar din lume. Dar, in loc sa-mi arunce mie mingea, Jack alearga spre capatul terenului. Urmatoarea data cand pune mana pe minge, eu topai, fluturandu-mi bratele in directia lui.

-- Sunt complet libera aici.

Jack imi arunca o privire, iar eu imi zic: *Bine, daca nu vrei sa te ajut.* Apoi e penalizat pentru fault. Ne oprim unul langa altul si ne uitam cum Maddy executa lovituri libere, iar eu ii spun:

-- Arunca-mi nenorocita aia de minge, pana nu ne pune domnul Levine sa mai stam o ora aici!

Peste aproximativ un minut, Jack imi azvarle mingea. Maddy mi-o fura tocmai cand incep sa driblez, dar urmatoarea data cand o capat, arunc la cos. Si, printr-un miracol, inscriu.

⁶ Referire la Rip Van Winkle, eroul povestii cu acelasi nume, scrisa de Washington Irving in 1819, un fermier lenes care, in timpul unei intalniri cu spiridusii, bea o potiune fermecata

ce il adoarme timp de 20 de ani. Cand se trezeste, toata lumea din jur e complet schimbata. (N.t.)

Jack

Tin usa deschisa, in vreme ce toti ceilalti ies unul dupa altul in parcare. Am castigat cu un avans de treisprezece puncte, iar Keshawn o poarta pe Natasha ca pe trofeul NBA.

Cand Libby ma atinge in treacat, ma duce cu gandul la lumina soarelui. E din cauza samponului ei sau a sapunului ei, sau, pur si simplu, din cauza ei. Ma gandesc: *Oare mirosea a soare inca dinainte sa fie scoasa din casa ori parfumul asta a aparut dupa, cand s-a reintors in lume?*

Ea isi ridica ochii spre mine si zice: -- Chiar trebuie sa spui cuiva ce se intampla cu tine!

-- Deja am spus cuiva.

Sunt nervos, pentru ca acum ma scoate din bucluc o fata. De parca as fi o persoana care trebuie salvata. Ceea ce, din cate se pare, si sunt.

-- Altcuiva decat mie. Nu e ca si cum ai fi singurul om cu problema asta. Stiu ca s-ar putea ca tie asa sa ti se para, dar, statistic vorbind, nu-i o chestie *atat* de rara. Cel putin, nu la fel de rara ca a fi asa de supergras, incat sa ramai blocat in propria casa. Ai intrat vreodata pe site-ul Centrelor de Cercetare a prosopagnosiei? Pentru ca ei au un fel de cartonas pentru portofel, pe care poti sa-l iei cu tine si sa-l dai oamenilor, ca sa le explici problema ta. Nu zic ca asta-i solutia, dar poate fi un inceput.

*

In timp ce pornesc cu masina spre casa, o sun pe Caroline.

-- Buna, frumoaso!

-- Hai la mine!

-- Nu pot.

-- Cum adica, nu poti?

-- Am de lucru.

-- Mai tarziu, atunci.

-- In seara asta sunt ocupat. Te scot maine in oras. O sa ne facem de cap. O sa-i tragem un chef de pomina. O seara pe care n-o s-o uiti niciodata.

-- Cu ce esti ocupat? Sau ar trebui sa intreb *cu cine*?

-- Construiesc un cadou de Craciun pentru Dusty.

-- Suntem in *septembrie*!

-- Il *construiesc*!

Ea nu mai scoate niciun sunet.

-- Caroline? Scumpo?

-- Imi doresc sa nu te fi legat niciodata de fata aia. De Libby Strout aia.

-- Crede-ma, si eu la fel. Imi place sa cred ca sunt mai presus de un asemenea comportament mizerabil, asa ca-ti poti inchipui ce dezamagire a fost pentru mine.

-- Toata pedeapsa asta mananca din timpul *nostru*. Incepe sa-mi distruga viata.

Ih! Imi vine sa-i zic: *Poti sa mi-o dai la telefon pe Caroline cea draguta?* dar ii spun: -- Imi pare rau, iubire! Promit ca o sa ma revansez.

Libby

Tata si cu mine ne intoarcem cu masina spre casa, pe National Road, si tocmai trecem pe langa un colegiu, cand un val se repede asupra mea, facandu-ma sa simt iar acel gol din inima, care e acolo inca de la moartea mamei. Asa e pierderea, te loveste din senin. Poti sa fii in masina sau la ore, sau la film, razand si distrandu-te, cand, dintr-odata, parca cineva baga o mana direct in rana si o strange cu toata puterea. Ne vad, pe mine si pe tata, intorcandu-ne cu masina acasa, in aceeasi directie, in noaptea in care am pierdut-o. Trecem pe langa noi, cei de atunci, si zaresc fetele noastre prin parbriz. Suntem doua fantome.

Ma uit la tata, cel de acum, iar el se uita la mine.

-- Ce e, Libbs?

Aproape ca-i spun.

E ea. Mereu. E felul neasteptat in care viata se poate schimba cat ai clipi, iar asta ma face sa ma framant inainte sa adorm si sa-mi spun ca trebuie sa respir atunci cand sunt treaza.

-- Nimic.

Imi asez degetele pe incheietura mainii, astfel incat sa para ca doar imi odihnesc mainile in poala, cand, de fapt, imi verific pulsul. *Respira! Stai linistita! N-ai niciun motiv sa te agiti!*

-- Dragut din partea lui Bailey sa vina in vizita. Ea a fost intotdeauna o fata simpatica.

-- Este.

-- Sa stii ca poti sa-ti aduci prietenii acasa oricand vrei.

-- Si tu la fel. Mama n-ar vrea sa fii singur.

Aproape ca o aud: *Acorda-mi o perioada de doliu respectabila, Will, dar nu inceta sa-ti traiesti viata!*

-- Nu sunt singur.

Imi arunca un ranjet trasnit.

-- Eu n-o sa fiu mereu langa tine.

Nimeni nu e.

-- Ma simt bine.

Dar nu-l cred in totalitate. Apoi ma hotarasc sa ne las pe amandoi in pace.

-- Tu ai auzit vreodata de boala care te impiedica sa recunosti fetele?

-- O boala care te impiedica sa recunosti fetele?

-- Prosopagnosia. Nu poti sa deosebesti fetele intre ele, asa ca nu-ti recunosti nici familia, nici prietenii.

-- E pentru un proiect scolar?

Jack Masselin m-a rugat sa nu spun nimanui si, cu toate ca ratiunea ma indeamna la altceva, am de gand sa-i respect dorinta.

-- Da, raspund.

Jack

In loc sa verific inventarul sau sa completez comenzi, ma asez in fata calculatorului din biroul magazinului de jucarii Masselin si caut *Centrele de Cercetare a Prosopagnosiei*. Pe site scrie ca ele se afla la Dartmouth, Harvard si University College din Londra, fiind conduse de un om pe nume Brad Duchaine. N-am auzit niciodata de centre sau de el, dar nici n-am explorat vreodata site-ul, asa ca-mi petrec ceva timp citind mai multe despre chestia asta pe care sunt aproape sigur ca o am.

In mod deloc surprinzator, prosopagnosia poate crea grave probleme de ordin social...

Relatarile privind prosopagnosia dateaza inca din Antichitate...

Unul dintre semnele prosopagnosiei este bazarea pe informatii nonfaciale, cum ar fi parul, mersul, hainele, vocea...

Majoritatea sunt lucruri pe care le stiu deja. Intru pe cateva dintre linkurile ce duc catre *Fata in fata*, revista bianuala, apoi imi fac testul „Fete celebre”, care-mi verifica abilitatea de a recunoaste vedetele. Presedintele, Madona, Oprah. Chiar daca mi-am mai facut asemenea teste, singurul pe care-l nimeresc e Martin Luther King Jr, si asta doar pe ghicite.

Deschid pagina cu datele de contact.

Daca vi se pare ca sunteti prosopagnosic sau ca aveti alte tipuri de afectiuni care va diminueaza capacitatea de recunoastere si sunteti interesat sa va implicati in cercetare, va rugam sa ne contactati folosind formularul dedicat. Vom

incerca sa va includem in studiile pe care le facem sau sa va punem in legatura cu cercetatori din vecinatatea dumneavoastra.

Deschid e-mailul si vad ca e logat pe contul tatei. Acolo, chiar acolo, in vazul tuturor, se afla un mesaj nou, necitit, de la Monica Chapman. Trimis cu unsprezece minute in urma. In timp ce eu stateam in fata calculatorului si cautam informatii despre creierul meu defect. Subiect: **Re: Jack**. Adica eu. Adica tata si Monica Chapman discuta cumva despre mine.

Ma holbez la subiect, la numele ei, la numele tatei si la numele meu.

Daca as deschide e-mailul, iata ce s-ar intampla: as afla mai multe decat stiu deja, ceea ce ar insemna ca n-as face decat sa-mi inmultesc secretele pe care deja le port dupa mine.

Si deschid mesajul.

Si-mi doresc sa n-o fi facut.

L-am vazut pe Jack si pare foarte furios. A discutat vreodata cu cineva? Stiu ca merge la Levine dupa ore, dar poate ca ar trebui sa te gandesti la un ajutor individual. Ti-as putea sugera pe cineva. Consilierii de aici sunt destul de buni, dar mai stiu si altii. O s-o scoatem noi la capat. Nu trebuie sa te descurci singur. Te iubesc! M.

Ma uit in jos si observ ca-mi tremura mainile. Astept sa ma aprind spontan, precum cavalerul Polonus Vorstius din Italia, care a izbucnit in flacari dupa ce a baut prea mult vin.

Cand vad ca nu iau foc, scriu:

Draga M. Daca Jack e furios, atunci de vina suntem tu si eu. Singurul lucru care o sa-l ajute e inlaturarea completa a noastra. Poate ca ar trebui sa nu mai fiu atat de egoist. Daca te-as fi iubit cu adevarat, as fi pus punct casniciei mele sau, macar, i-as fi spus adevarul sotiei mele. Ii datorez asta. Poate ca ti-o datorez si tie. Poate ca dragostea noastra e cea mai mare care a existat vreodata, desi ma indoiesc. Dar, in orice caz, trebuie sa

nu mai fiu asa un papa-lapte. Nu-i de mirare ca Jack e furios. Cu drag, N.

Nu trimit mesajul, dar il las deschis, ca sa-l vada tata.

Caut carti despre prosopagnosia sau functionarea creierului si le comand pe absolut toate, platindu-le cu cardul lui de credit. Imi deschid propriul cont de e-mail si ii scriu lui Brad Duchaine.

Ma numesc Jack. Sunt elev in clasa a douasprezecea si sunt aproape convins ca nu pot recunoaste fetele. Nu stiu sigur cat o s-o mai pot tine asa. Toti cei din viata mea imi par niste straini, inclusiv eu insumi. Va rog sa ma ajutati.

Trimit scrisoarea si, imediat dupa aceea, as vrea s-o retrag. Dar deja s-a dus. Prin urmare, nu-mi mai ramane decat sa astept si sa sper ca poate-poate omul asta o sa fie in stare sa-mi spuna ce sa fac.

Libby

Inca am acel exemplar din *Am locuit intotdeauna la castel* pe care un bun samaritean mi l-a trimis la spital. Il tin pe masuta de langa patul meu si folosesc drept semn de carte scrisoarea cu care a fost expediat.

Vreau sa stii ca-ti tin pumnii.

Uneori avem nevoie sa auzim asta, fie si de la un strain. Ma gandesc la toti oamenii carora le tin pumnii: tata, Rachel, Bailey, Iris, Jayvee, domnul Levine, doamna directoare Wasserman, domnul Dominguez, colegii de la Cercul Dialogului, poate chiar si Jack.

Scot formularul pentru Domnisoare, il citesc pe tot, ca sa fiu sigura ca am raspuns la fiecare intrebare si am completat fiecare rubrica, dupa care il bag cu grija in ghiozdan si ma apuc sa dansez.

Jack

In timpul cinei, nimeni nu prea vorbeste, cu exceptia lui Dusty, care vrea sa dea o proba pentru spectacolul *Peter Pan* pe care-l pregateste scoala lui. Marcus isi face de lucru cu telefonul pe sub masa, iar mama nici macar nu tipa la el. Eu sunt prea ocupat sa ma prefac ca suntem cu totii prieteni si ca nu-mi vine sa-l iau la pumni pe propriul meu tata, iar el e prea ocupat sa pretinda ca *Amanta? Ce amanta?*

*

Mai tarziu, tata ma gaseste in baie, unde ma spal pe dinti. Intra si imi spune, foarte incet:

-- N-ar fi trebuit sa-mi umbli in e-mail. Imi pare rau ca ai vazut ce crezi tu ca ai vazut, dar e vorba de respectarea intimitatii mele. Tu nu stii tot, asa ca ceea ce ai citit acolo e scos din context. Dar imi pare rau.

Imi vorbeste frumos pentru ca Nate Masselin e un tip amabil si tine sa fie simpatizat, mai ales post-cancer. Imi dau seama ca se asteapta sa-l iert si sa merg mai departe, asa cum face toata lumea, iar asta ma scoate din sarite.

Nu ma grabesc cu periatul, clatitul si stersul gurii cu un prosop. In cele din urma, ma uit la el. Sunt mai inalt cu vreo doi centimetri si jumatate, fara a mai pune la socoteala coama de leu. Ii zic:

-- Nu mai poti folosi cancerul drept scuza pentru comportamentul tau mizerabil.

Bineinteles ca ma adresez si mie insumi, dar el nu stie asta.

*

Visez ca zbor din aeroport in aeroport si toate sunt pline ochi de lume. Atat de pline, incat nici nu pot sa respir ori sa ma misc, iar toate fetele sunt netede, fara nasuri, guri, ochi sau sprancene. Caut o persoana cunoscuta, una care sa-mi para familiara, dar cu cat caut mai mult, cu atat mai tare mi se strange pieptul si cu atat mai greu imi vine sa respir.

Apoi o vad pe ea. *Libby Strout*. Coboara din tavan cu o macara, mai mare decat oricine, mai mare decat viata insasi, si e singura care are o fata.

Sambata

Jack

Vestiarul e urias. Miroase a picioare nespalate si a urina sau a Travis Kearns, al carui principal semn distinctiv e faptul ca, uneori, duhneste ca un sconcs din cauza ierbii pe care o tot fumeaza. E cam ultimul loc in care ai vrea sa-ti petreci sambata. Dar, iata-ne, noi sapte si domnul Sweeney (burta enorma, chica, favoriti, un schiopatat usor). Ne imprastiem, iar eu ocup intentionat un colt numai al meu, fiindca nu vreau sa discut cu nimeni.

*

La amiaza, ne despartim pentru pranz. Sweeney ne acorda trei sferturi de ora in care sa mancam afara, in tribunele pe care o sa le vopsim weekendul viitor, iar eu ma asez separat de toti ceilalti. Scaunele sunt vechi, uzate de vreme, si numai vederea lor imi taie pofta de mancare. Vopsitul tribunelor e inca un lucru adaugat peste mormanul de rahat care e viata mea. Imi desfac cutia de suc si inchid ochii. Soarele e placut. *Imbata-te cu el, brav soldat!* imi zic eu. *Cat mai poti.*

Aproape ca atipesc, dar aud pe cineva tipand iar si iar: -- Lasati-ma-n pace!

E o voce pe care o cunosc, asemanatoare cu mugetul unui corn de ceata. Deschid ochii si vad un tip solid inaintand greoi pe langa scoala, cu un grup de pusti pe urmele lui. Toti sunt cam de varsta mea, albi, oarecum interschimbabili. Nu-l recunosc pe niciunul, dar vocea ca un corn de ceata pare a fi a lui Jonny Rumsford.

Pe Jonny il stiu de la gradinita, de pe vremea cand i se spunea, pe scurt, Rum. Intotdeauna a fost mai mare decat toti ceilalti, ca un fel de urias bland. De cand mi-l amintesc, copiii s-au tinut dupa el,

ca o haita de hiene dupa un bivol, sicanandu-l pentru ca e un pic cam lent, un pic cam nataflet si un pic cam stangaci.

Acum ma uit la tipii aia si vad ca-i striga diverse lucruri, desi nu aud exact ce. Baiatul Care Ar Putea Fi Rum are umerii adusi in fata, de parca ar incerca sa-si retraga capul in gat sau poate direct in piept. Unul dintre baieti azvarle cu ceva in el si il nimereste in ceafa. Dintr-odata, ma vad pe mine insumi asa cum apar in ochii tuturor celorlalti: sunt unul dintre aceia care sicaneaza, unul dintre pustii-hiena care tipa si arunca cu lucruri in oameni nevinovati.

Imi las sendvisul jos si tasnesc de parca as fi lansat de pe luna. La inceput, Ar-Putea-Sau-Nu-Sa-Fie-Rum crede ca alerg spre el si intepeneste, evident ingrozit. Baietii rad si arunca cu mizerii (pietre, gunoaie, orice pot gasi), dar eu ma reped drept in turma lor. Nici macar n-au timp sa se gandeasca. Unul aterizeaza cu fundul in tarana si, brusc, nimeni nu mai rade.

-- V-a facut el ceva?

Arat catre Rum.

-- *V-a facut?*

-- Ce dracu', Mass?

Bineintele ca ma cunosc. Probabil ca sunt prieten cu nenorocitiile astia.

-- Spuneti-mi un lucru pe care vi l-a facut el!

Unul dintre tipi mi se baga in fata si e la fel de inalt ca mine, dar cu vreo jumătate de metru mai lat. Dar nu dau inapoi, fiindca eu sunt cu cel puțin trei capete mai furios.

-- Zau, Mass? Ai de gand sa ne faci morala? Da' grasa aia ce-ti facuse tie? Hm? Spune-mi o chestie pe care ti-o facuse ea?

Altul zice:

-- Da, cum e pedeapsa, dobitocule?

Nu stau pe ganduri. Actionez. Poate pentru ca sunt furios. Pe toti. Pe mine insumi. In clipa asta ma simt in stare sa ma rafuiesc cu lumea intreaga. Ii zic lui Rum: -- Du-te acasa, Jonny! Pleaca de-aici!

Apoi ma intorc si-i trag un pumn primului tip pe care-l vad. Acesta cade la pamant, dar un altul se repede la mine, asa ca-mi iau

avant, ca sa-l pocnesc si pe el. Nici macar cand imi simt mainile rupte, nici macar cand imi amortesc incheieturile degetelor nu ma opresc din a le cara pumni baietilor. La un moment dat, am impresia ca-mi las corpul pe pamant, iar eu plutesc catre cer, de unde urmaresc bataia ca si cum i s-ar intampla altcuiva.

O parte din mine se gandeste: *Daca pana aici mi-a fost? Daca defectul ala din creierul meu, cel care ma impiedica sa vad fetele, se raspandeste, astfel incat nu mai sunt in stare nici sa recunosc unde ma aflu sau ce fac? Daca mintea mea e complet distrusa si n-o sa mai pot niciodata sa ma reintorc acolo, jos, la mine insumi?*

Nu stiu sigur cat timp trece, dar, la un moment dat, imi dau seama ca ceva sau cineva ma trage de brat. Ma rasucesc si ma trezesc din nou cu picioarele pe pamant, iar langa mine e Libby Strout. Ma trage inapoi. Unul dintre tipi ii zice: -- Nu ma bate, Flabby Stout! Nu ma bate!

Se prefaca ca se strange de frica, ridicandu-si mainile in dreptul fetei. Ea ii raspunde: -- Nu-mi mai zice asa!

-- Cum, Flabby?

Ii zic:

-- Stiu ca nu vorbesti cu ea.

Sunt perfect calm si lucid.

-- Stie ea cu cine vorbesc.

Si nu-mi place tonul pe care o spune, asa ca-i trag un pumn. Atunci apare un tip negru, inalt, cu capul complet ras, si se uita urat la haita de hiene.

-- Ati face bine s-o stergeti. Baiatul asta o sa va omoare, iar daca n-o face el, o fac eu.

Nu poate fi decat Keshawn Price.

Pustii se indeparteaza, iar Tipul-Care-Trebuie-Sa-Fie-Keshawn se uita dupa ei.

-- Fiule, esti la fel de prost pe cat pari!

Ma fixeaza cu privirea.

-- Ce crezi c-ar fi facut Sweeney daca te-ar fi vazut?

-- E inaintu. N-a vazut. Hai!

Libby ma trage catre tribune.

-- Buza ta, imi zice. Iar sangereaza.

Dar eu nici macar nu-mi amintesc sa fi fost lovit. Ma uit in spate, catre strada, si-l vad pe Rum traversand agale podul care stiu ca o sa-l duca acasa.

Libby

Ne-a mai ramas un sfert de ora din pauza de pranz, iar Jack Masselin se tranteste in tribune, cu buza sangerandu-i pe tricou. In timp ce el se uita in gol, catre sirul de copaci, eu il urmaresc, incercand din nou sa ma pun in pielea lui.

Ma gandesc cum ar fi sa ma duc acasa, iar tata sa intre pe usa si eu sa nu-l pot recunoaste. Sau cum ar fi daca mama ar invia in mod miraculos si eu n-as sti ca e ea. Daca ma pun in pielea lui Jack Masselin, ma simt destul de singura. Si, poate, sperziata. De unde sa stiu in cine sa am incredere?

Ma asez langa el si-i zic:

-- Sunt tot Libby.

Dar probabil ca nu-i nevoie sa-i spun, fiindca, in grupul asta, identitatea mea e destul de evidenta pana si pentru cineva care nu recunoaste fetele.

Jack se uita spre strada, de parca l-ar manca spinarea sa se bata iar. Sangele i se scurge pe barbie si-i cade pe tricou, dar nu face nimic ca sa-l stearga. Ii intind un servetel.

-- Nu, mersi!

-- Ia-l! Nu vrei sa vada Sweeney.

Jack isi sterge barbia cu servetelul, tresare scurt, apoi isi tine cutia de suc ca pe o punga cu gheata. Ridica un ochi spre mine.

-- A fost din cauza mea?

-- Ce?

-- „Flabby Stout”. Eu am facut asta? Cu calaritul? Vreau sa stiu exact cat de mizerabil ar trebui sa ma simt in clipa asta.

-- Porecla n-are nicio legatura cu tine. Are legatura cu faptul ca Moses Hunt e Moses Hunt, exact acelasi Moses Hunt din clasa a

cincea.

-- Moses Hunt. Grozav!

Fratii Hunt sunt la fel de celebri ca James Gang. Sunt cel putin cinci, poate mai multi, fiindca parintii lor tot fac alti si alti copii. Din punctul de vedere al varstei, Moses e undeva la coada sirului, cu toate ca arata de patruzeci de ani, din cauza traiului greu, a dintilor lipsa si a faptului ca e atat de rau. Jack ma intreaba: -- Te simti bine?

-- Pur si simplu, avem un trecut comun. O parte din mine isi doreste sa te fi lasat sa-l omori, dar altfel da, ma simt bine.

Zguduita, dar bine. Inima imi bubuie, pieptul mi s-a inclestat, dar ma simt bine.

-- Mersi ca mi-ai luat apararea.

Jack scutura din cap si se uita iar catre strada. Stam acolo o vreme, el cu ochii la strada, eu cu ochii la el. Pana la urma, ii zic: -- Daca n-o sa ai grija, o sa dai peste cineva mai furios decat tine.

-- Ma indoiesc ca acea persoana exista.

Asta nu mai e Jack Masselin cel sarmant. E un baiat impovarat de viata. Ma silesc sa ma asez acolo, in pielea lui. O fac pentru Atticus si pentru mama.

-- Daca n-o sa ai grija, o sa mananci prea mult si o sa ramai blocat in propria casa. Crede-ma! Ai impresia ca nimeni nu te intelege, ca esti singur, iar asta te infurie din ce in ce mai tare si *De ce nu-si dau seama? De ce nu spune cineva: „Hei, se pare ca lumea te apasa! Lasa-ma sa-ti iau eu povara pentru o vreme, ca sa nu mai fii nevoit s-o cari mereu cu tine”*. Dar depinde de tine sa vorbești raspicat.

Apoi strig:

-- Vorbeste raspicat, daca ai ceva de zis!

Ceilalti delincventi se intorc si se holbeaza la mine, iar eu le fac semn cu mana.

-- Esti o femeie foarte inteleapta.

-- Chiar sunt. Ai fi uimit. Dar eu am avut mult timp la dispozitie ca sa citesc, sa ma uit la talk show-uri si sa ma gandesc. MULT! Foarte mult timp de gandire. Uneori nu faceam altceva toata ziua

decat sa ratacesc in propria mea minte.

-- Deci pe tine ce te infurie?

-- Prostii. Prefacutii. Oamenii rai. Coapsele mele. Tu. Moartea. Ora de sport. Imi fac tot timpul griji ca o sa mor. La propriu, tot timpul.

Jack se intoarce, astfel incat sa ma poata vedea mai bine.

-- Mama a murit cand aveam zece ani. In dimineata aia s-a trezit ca in oricare alta dimineata, eu am plecat la scoala, iar tata, la serviciu, si i-am spus ca o iubesc doar pentru ca mi-o spusese ea prima. S-a dus singura cu masina la spital. Se simtea ametita. Pana sa ajunga acolo, ii trecuse, dar medicii au cerut totusi sa i se faca niste analize.

El isi pune jos cutia de suc, dar nu scoate niciun cuvânt.

-- Vorbea cu doctorii, iar in clipa urmatoare nu mai vorbea. Totul s-a petrecut cat ai bate din palme. Constienta.

Pocnesc din degete.

-- Inconstienta. Medicii spun ca de vina a fost o hemoragie in emisfera dreapta a creierului. Ceva pur si simplu a pocnit.

-- Ca un aneurism?

-- Oarecum. Am fost scoasa de la o adunare a intregii scoli, iar tata a venit sa ma ia. Ne-am dus la spital, ca sa-mi pot lua ramas-bun. Tata a trebuit sa le spuna sa opreasca aparatele si, dupa o jumătate de ora, mama a murit. Una dintre asistente mi-a zis: „Se poate transmite pe cale ereditara”. Asa am ajuns sa fiu convinsa ca mi s-ar putea intampla si mie. Inca e posibil.

Imi verific ritmul cardiac. *Da, pare OK.*

-- In noaptea aia am mers la culcare cu gandul: *Aseara mama era aici. Azi-dimineata era aici. Acum s-a dus si nu pentru cateva zile, ci pentru totdeauna. Cum poate ceva atat de definitiv sa se intample cat ai clipi? Fara nicio pregatire. Fara niciun avertisment. Fara nicio sansa de a face toate lucrurile pe care planuiai sa le faci. Fara nicio sansa de a-ti lua ramas-bun.*

Jack are sprancenele ridicate intr-un V si ma fixeaza cu privirea de parca ar putea sa se uite drept in adancul sufletului meu.

- Acum tu esti singurul care stie ceva despre mine.
- Imi pare rau pentru mama ta.
- Si mie-mi pare rau.

Ma uit indelung la pranzul meu si realizez ca nu mi-e foame. Pe vremuri, as fi mancat totul, pana la ultima imbucatura, doar pentru ca aveam mancarea in fata.

- Cred ca asa suntem chit.
- Oare?
- N-o sa-mi tragi un pumn, daca la asta te gandesti.

El rade.

- Nu.

Peste o clipa spune:

- Ce scrie pe pantofii tai?

Imi intind piciorul ca sa-i arat.

- Sunt doar citate care-mi plac, din diferite carti.

Jack arata catre cel mai recent, pe care l-am scris cu marker mov si care spune: *Mai multa greutate.*

- Unde l-am mai auzit?

-- Giles Corey. Din *Creuzetul*². El a fost ultimul condamnat la moarte in procesul vrajitoarelor din Salem. Astea au fost ultimele lui cuvinte, un fel de *Duceti-va dracului!* adresat oamenilor care-l omorau cu pietre.

Domnul Sweeney apare si ne striga sa intram inapoi. In timp ce ne strangem gunoaietele si ne indreptam catre usi, Jack ma intreaba: -

- Moses si mai cine?

- Cei care-l hartuiau pe Jonny Rumsford?

El da din cap.

- Fratele lui, Malcolm, si Reed Young.

- Malcolm?

Acum dau eu din cap.

- Fir-ar sa fie! Asta-i cel mai rau dintre toti.

- Cred ca ceilalti doi sunt in clasa a douasprezecea.

- Mersi.

Isi indeasa mainile in buzunare: -- Cu placere.

Lumina îi invaluipe parul foarte, foarte ravasit, apoi ramane acolo. Si *bam!*

Dintr-odata.

Asa, pur si simplu.

Devin perfect constienta de *masculinitatea* lui, aflata langa mine. De picioarele lui lungi. De felul in care merge, cu miscari fluide, usoare, ca si cum ar fi facut sa paseasca prin apa. Dar miscarile lui sunt, in acelasi timp, hotarate, ceea ce-l face sa para mai inalt decat e. Nu exista prea multi tipi de varsta mea care sa mearga asa. *Cu eleganta.*

Parca as fi descoperit brusc ca e baiat. Fata mi se infierbanta, spatele mi se umezeste si ma gandesc la Pauline Potter, care a facut sex pana cand a scapat de toata greutatea in plus. Ma uit tinta la mainile lui si-mi zic: *Nu te mai holba la mainile lui! Ce faci? Ti-e dusman! Ma rog, poate nu dusman, dar in niciun caz n-o sa te gandesti la el in felul asta.*

Imi dau seama ca vorbeste, asa ca redevin brusc atenta. Jack tocmai imi spune: -- Te doresc, Libby Strout. Intotdeauna te-am dorit. Asta-i motivul pentru care am sarit pe tine.

Sau poate ca, de fapt, imi spune: -- Nu se vede, dar in sinea mea zambesc.

Ii raspund:

-- Si eu zambesc.

Incerc sa pastrez o figura neutra, chiar daca eu n-am buza crapata. Dar nu ma pot abtine. Din nu stiu ce motiv, zambesc in vazul tuturor.

² Roman de Arthur Miller. (*N.t.*)

Jack

E miezul noptii cand o conduc pe Caroline pana la usa casei sale. Pe treapta, o apuc de incheietura mainii si o trag catre mine, dar trupul ii e rigid, de parca ar fi facut din cozi de matura si marmura. As vrea s-o intreb ce o face sa fie asa, incordata si obsedata de control, si rea. Ma intreb unde e in clipa asta Caroline cea tocilara si daca momentul de zilele trecute a fost doar o eroare, iar aceasta noua Caroline, mai stralucitoare, chiar a inghitit-o cu totul pe cea veche. Imi vine sa zic: *E cineva acolo?* In schimb, o strang mai tare si o cuprind cu ambele brate, incercand s-o scot cu forta la iveala pe Caroline cea tocilara, stangace si draguta.

-- Au! exclama ea. Mereu ma strangi prea tare.

Ma impinge de langa ea si spune: -- Poate ca lumea ar simpatiza-o mai mult daca n-ar fi atat de artagoasa.

-- Pe cine?

-- Pe Libby Strout.

Toata seara a vorbit despre Libby Strout: la cina, in timpul filmului, pe drumul catre casa. Izbucnesc in ras pentru ca, venita de la Caroline, replica e *teribil de amuzanta*.

-- Ce gasesti de ras?

-- Nu e. Dar, stii tu, ciobul. Oala sparta.

-- Nu, nu stiu. Isi incruciseaza bratele la piept: Mai spune-mi!

Aplaneaza! Zi-i ce vrea sa auda!

Dar n-o fac, pentru ca, dintr-odata, nu ma mai simt in stare. Caroline e obositoare, si eu sunt obositor, si amandoi suntem obositori. De patru ani incoace ii tot zic ce vrea sa auda.

Ii raspund:

-- Stii ce? Vorbim mai tarziu.

-- Daca pleci, Jack, sa nu te mai intorci. N-ai dreptul sa te porti asa si sa te intorci.

-- Mersi. Am retinut.

Simt o ciudata energie nervoasa, ca si cum as face un gest mare, care-mi schimba viata. Imi spun: *Ai nevoie de ea*, in timp ce ma urc inapoi in Land Rover si plec.

*

Ma duc direct la cimitirul de masini, unde sar gardul si incep sa ratacesc prin interior, fara sa fiu deranjat de nimeni, fiindca e tarziu si intuneric, si sunt singur. E uimitor ce poti gasi aici: vechi numere de inmatriculare, suruburi uzate, o bara de protectie din metal. Pentru mine, cele mai grozave dintre toate sunt cutiile de viteze. Fie ele mici sau mari, n-are importanta, cutiile de viteze reprezinta izvorul de putere al majoritatii masinariilor, mecanismele care le hotarasc forta si viteza.

Scotocesc o vreme si e liniste, de parca as fi singura fiinta vie pe o raza de cativa kilometri. Dar eu sunt cu mintea altundeva. Si cu sufletul altundeva. O prea mare parte din viata mea seamana deja cu ceea ce fac acum: o incercare de a recicla ceva vechi in ceva nou si mai bun, de a deghiza gunoaiele altcuiva intr-un obiect curat si lucios.

*

Odata ajuns pe aleea din fata casei mele, imi scot telefonul. Treisprezece SMS-uri si un mesaj vocal de la Caroline, toate trimise in ultima ora. Un SMS de la Kam. Altul de la Seth. Imi deschid contul de e-mail si astept sa se incarce. Ma gandesc la Libby Strout, cand il vad. E-mailul. Trimis la 18:35.

E un raspuns din partea lui Brad Duchaine, de la Centrele pentru Cercetarea Prosopagnosiei aflate la Dartmouth.

Luni

Libby

Înainte de prima oră, Heather Alpern și Domnișoarele fac antrenamente pe terenul de fotbal. Stau pe margine, le urmăresc și nu mă pot mișca de acolo fiindcă... *uite-le!* Sunt fascinată. Anul asta, echipa Domnișoarelor împlineste saizeci și cinci de ani. A fost înființată de două eleve care iubeau dansul și prima formație care a existat vreodată cuprindea douăzeci de fete. Purtau fuste lungi până la genunchi (pe care unii oameni le considerau socante) și manșuri albe, iar numerele de dans includeau pompoane și steaguri. Acum echipa are patruzeci de membre, treizeci și nouă fără Terri Collins. La sfârșitul anului școlar, toți cei din Amos vor veni să asiste la Serbarea Domnișoarelor, organizată în Civic Auditorium, sala de spectacole a orașului. *Iar eu vreau să fiu pe scenă aia.*

*

Până să înceapă ora a treia, sunt binedispusă. La urma urmei, l-am înfruntat pe Moses Hunt fără să cadă cerul pe mine. M-am hotărât să intru în rândul Domnișoarelor. Apoi am umblat în pielea lui Jack Masselin și am fost, da, mai mare decât el.

Practic, fluier în timp ce mă îndrept către dulapul meu. Iris se ține după mine, vrând să știe de ce sunt așa de fericită. Atunci deschid ușa dulapului.

Scrisorile se revarsă afară ca niște confetti. Sunt peste tot, acoperind holul ca un covor. Lumea care trece pe-acolo le calca în picioare, iar eu sunt în genunchi, încercând să le adun înainte să le vadă cineva și să le lege de mine.

Iris se apleacă să mă ajute. Deschide o scrisoare și citește: -- „Nimeni nu te vrea”.

Deschide o alta.

-- „Nimeni nu te vrea.”

Ii smulg scrisorile, ca sa nu stea acolo, citind-o pe fiecare in parte. Probabil ca s-au adunat vreo suta.

-- Sunt pentru tine?

-- Asa banuiesc, Nancy Drew⁸.

-- Cine-ar face asa ceva?

Dar stiu ca e o intrebare retorica, fiindca Iris Engelbrecht stie, mai bine ca oricine, de ce sunt in stare oamenii. Cand vede ca nu-i raspund, adauga pe tonul ei lipsit de emotie, care aduce cu al lui Aiurel: -- Trebuie sa spui cuiva. Sa-i duci scrisorile directoarei. Hai! Vin cu tine. Hai sa mergem chiar acum! Pot sa ne dea o invoire pentru ora urmatoare.

Eu imi indes scrisorile in ghiozdan.

-- N-am de gand sa merg la directoare cu povestea asta.

Vocea imi pare la fel de ranita, furioasa si necajita pe cat ma simt si eu.

-- Nu tu mi-ai spus mie sa fiu curajoasa?

-- Eu nu ti-am spus niciodata sa fii curajoasa.

-- Mi-ai spus ca, daca nu vorbesc raspicat, Dave Kaminski o sa creada ca poate continua sa-mi faca lucruri de genul asta.

-- Acum e altceva.

-- Ba nu e! Trebuie sa le arati ca nu pot sa-ti faca asa ceva. Hai, sa mergem!

Simt cum bataile accelerate ale inimii incep sa se potoleasca. Asta-i un alt efect pe care il are Iris asupra unei persoane. E echivalentul uman al valiumului.

Trantesc usa dulapului, imi arunc ghiozdanul pe umar si incep sa merg, cu greutatea tuturor acelor scrisori afundandu-ma in pamant. Iris isi taraste picioarele in urma mea, continuand sa vorbeasca.

-- OK, pricep. Imi inchipui ca poti, in schimb, sa privesti partea buna a lucrurilor. N-o sa dureze la nesfarsit. Pana la urma, o sa gaseasca pe altcineva asupra caruia sa se concentreze si atunci

toata chestia asta despre Calareste Grasa o sa fie data uitarii.

Ca la un semn, cativa baieti trec pe langa noi, strigand catre mine replici de genul: -- Puneti saua pe ea, flacai! Cine vrea o tura?

-- Nenorocirii!

Asta din partea lui Iris, fiindca eu, in loc sa vorbesc, fac ceea ce obisnuiam sa fac in copilarie: incerc sa ma micsorez, ca si cum, daca m-as concentra foarte, foarte tare, as putea incepe sa ma strang, pana cand as ajunge sa am aceleasi dimensiuni ca toata lumea. Niste dimensiuni acceptabile, oricare ar fi alea. Niste dimensiuni care sa nu-i mai stanjeneasca atat de tare pe ceilalti.

Iris imi izbeste bratul cu al ei, ca pentru a incerca sa-mi aduca aminte ca e acolo si ca nu sunt singura, dar, din nu stiu ce motiv, asta ma calca pe nervi. Niciodata nu m-am oferit sa fiu salvatoarea si ocrotitoarea ei. Eu nici pe mine insami nu sunt in stare sa ma apar. Iris incepe sa cante melodia leului cel las din *Vrajitorul din Oz* si, oricat ar fi de suparator, trebuie sa recunosc ca are o voce foarte frumoasa.

Buf!

Buf!

Buf!

Ma opresc din mers.

-- Pana la urma, tu de ce vrei sa-mi fii prietena?

Vorbesc peste cantecul ei.

-- Pentru ca ti-am luat apararea in ziua aia? Pentru ca, prin comparatie, te fac sa te simti mai putin ciudata? Sau pentru ca, atunci cand suntem impreuna, toata lumea te lasa in sfarsit in pace si se ocupa de mine?

Iris Engelbrecht face ochii mari, apoi si-i ingusteaza, uitandu-se lung la mine, de parca m-ar considera si pe mine o nemernica.

-- Pentru ca nu esti nesimtita! Ca acum. Te plac. Fiindca, in afara de magaria asta? Esti asa cum mi-as dori eu sa fiu.

Apoi pleaca.

-- Cersetorii nu-si permit sa faca nazuri, jubileaza Kendra Wu, in timp ce trece agale impreuna cu Caroline Lushamp.

Ma opresc in loc, cu mana pe clanta usii de la clasa, si-i strig: --
Ce vrea sa insemne asta?

Cele doua continua sa se indeparteze, dar Caroline se intoarce
cu fata catre mine, mergand cu spatele la fel de gratios ca in mod
normal.

-- Ce incearca sa spuna e ca, atunci cand stai pe o insula, ar fi
bine sa nu-ti arzi toate punctile.

Dupa care imi arunca cel mai rautacios zambet pe care l-am
vazut vreodata.

La ora de educatie rutiera, domnul Dominguez zice: -- Libby?
Poti sa ni te alaturi oricand.

-- Scuze!

Si incetez sa ma mai holbez in gol.

Bailey imi trimite un biletel. **Esti OK?**

In loc sa-i raspund, stau acolo si ma prefac ca sunt atenta, insa
chiar si atunci cand domnul Dominguez zice: „Saptamana viitoare
vom fi gata sa incepem sa conducem" (momentul pe care l-am
asteptat toata scurta si trista mea viata), eu parca m-as afla in alta
sala, la o alta scoala, foarte, foarte departe.

⁸ Tanara, detectiv amator, eroina unei serii de romane politiste pentru toate varstele.
Personajul a fost creat in 1930 de catre Edward Stratmayer, dar aventurile lui Nancy
Drew au fost puse pe hartie de mai multi scriitori din umbra care au publicat toti sub
pseudonimul Carolyn Keene. (N.t.)

Jack

Dupa a treia ora, sunt la baie, cand intra doi tipi, amandoi albi, amandoi banali, cu exceptia faptului ca unul e mare cat un afurisit de munte, iar celalalt e cam cat mine de inalt. Baietii inchid usa. E semn rau, caci de cand sunt eu la MVB, usa aia n-a fost niciodata inchisa.

-- Ce mai faceti?

Ii salut dand din cap, am o atitudine relaxata, dar cu toate ca nu le pot recunoaste fetele, le recunosc emotiile. Sunt al dracului de furiosi. Ma indrept alene catre iesire, incercand sa par cat de nepasator poate parea cineva intr-o asemenea situatie, insa cel mai mic imi blocheaza drumul.

-- Cand ti-ai facut de cap cu iubita mea, am trecut cu vederea, dar sa taberi din senin pe mine si pe prietenii mei, sa incerci sa ne zvanti in bataie? Asa ceva nu se face, frate! Nu te legi de oamenii pe care-i iubesc.

Asta-mi da de inteles ca aproape sigur (probabil) stau de vorba cu Reed Young, iar cel din spatele lui e categoric (probabil) Moses Hunt. Ma simt indeajuns de imprudent, incat sa comentez:

-- Deci tu zici ca-l iubesti pe el?

Si arat din cap catre Moses.

In momentul ala, amandoi se reped la mine. Nu-mi pot permite inca o bataie, asa ca ma feresc si Probabil-Reed se rastoarna, in vreme ce Probabil-Moses ricoseaza in perete, iar eu deschid usa dintr-o smucitura si ma car de-acolo. Nu fug! Doamne fereste! Dar se incinge podeaua sub picioarele mele in timp ce merg fara oprire tocmai pana in celalalt capat al holului.

De cand exista ea, omenirea s-a bazat pe recunoasterea faciala

pentru a supravietui. Pe vremea cand se traia in pesteri, faptul ca o persoana isi pierde sau nu viata putea sa depinda de capacitatea de a citi o fata. Trebuia sa-ti cunosti dusmanul. Si uite-ma pe mine, care abia sunt in stare sa scap viu din baia unui liceu.

Libby

Cand intram in vechea sala de sport, domnul Levine (papion albastru-electric, tenisi albastru-electric) ne asteapta asezat in tribuna. Noi ne ocupam locurile obisnuite si, dupa ce avem ragazul de a ne linisti, el sare in picioare.

-- O sa incercam ceva nou.

Asa ne spune in fiecare zi.

Pana acum, am cantat, am facut un fel de cursa cu obstacole (oprindu-ne la fiecare obstacol pentru a vorbi despre un sentiment anume ori despre felurile in care am putea sa ne schimbam comportamentul) si am interpretat o scena dintr-un episod al serialului *Star Trek* (despre doi inamici obligati sa colaboreze pentru a supravietui). Domnul Levine le numeste „exercitii pentru consolidarea echipei”.

Acum, insa, el iese din sala.

Noi asteptam. Cand vedem ca nu se mai intoarce, Travis Kearns intreaba: -- Putem sa plecam?

Si tocmai atunci sala se intuneca, singura sursa de lumina ramanand niste ferestre inguste, aflate foarte sus, langa tavan. O secunda mai tarziu, incaperea incepe sa se invarta intr-o spirala de pete luminoase, roz, portocalii, verzi, galbene, albastre. Asa-mi imaginez ca arata o discoteca europeana prin anii '70.

-- Ce na...

Dar Travis n-apuca sa termine, fiindca din difuzoare izbucneste o melodie data atat de tare, incat mai ca-mi acopar urechile. E cea mai siropoasa balada din anii '80 pe care am auzit-o vreodata. Nu mai lipsesc decat un DJ si o floare prinsa la pieptul meu.

Domnul Levine se intoarce si zice:

-- In picioare!

Isi flutura mainile de parca ar fi un soi de dirijor, iar noi, orchestra lui.

-- Sus! Sus! Pierdem vremea! Hai sa lucram la construirea stimei de sine.

Unul cate unul, ne ridicam in picioare. Keshawn si Natasha incep, oarecum in gluma, un dans lent. Cand se opresc, domnul Levine spune: -- Continuatii! Da, e chiar atat de simplu! Acum, si ceilalti.

Travis Kearns o invita pe Maddy, care e draguta, dar timida. Ea sta tot timpul cu ochii in pamant. Desi nu sunt indeajuns de multe fete pentru toata lumea, pe mine nu ma invita nimeni. Andy Thornburg incepe sa valseze cu o partenera invizibila, *caci, din cate se pare, e mai bine sa danseze de unul singur decat cu mine*. Inima incepe sa-mi palpita, asta fiind primul semn de panica.

Domnul Levine zice:

-- Invit-o la dans, Jack!

-- Ce?

-- M-ai auzit!

Jack se uita la mine, iar eu, la el.

-- Inainte sa se termine cantecul, te rog.

Continuam sa stam pe loc, iar acum palmele imi sunt umede. E al doilea semn de panica. Urmeaza niste apasari ciudate in piept si in cap, ca si cum as fi stransa de un urias boa constrictor. Treptat, totul o sa se indeparteze si o sa se intunece, iar eu o sa ma strang pana cand o sa ajung la dimensiunile unui om obisnuit, dupa care o sa continui sa ma imputinez, pana ce o sa ma fac indeajuns de mica, incat sa pot fi strivita sub pantoful cuiva.

In cele din urma, domnul Levine isi scoate telecomanda si apasa pe ea, iar *cantecul o ia de la inceput*. Toti ofteaza.

-- Pot sa fac asta toata ziua. Telefonul meu e complet incarcat si in el se gasesc o gramada de alte cantece exact ca asta. Ba inca unele si mai rele.

Ma uit la Jack si el se uita la mine, iar luminile ii strifulgera fata,

facand ca ochii sa-i para verzi, caprui, albastri, aurii, de parca ar fi un cameleon care-si tot schimba culoarea.

Imi intinde mana. I-o iau. Pentru ca trebuie. *Nu asa mi-am imaginat primul meu bal.*

Ne impreunam cu stangacie mainile si stam cat mai departe cu putinta unul de celalalt, ca si cum cineva ar tine intre noi o rigla (sau mai degraba un metru). Ne foim inainte si inapoi, de parc-am fi facuti din lemn, in timp ce ne uitam in tavan, in podea, pe pereti, la ceilalti copii, oriunde, numai unul la celalalt, nu.

Cantecul nu face decat sa devina tot mai siropos pe masura ce avanseaza, luminile se invart si pulseaza, ochii lui arunca sclipiri verzi/caprui/albastre/aurii si, dintr-odata, ma gandesc la palmele mele. De exemplu, la cat de transpirate sunt. Parca-l si aud pe Jack Masselin intorcandu-se la prietenii lui, spunandu-le despre palmele mele transpirate si despre cum a fost sa danseze cu grasa.

Jack zice:

-- Asta s-ar putea sa ma faca sa ma sperii pe veci de balurile organizate la scoala.

Primul meu instinct imi spune ca se refera la mine ori, poate, la mainile mele transpirate, asa ca-i raspund: -- Ei bine, nici eu nu ma distrez de minune.

-- N-am vrut sa spun ca *tu* ma sperii. Desi, in momentul asta, cam bagi frica in mine.

-- Scuze!

Intre timp, mi-am dat seama ca se referea la melodie, la lumini si la domnul Levine, care sta acolo precum cel mai atent supraveghetor din lume.

Acum ne leganam intr-un fel si nu-i chiar *atat* de rau. E intaia data cand ne atingem fara ca eu sa-l lovesc ori sa-l opresc din a lovi pe altcineva. Ii spun: -- E primul meu bal.

-- Ah!

-- Ma rog, e cel putin primul eveniment cat de cat apropiat de un bal la care particip. Nu ca as vrea sa pun presiune asupra ta.

-- Nicio presiune. Doar o extrema ingrijorare cu privire la

performantele mele. Visul oricarui baiat.

- Nu dansezi ingrozitor.
- Acum increderea mea se inalta-n zbor!
- Nu-i tocmai cum mi-am imaginat.
- OK, atunci ce pot face ca sa schimb lucrurile?
- Aaa ...
- Esti frumoasa in seara asta.

In secunda de care am nevoie ca sa realizez ca joaca un rol, picioarele mi se infig in podea ca niste radacini. Jack ma strange mai tare si ma impinge oarecum, indemnandu-ma sa ma misc din nou. Imi spune: -- Mai ales in rochia asta. Culoarea chiar iti scoate ochii in evidenta.

-- Aa...

Gandeste!

-- Vanzatoarea a numit-o „maro-ciocolatiu”.

Ih! Ce?

-- De fapt, seamana mai mult cu chihlimbarul.

Jack se uita in ochii mei, de parca numai pe mine m-ar vedea. Imi zic: *E un foarte bun actor!* si niste furnicaturi imi pornesc de la baza coloanei, imi urca pe spate, imi strabat umerii, apoi imi coboara pe brate.

Ne trezim ca dansam mai aproape unul de altul, iar eu ii simt nu doar mainile, ci si atingerea fiecarui deget in parte, si felul in care picioarele i se ciocnesc de ale mele. As vrea sa ma aplec spre el, sa-i simt mirosul si sa-mi asez capul pe umarul lui sau, poate, sa-i sarut gatul. Dupa aceea o sa ma duca acasa si o sa ma sarute in prag, la inceput dulce, apoi din ce in ce mai flamand, pana cand o sa ne rasturnam in tufisuri si o sa ne ducem de-a rostogolul prin curte.

Dintr-odata, melodia se termina si incepe una mai rapida, iar ochii mi se deschid brusc. Ne despartim imediat si *Jack isi sterge mainile pe blugi. Ah!*

Domnul Levine ne indeamna:

-- Nu va opriti! E un concurs de dans. Hai, hai, hai!

Si danseaza ca nebunul. Pentru o clipa, nu suntem in stare decat

sa ne holbam la el. Vreau sa zic ca omul e un *spectacol*. Numai picioare si brate, si par fluturand.

-- Cu cat stati mai mult fara sa dansati, cu atat mai tarziu o sa plecam de aici. Scot cel putin trei cantece din voi.

Si o ia de la capat. Jack Masselin exclama: -- Rahat!

Dupa care incepe sa se miste. *Bineinteles*, ma gandesc eu. *Bineinteles ca stie sa danseze*. Iar pentru ca el e liderul lor, toti incep sa danseze. Mai intai Andy, pe urma Keshawn, Natasha, Travis, ba chiar si Maddy. Jack Masselin nu e si liderul meu, asa ca raman pe loc.

Domnul Levine ia din nou melodia de la capat.

-- Voi continua sa fac asta pana cand o sa ne punem cu totii in miscare.

Una e sa ma invart cu Rachel intr-un parc aproape gol, dar alta e sa topai si sa ma scutur pe terenul scolii, in fata consilierului si a colegilor mei, fie ei si delincventi. In clipa asta, visul meu de a deveni Domnisoara se clatina, fiindca probele o sa fie mult mai grele. Probele vor insemna ca Heather Alpern si capitaniii ei de echipa (inclusiv Caroline Lushamp) vor sta la o masa si ma vor urmari. Chiar daca voi reusi sa trec peste posibila umilinta din acele momente, *cum voi reusi vreodata sa dansez in costum, in fata intregii scolii?*

Dar, ahhhhhhh, cantecul asta! E asa de... Imi dau seama ca bat oarecum din picior si dau din cap. *Nu!* imi spun. *Libby, nu poti!* Dar cantecul e... of, Doamne! Simt cum soldurile incep sa mi se miste putin. *Nu, nu, nu! Sa n-o faci!*

Dar sunt vie. Sunt aici!

Nu stim niciodata cat timp mai avem. Ziua de maine nu ne e niciodata garantata. As putea muri chiar acum, chiar aici.

Totul s-ar putea termina intr-o clipa.

Ea s-a trezit ca in oricare alta zi, la fel si eu, la fel si tata. Credeam ca va fi o zi obisnuita, normala. Niciunul dintre noi nu stia ca ne trezeam in cea mai rea zi. Daca am fi stiut, oare ce-am fi facut? Oare am fi luat-o strans in brate si am fi incercat s-o tinem aici?

Cantecul incepe iar. Keshawn striga:

-- Hai, Libby! Fir-ar sa fie!

Ce-ar vrea mama sa fac in clipa asta? Ce-ar zice, daca ar putea sa ma vada?

Deodata, Jack Masselin dezlantuie o serie de miscari, Keshawn si Natasha executa un numar de dans, iar domnul Levine da din picioare de parca ar fi Heather Alpern, fosta Rockette. Pana si micuta Maddy cea timida isi scutura umerii.

Ramai pe loc! Asteapta sa se termine melodia! Nu dansa, Libby!

Dar simt cum corpul preia controlul asupra mintii si asta se intampla. *Am dansul in sange.* Pe neasteptate, sunt acolo, fluturandu-mi bratele, leganandu-mi posteriorul, scuturandu-mi parul. Fac o saritura scurta, iar cand vad ca podeaua salii de sport nu se prabuseste, mai sar putin.

Jack incepe sa sara la randul lui si, pana sa apuc sa ma opresc, ma pornesc intr-o pirueta. Jack imi striga: -- Cum se numeste dansul asta?

Spun primul nume care-mi vine-n minte:

-- Caruselul!

Ma invart iar si iar, apoi domnul Levine se invarte si el, si Jack se invarte, si toti ceilalti se invart, exact ca luminile, pana cand sala de sport se intoarce cu susul in jos.

*

Heather Alpern e inca in biroul ei. Ma intreaba: -- Libby, nu-i asa?

Are vocea calda, ca mierea.

-- Am auzit ca Terri Collins se muta si ma intrebam daca urmeaza sa se dea probe pentru Domnisoare.

Inca sunt infierbantata si *complet electrizata* de pe urma dansului. Imi vine sa ma urc pe biroul ei si sa dau proba chiar aici, chiar acum, in schimb, ii intind formularul.

-- Iti multumesc foarte mult pentru asta.

Heather imi zambeste si trebuie sa-mi feresc privirea, pentru ca

ea e pur si simplu prea frumoasa.

-- O sa anunt probele saptamana viitoare.

*

Afara, a inceput sa ploua. Parcarea e goala, iar tata n-a venit, asa ca ma sprijin de cladire, acolo unde n-o sa ma ud, desi ultimul lucru pe care as vrea sa-l fac vreodata e sa stau sprijinita de o cladire, ca acea Libby Strout din clasa a cincea, izgonita de pe terenul de joaca.

Dupa un minut, opreste langa mine o chestie veche, care seamana cu un Jeep. Geamul din dreptul soferului se lasa in jos, iar Jack Masselin ma intreaba: -- Ai nevoie sa te duc cu masina?

-- Nu.

-- Vrei macar sa astepti aici?

-- Nu-i nevoie.

Dar cerul se crapa in doua si apa se revarsa potop. Alerg spre masina, Jack deschide larg portiera, iar eu ma sui cat pot de gratios, ceea ce, din nefericire, inseamna ca alunec peste tot, pantofii imi scartaie pe covorasul masinii si parul mi se lipeste de fata. Trantesc usa in urma mea si iata-ma: enorma, gafaind, uda pana la piele, pe scaunul din fata al Land Rover-ului condus de Jack Masselin. Sunt constienta de faptul ca apa mi se scurge de peste tot. Din par, de pe maini, de pe blugi. E unul dintre acele momente in care simt ca ocup prea mult spatiu.

Zic:

-- Frumoasa masina!

Interiorul are o nuanta de portocaliu-rosiatic, ca si cum ar fi ars, dar e destul de simplu, necizelat. Un lucru e clar totusi: *ma aflu in masina unui tip misto.*

-- Seamana cu ceva ce ai lua intr-un safari.

-- Mersi!

-- Camion? Masina? Cum ii zici mai exact?

-- Ce-ar fi sa-i zic „cea mai bestiala chestie din Amos”?

-- Hai sa n-o luam razna!

Jack

Am pornit incalzirea, iar acum geamurile se aburesc. Ea spune: -
- Credeam ca nu mai e nimeni.

-- Tocmai plecăm cu mașina și te-am văzut ieșind. M-am gândit
ca poate ai nevoie să te duc sau măcar să te adapostesc.

-- De obicei, tata vine la timp.

Își scoate mobilul, îl verifică și îi vede îngrijorarea, chiar dacă
încearcă să o alunge clipind.

-- O să ajungă el.

Stăm și ne uităm cum toarna cu galeata. Muzica se aude în
surdina, iar geamurile sunt aburite. Dacă ar fi fost Caroline, ne-am
fi sărutat. Și mă gândesc cum ar fi să mă sărut cu Libby Strout.

Ce naiba?

Îmi spun: *Asta-i fata pe care ai văzut-o SCOASA DIN CASA CU
MACARAUĂ!*

Dar apoi mă gândesc puțin cum ar fi să mă sărut cu ea.

Nu te mai gândi cum ar fi să o săruți pe Libby Strout!

Zic:

-- Da-mi voie să te întreb ceva! Dacă ar exista un test pe care l-ai
putea face ca să afli dacă ai ce avea mama ta, l-ai face?

Ea își lasă capul într-o parte și studiază bordul.

-- După moartea mamei, tata m-a dus la un neurolog care mi-a
zis: „Pot să-ți fac o serie de analize, ca să vedem dacă ai vreun
anevrism la creier. În caz că este unul, există șansa să-l izolăm,
astfel încât să nu devină o problemă în timp. Dar nu avem nicio
garanție că se poate trata.” Tata și cu mine ne-am dus acasă și am
discutat. Eram prea mică pentru ca să pot pricepe totul, așa că el a
fost cel care a luat decizia.

-- Ti-ai facut analizele?

-- Nu.

-- Dar acum? Acum le-ai face?

-- Nu stiu.

Si, cu toate ca vorbim despre anevrisme, eu *inca* ma gandesc cum ar fi sa o sarut. Asa ca-i zic: -- Doamne, femeie, bine mai dansezi!

Ea zambeste.

Eu zambesc.

Imi spune:

-- Tocmai mi-am depus formularul de inscriere in echipa Domnisoarelor.

-- Pe bune?

Ridica din spranceana.

-- Scuza-ma, te socheaza?

-- Doar pentru ca nu mi te pot imagina dansand in grup. Nu-mi pari genul care flutura un steag si poarta acelasi costum ca alte treizeci de fete. Te vad drept o fata care face cum vrea ea. Daca ma intrebi pe mine, tu esti mai buna decat Domnisoarele.

-- Mersi!

Libby isi deschide ghiozdanul, de unde scoate ceva si, la inceput, pare o chestie nevinovata: doar o foaie alba, mototolita. Dar apoi citesc ce scrie pe ea: *Nimeni nu te vrea*.

-- De unde o ai?

-- Din dulapul meu.

-- Stii cine a pus-o acolo?

-- Nu. Dar conteaza?

Si inteleg ce vrea sa zica. Nu, nu conteaza. Nu cu adevarat. Important e ca a fost trimisa, ca cineva a gandit sau i-a transmis asa ceva.

-- Oamenii pot fi grozavi, dar si dezgustatori. Eu sunt deseori dezgustator. Dar nu complet dezgustator. Tu, Libby Strout, esti grozava.

-- Nu stiu daca-i asa, dar uite unul dintre motivele pentru care

dau proba.

Imi ia hartia din mana si o flutura.

-- N-au decat sa mi-o spuna cat poftesc, ca eu tot nu-i ascult.

Face hartia ghemotoc si o indeasa la loc in ghiozdan. Ii zic: -- Si eu am ceva sa-ti arat.

Apoi caut in telefon, deschid ceva si ii arat ecranul. Libby citeste e-mailul cu voce tare: -- „Draga Jack”.

Imi place cum imi pronunta numele. Chiar imi place mult.

-- „Multumim ca ne-ai contactat. Ne-ar interesa foarte mult sa te supunem unor teste. Daca nu poti ajunge in Hanover, iti sugeram sa iei legatura cu dr. Amber Klein, Departamentul de Cercetare a Creierului, Neurologie Cognitiva, Indiana University, Bloomington. Toate cele bune, Brad Duchaine.”

Libby isi ridica privirea.

-- E vorba despre prosopagnosia?

-- Da. Nu i-as fi scris daca n-ai fi fost tu.

-- O sa te duci?

-- Nu stiu.

Da.

-- N-ai avea nevoie de acordul parintilor?

-- In curand o sa implinesc optsprezece ani.

-- Cand?

-- Pe intai octombrie.

Ea imi da telefonul inapoi, studiaza din nou bordul, apoi se uita la mine cu ochii ei mari, ca de chihlimbar.

-- Atunci hai sa mergem?

-- Poftim?

-- De cum implinesti optsprezece ani. Hai sa mergem la Bloomington!

-- Pe bune?

-- De ce nu?

Pana sa-mi dau seama ce se intampla, ochii mei se intind catre ea si ai ei se intind catre mine. Peste scaunele masinii, ochii nostri se tin de mana. Stam asa pana cand sunetul unui claxon ne face sa

tresarim.

*

Îi aștept să plece, după care mă duc la magazinul Masselin, unde sunt atât de bine dispus, încât mă port civilizat cu tata. Mă doare puțin când văd cât de mult îl surprinde asta, așa că fac un pas în plus și-i vorbesc despre robotul pe care-l construiesc pentru Dusty. O să fie cât el de înalt sau, poate, chiar mai înalt. O să vorbească. O să fie cel mai tare robot care a existat vreodată.

Spre lauda lui, tata e politicos și-mi pune întrebări. N-o pomenim pe Monica Chapman. Nu pomenim e-mailul. Și, pentru câteva clipe, mă gândesc: *Poate că o să rămânem aici. Chiar aici, în cercul asta strâmt, unde suntem în siguranță. Poate că o să stăm doar aici, așa, în siguranță, pentru totdeauna.*

*

Doua ore mai târziu, când mă întorc la mașină, Land Rover-ul încă miroase a ea. *A soare.*

Libby

Dupa cina, eu si tata ne uitam la televizor impreuna cu George. Tata mananca boabe de struguri, una cate una, lasandu-si capul pe spate si aruncandu-le pe rand in aer, apoi prinzandu-le cu gura, in timp ce George da cu laba dupa ele. Imi las capul pe spate, pentru a prinde si eu o boaba de strugure. O savurez asa cum se cuvine sa savurez alimentele care-mi fac bine. O strang usor intre dinti si plesneste intr-o explozie de bunatate.

Azi am dansat de mama focului. Am incins vechea sala de sport. Ar fi trebuit sa ma vezi! Recuperez fiecare moment pierdut pe vremea cand nu ma puteam misca ori da jos din pat. Am dansul in sange! Stai sa ma vada ei la proba pentru Domnisoare. O sa-i dau gata. O sa dansez din toata inima, in vazul lumii intregi.

-- Baiatul ala, Masselin. E totul OK cu el? Te lasa in pace?

-- Nu ma deranjeaza.

Cel putin, nu in felul ala.

-- Libbs, stii ca mie poti sa-mi zici orice.

Si simt cum ma fac rosie ca sfecla. *Daca tata poate sa-mi citeasca gandurile? Daca poate sa-si dea seama ce e cu mine chiar in clipa asta, cand il dezbrac pe Jack Masselin in timp ce mananc boabele astea de strugure?*

-- Stiu, tata.

Pentru prima data in viata, nu vreau sa vorbesc cu el. Nu despre Jack si nici despre scrisori. Daca i-as vorbi, as deveni un motiv de ingrijorare si deja am fost prea multa vreme o sursa de griji pentru el.

-- Ma gandesc sa chiulesc de la scoala pe intai octombrie.

Dupa moartea mamei, una dintre promisiunile pe care tata m-a

pus sa i le fac a fost aceea ca-i voi spune mereu unde sunt si ma gandesc ca macar atata lucru as putea sa fac.

-- Un prieten de-al meu trebuie sa mearga la Indiana University ca sa ia parte la o cercetare stiintifica.

-- Cine-i prietenul asta?

-- Doar un coleg de scoala.

Nu-i zic ca e vorba de Jack. Mi se pare suficient ca stau aici si-i marturisesc *tatalui meu* ca vreau sa chiulesc de la scoala.

-- Acum trece prin niste chestii. Vreau sa-i fiu alaturi.

-- Ai de dat vreo lucrare in ziua aia? E vreun eveniment important pe care l-ai rata?

-- Nu, din cate stiu.

-- Este o... este o...

-- Intalnire? Nu.

Nu cred. Adica nu, nu e o intalnire. Dar asta ma face sa ma intreb: S-ar putea transforma intr-o intalnire?

-- Nu, repet eu. A fost ideea mea sa mergem.

Sunt cat pe ce sa-i spun: *Ma gandesc sa-mi fac si eu analizele. Stiu ca am discutat despre asta dupa moartea mamei, dar acum, dupa ce am mai crescut, cred ca as vrea sa le fac. Poate asa n-o sa ma mai framant atat de mult. Arunc o boaba de strugure in gura si ratez. Sau poate ca o sa ma framant si mai mult, depinde de ce o sa aflu. Imi iau boaba de pe piept, apoi ma incrunat catre bluza pe care o port.*

-- Cred ca am putea sa mergem la cumparaturi?

Tata ridica din spranceana.

-- Pentru nonintalnirea ta?

-- Tu n-ar trebui sa vii efectiv cu mine. Ai putea doar sa-mi dai niste bani cu imprumut. Sau as putea sa-mi iau o slujba.

-- Fara slujbe. Nu acum. Fiecare lucru la vremea lui.

-- Atunci poti sa-mi imprumuti niste bani?

-- Iti dai seama ca, in cursul aceleiasi conversatii, mi-ai cerut voie sa chiulesti de la scoala si sa imprumuti bani? Iti dai seama ca sunt cel mai grozav tata din lume?

-- Imi dau seama.

Tata isi lasa capul pe spate, iar eu ii azvarl o boaba. Ii arunc una si lui George, care se apuca s-o impinga cu laba prin camera. Imi arunc si mie una, iar de data asta o prind ca o profesionista.

*

Ajunsa in camera mea, imi iau telefonul si ma asez cu spatele sprijinit de tablia patului. O sun pe Bailey pentru ca asta fac prietenii care nu sunt imaginari. Dupa ce imi raspunde, o intreb: -- Ce parere ai despre Jack Masselin?

-- Ca persoana sau ca baiat?

-- Ambele.

-- Cred ca, in esenta, e un om de treaba, caruia ii lipseste uneori judecata. Ca baiat, mi se pare dragut, amuzant si constient de propriile calitati, dar nu la fel de nesimtit ca multi altii. De ce?

-- Ah, ma intrebam doar!

-- Eu nu-ti zic ce sa simti, Libbs, dar Jack si Caroline formeaza unul dintre cuplurile alea care tin o vesnicie. Ma refer la faptul ca si atunci cand sunt despartiti tot impreuna sunt, iar daca as fi in locul tau, nici n-as vrea sa ma apropii de el. N-ai face decat sa-ti provoci suferinta.

-- Nu spun ca sunt interesata de el.

Dar oare sunt?

Schimb subiectul, vorbind despre Terri Collins si despre Domnisoare, iar Bailey imi povesteste despre un baiat pe care-l place si care locuieste in New Castle. Discutam o vreme, dupa care intru pe contul de Instagram al lui Iris, unde arat ca-mi plac absolut toate postarile ei mai recente. Aleg una la intamplare, o comentez si aproape ca ma opresc aici. Apoi insa ma hotarasc s-o sun. Dau direct de casuta vocala si-i las un mesaj incoerent, prin care-mi cer scuze. Ea ma suna imediat inapoi si, cu toate ca n-am chef, ii raspund, fiindca eu nu sunt o insula.

Jack

Acasa, o gasesc pe „mama cu parul prins" in biroul ei, adancita in treaba, cu cartile de drept deschise si laptopul zbarnaind. Bat in usa.

-- Fiul cel mare, prezent la datorie.

Ea imi arunca o privire de mama.

-- Ai reusit sa ajungi la sfarsitul zilei fara sa agrezezi pe nimeni sau sa trebuiasca sa mergi la directoare?

-- Da, am reusit.

Imi ridic bratele intr-un V triumfator, de parca tocmai as fi trecut linia de sosire.

-- Bravo! Hai sa vedem daca putem avea mai multe zile ca asta!

Si ridica o mana, cu doua degete incrucisate, in vreme ce pe cealalta o foloseste drept semn de carte.

-- Apropo, a venit un pachet pentru tine. L-am lasat pe masa de lucru din bucatarie. Ce-ai comandat?

-- Doar niste chestii pentru scoala.

Sper sa ia asta drept o dovada a faptului ca sunt un Jack nou si imbunatatit, care si-a invatat lectia. Tocmai atunci ii suna telefonul, iar mama clatina din cap.

-- Du-te si comanda niste pizza sau ceva pentru cina, daca nu cumva poate taica-tau sa incropeasca o masa.

-- Nu cred ca s-a intors inca acasa.

Fata ei se goleste de orice expresie, dar, pana sa apuce sa mai zica ceva, pentru ca mama munceste asa de mult, iar tata e un paduche, si pentru ca ea nu merita sa se intristeze din niciun motiv, ocolesc masa in pas alergator si o sarut pe obraz.

-- Iti pun cu placere la dispozitie toata marfa mea. Am o

gramada in plus. Uite inca putina, ca sa te ajute in lucrul la cazul tau.

Si o imbratisez. Nu-i mare lucru, dar o face sa rada, chiar in timp ce ma da la o parte.

*

Deschid cutia in camera mea. Doua titluri de Oliver Sacks, un volum cu aer de manual, despre perceptia vizuala, numit *Face and Mind*, si o biografie a pictorului prosopagnosic Chuck Close, care si-a facut un nume pictand fete si care e supersmecher. Sta intr-un scaun cu rotile, are o mana bolnava si nu poate sa recunoasca fetele, dar creeaza niste tablouri care chiar sunt al naibii de grozave. Uite cum face: Fotografiaza o fata.

Face un plan al fetei, trasand un caroiaj peste fotografie.

Apoi reconstruieste fata, bucata cu bucata, pe panza, folosind vopsele acrilice, vopsele de ulei, cerneala, grafit sau creioane colorate.

Dupa parerea lui, intotdeauna e vorba despre fata.

Doar despre fata.

Pentru ca fata e o harta a vietii.

Libby

Ii scriu lui Jayvee. Discutia noastra incepe, ca de obicei, cu Atticus Finch.

Eu: Sa zicem ca Atticus Finch e tatal tau.

Jayvee: Eu sunt Scout sau Jem?

Eu: Oricare. Sau Jayvee. Jayvee Finch.

Jayvee: Din ramura filipineza a familiei Finch. Continua.

Eu: Sa zicem ca exista o boala care se transmite pe cale ereditara si, cand erai mica, Atticus a decis ca n-ar trebui sa fii testata pentru ea.

Jayvee: De obicei Atticus are dreptate. Se poate vindeca?

Eu: Nu tocmai.

Jayvee: Il pun la indoiala pe Atticus, acum ca am crescut si m-am facut femeie?

Eu: Poate.

Jayvee: Cati ani am acum?

Eu: Esti de varsta noastra.

Jayvee: As presupune ca batranul Atticus a avut motivele lui. La urma urmei, e Atticus Finch.

Cinci secunde mai tarziu:

Jayvee: Dar a-ti lua propriile decizii e ceva.

Cum sa construiesti un robot

de Jack Masselin

1. Aduna cat poti de multe piese de Lego si alte materiale.
2. Fa o schita a conceptului.
3. Ignora site-urile despre „cum se construiește un robot din piese de Lego” fiindca asta-i pentru Dusty, iar el merita ceva original, care n-a mai fost creat pana acum.
4. Mai uita-te o data la *The Day the Earth Stood Still* (originalul, nu varianta refacuta) pentru a trage de timp sub pretextul ca te inspiri.
5. Aduna toate obiectele de valoare pe care le poti gasi in cimitirul de masini.
6. Comanda piesele care-ti lipsesc (daca sunt imposibil de gasit in cimitirul de masini): microcip, conectori, ansamblu de circuite, baterie, cabluri conductoare, diferentiale, cabluri de alimentare, difuzor, receptor infrarosii, servomecanisme, diverse cleme si piese hardware, fierastrau de traforaj mecanic *etc.*
7. Creeaza schitele care-i vor spune robotului ce sa faca. In esenta, programeaza-i creierul.

Cand aveam sase ani, m-am catarat pe acoperisul casei, incercand sa fac pe supereroul. Eram Omul de Fier, in costumul aferent, doar ca, in realitate, purtam un tricou si o pereche de pantaloni scurți pentru inot, ceea ce a insemnat ca, in loc sa zbor, am plonjat cu capul in pamant si mi-am crapat teasta. Saizeci si sapte de copci. Oare inainte recunosteam oamenii? Nu-mi aduc aminte.

8. Fa-i un creier ca lumea. Un creier normal, obisnuit, complet si perfect functional.

Dupa o saptamana

Jack

Intai octombrie pica intr-o marti. Ma prefac ca sunt bolnav si ascund cheile Land Rover-ului, pentru ca Marcus sa nu-l poata lua la scoala. Cand un baiat inalt, cu parul ciufulit, intra in camera mea si incepe sa urle la mine, imi dau seama ca e el.

-- Stiu ca ai cheile la tine, prefacutule!

Tusesc zgomotos. El incepe sa-mi scotoceasca prin lucruri: pe rafturi, prin sertare, in dulap. Imi ia blugii de pe podea si cauta prin buzunare. Eu tusesc mai departe, de parca as avea tuberculoza, pana cand in usa apare o femeie, care vrea sa afle ce Sfintul Sisoie se intampla.

Drept raspuns, tusesc de mai am putin si-mi dau duhul, ceea ce o face sa arate catre usa si sa-i spuna baiatului inalt/ciufulit sa coboare naibii la parter. ACUM! Femeia ma intreaba: -- Iti mai trebuie ceva inainte sa plecăm?

-- Ma descurc.

Fara sa vreau, am o voce de martir. Mai tusesc un pic. Apoi ea iese, iar eu raman nemiscat, ascultand zgomotele specifice plecarii, care rasuna de la parter. Aud cum se tranteste usa de la intrare si mai stau intins timp de un minut. Aud un motor pornind, moment in care sar in picioare si fug la fereastră, de unde numar oamenii de jos. Femeia se urca in masina cu un copil, in vreme ce un barbat cu par bogat urca intr-o alta masina, insotit de baiatul inalt/ciufulit. Ii urmaresc cum se indeparteaza si, odata ajunsi la capatul strazii, o iau in directii opuse, mai intai unul, apoi celalalt. Cat ai clipi, ma pun in miscare. Imi insfac cheile de sub saltea, imi trag hainele pe mine, alerg la parter, imi indes un covrig in gura, sar in Land Rover si pornesc spre celalalt capat al orasului, unde sta Libby.

*

Cartierul ei e format din strazi peste strazi pe care sunt insirate, una dupa alta, case noi, identice ca aspect. A lui Libby nu are nimic deosebit fata de celelalte, cu exceptia fetei care locuieste acolo. Ea ma asteapta pe marginea trotuarului, imbracata intr-o rochie mov care-mi aminteste de ceva ce ar purta o femeie *adevarata*. E incretita aici, lejera dincolo, mulata in partea cealalta. Libby are parul desfacut si luminat de razele soarelui.

Ii vad frumusetea. Cu cat mai simetrica e fata, cu atat mai banal imi pare omul, pentru ca exista o anumita *monotonie*, chiar daca respectivul se crede aratos. O persoana trebuie sa aiba ceva unic. Fata lui Libby e simetrica, insa frumusetea ei n-are nimic de-a face cu monotonia. O recunosc de cum deschide usa si se urca in masina. E gratioasa, mai ales pentru cineva atat de solid. Intra ca Tarzan, oarecum plonjand inauntru, isi arunca pantofii si isi flutura degetele de la picioare. Si unghiile ii sunt tot mov. Ii zic: -- Arati grozav.

Libby isi salta capul spre mine.

-- Flirtezi cu mine, Jack Masselin?

-- Afirm doar ceea ce e evident.

Ea isi ridica parul de pe ceafa si imi vine sa-i spun: *N-o face! O sa-mi dispari de sub ochi*. Dar apoi se vede ca se mai gandeste (poate-si aduce aminte ca i-am mai spus asta) si isi lasa parul sa cada la loc, in jurul umerilor. Dupa care imi intinde ceva infasurat intr-o hartie de impachetat decorata ca pentru Craciun si in vreo cincizeci de funde.

-- La multi ani! In caz ca nu te-ai prins, preferata mea e hartia de impachetat pentru Craciun.

-- Nu trebuia sa-mi iei nimic.

-- Am vrut sa-ti iau. Deschide-l!

Rup ambalajul si fundele zboara in toate partile. Libby culege una, pe care si-o lipeste in par, chiar deasupra urechii stangi. Apoi ia o alta si o lipeste de genunchiul blugilor mei. Eu gasesc o funda si

mi-o lipesc de varful nasului, dupa care iau alta si o lipesc de varful nasului ei.

Ea imi spune, din spatele fundei:

-- Deschide-l, te rog!

E o carte. *Am locuit intotdeauna la castel*, de Shirley Jackson. La inceput, sunt pus in incurcatura. Ma intreb daca Libby stie. Trebuie sa fi aflat ca eu i-am trimis cartea la spital. Ma uit la ea, dar are un zambet larg si sincer pe fata, ceea ce ma face sa-mi dau seama ca nu stie.

Rasfoiesc cartea. E alt exemplar decat cel pe care i l-am trimis eu cu ani in urma, inasa tot unul uzat si rascitit.

-- Nu stiam sigur ce sa-ti iau, pentru ca... ce poti sa-i iei baiatului care le are pe toate, inclusiv prosopagnosia? Asa ca m-am gandit sa-ti ofer ceva foarte drag mie. E cartea mea preferata. Nu-i musai s-o citesti, dar fata, Mary Katherine (i se spune Merricat), imi aminteste de, aaa, de mine, cred. Si... nu stiu. M-am gandit ca te-ai putea regasi si tu in ea.

-- O s-o citesc. Ii zambesc: Multumesc!

Libby imi zambeste si ea.

-- Cu placere.

Si traim ceea ce pare a fi un moment. Dintr-o data, aerul nu mai e plin doar de funde. E incarcat si cu un fel de curent electric, care face legatura intre scaunul ei si al meu.

Apoi Libby reuseste imposibilul: spinteca acel curent, vorbind ea prima.

-- Deci esti pregatit?

-- Atat cat o sa fiu vreodata.

*

La inceput, sunt plin de entuziasm. Ii fac capul calendar lui Libby, vorbindu-i despre fiecare test online pe care l-am facut si despre un tip cu prosopagnosia pe nume Bill Choisser, care locuieste in San Francisco si e un mos barbos, care a scris o carte despre incapacitatea de a recunoaste fetele, apoi a postat-o pe

internet, ca s-o citeasca toata lumea. In ea spune totul despre impactul pe care prosopagnosia il are asupra studiilor, a muncii, a relatiilor, a vietii.

Dar pe masura ce ne apropiem de Bloomington, devin tot mai tacut. Simt cum raman fara aer. *Ce-o sa aflu? Oare o sa poata doamna doctor Amber Klein sa ma ajute? N-ar trebui sa merg in schimb in New Hampshire, la Brad Duchaine? Daca toata calatoria asta e o pierdere de vreme? Daca o sa mi se spuna ca am o boala grava? Daca o sa aflu ca nu-i vorba despre o incapacitate de a recunoaste fetele, ci de un cancer al creierului?*

-- In clipa asta, aproape ca te simt gandind.

Ma uit la Libby.

-- Ai uitat ca sunt cu tine in masina?

Eram asa de adancit in codrii mintii mele, incat da, aproape ca uitasem.

-- Scuze!

Trecem pe langa un indicator: BLOOMINGTON... 16 KM. Imi simt stomacul cazand si aterizand pe undeva pe langa pedala de acceleratie.

-- Chestia asta are radio?

-- Daca are radio? Tu ce crezi, femeie? Dumnezeu mare!

Apas un buton, iar muzica umple Land Rover-ul, ocupand tot spatiul din jurul nostru. Incerc sa ma concentrez asupra textului, a melodiei, dar Libby incepe sa caute printre cantece si atmosfera seamana cu cea din creierul meu: franturi de cuvinte, franturi de melodii, franturi de momente, franturi de lucruri. Pana la urma, gaseste un cantec care-i place si-l *da tare*.

-- *Disco?* Ce naiba, ma iei la misto?

Ma intind catre radio, insa Libby imi da una peste mana. Atunci ma intind pe langa mana ei, dar ma plesneste din nou si deja nu mai e vorba despre opritul muzicii, ci despre atingerea ei, pentru ca mainile noastre flirteaza. In final, ea imi apuca degetele si mi le tine. Iar curentul ala electric imi tasneste din degetul mare, din degetul mic si din toate degetele aflate intre ele. Tusesc pentru ca...

Ce dracu' se petrece? Ii spun masinii: -- Imi pare rau ca a trebuit sa ti se intample una ca asta. Imi pare rau ca a trebuit sa auzi vreodata asa ceva. Imi pare rau ca eu o mai aud inca.

Libby urla:

-- Ce? Nu te aud peste cantatul meu si peste ritmul asta uimitor!

Acum canta cat poate de tare SI danseaza. Imi lasa mana si striga: -- Petrecere spontana! si continua sa cante, dar acum danseaza cu miscari mai mari, mai largi, de parca s-ar afla undeva pe o scena.

-- *Eu ador sa iubesc, dar iubitul meu adora sa danseze, el vrea sa danseze, adora sa danseze, trebuie sa danseze.*

-- Ce drac...?

-- Din secunda in care orchestra ataca un swing, el e-n picioare, gata sa intre-n ring si sa danseze toata noaptea. Stop! Ma-nvart ca un dop, o sa dansam pana n-o sa mai putem deloc...

E cel mai rasuflat cantec pe care l-am auzit vreodata, dar lui Libby ii *place*. Se distreaza de minune pe scaun, scuturandu-si umerii sau unduindu-si corpul spre mine si inapoi. Imi face cu ochiul, apoi canta mai tare si are o voce groaznica. Asa ca incep sa cant impreuna cu ea, oarecum in legitima aparare.

In clipa urmatoare dansam la unison, leganandu-ne capetele la dreapta, la stanga, apoi umerii in fata, umerii inapoi. Acum urlam versurile, eu bat ritmul in volan, ea isi ridica bratele in aer si e cel mai misto cantec pe care l-am auzit vreodata, si ii zambesc lui Libby.

Si ea imi zambeste mie.

Si e un moment.

Categoric e un moment.

Ea zice:

-- Fii atent la drum, Casanova!

Dar mi-o zice pe un ton bland, pe care nu l-am mai auzit niciodata din partea ei.

-- Tine minte doar ca, indiferent ce o sa aflam azi, testele astea n-o sa schimbe nimic.

Imi place cum vorbește despre *noi*, de parca ar fi și ea bagată în povestea asta, laolaltă cu mine.

-- Tu ești tot Jack Masselin. Ești tot o pacoste. Ești tot tu.

Libby

Impartasesc un moment cu Jack Masselin. In caz ca m-ai fi intrebat acum doua saptamani sau chiar acum doua zile daca imi pot imagina asa ceva, as fi ras pana cand as fi ramas fara aer. Dar asa-i viata in afara casei: nu stii niciodata ce s-ar putea intampla.

Cred ca si Jack simte momentul, insa nu sunt sigura.

Ar face bine sa-l simta.

Ar fi bine sa nu ma aflu doar eu aici, de una singura, de capul meu, traird un moment *legat de el* si nu *impreduna cu el*.

Ma port de parca *la, la, la, nu-i mare lucru, hai sa mergem in Bloomington, hai sa vedem daca tu chiar ai prosopagnosia*. Dar, in piept, inima mi se inclesteaza si mi se desclesteaza, uita sa mai bata sau palpita de parca ar fi pe cale sa dea buzna afara si sa inceapa sa zboare prin masina. Imi lipesc un zambet pe fata, ma uit pe fereastra si ma gandesc: *Of, inima, tradatoareo!*

Jack

Laboratorul e aglomerat. O asistenta ne conduce la doamna doctor Amber Klein (par castaniu-deschis, pometi ascutiti, ochelari). E imbracata in negru din cap pana in picioare, cu manecile suflecate deasupra coatelor si parul strans intr-o coafura sobra. Probabil ca are vreo patruzeci de ani. Laboratorul e si el negru, de la podele pana la pereti si tavan. Incaperea e impartita in compartimente, izolate cu ajutorul unor perdele (negre, bineinteles), si pare ca ne-am ratacit pe platoul de filmare al unui videoclip muzical. Libby poarta mov, iar eu sunt in verde, si iesim in evidenta ca doua faruri.

Doamna doctor Klein ne invita sa luam loc pe doua scaune aflate in spatele uneia dintre perdelele negre, unde e ca si cum am fi inchisi intr-o camaruta. Isi porneste laptopul si ma intreaba:

-- Inteleg ca trebuie sa fii acasa pana la sfarsitul dupa-amiezii?

Poarta un ceas adevarat, pe care il verifica -- ora 9:45 dimineata.

-- E o mica problema cu ora de culcare.

Ii zambesc lui Libby, iar ea, mie. Are inca funda prinsa deasupra urechii stangi, dar surasul ei imi aminteste de cel pe care-l avea mama in timpul sedintelor de chimioterapie ale tatei. O facea sa para hotarata sa profite la maximum de situatie, de dragul tatei/al meu, cand ea stia, de fapt, cat de slaba era speranta.

-- O sa te supun unei serii de teste.

Doamna doctor Klein se asaza si incepe sa tasteze. Libby imi zice:

-- Eu o sa te astept afara. Am vazut un Starbucks pe-aproape. Doar da-mi un mesaj cand termini.

Imi ia telefonul si isi trece numarul in el. Cand mi-l da inapoi,

am o ciudata senzatie de panica. Libby ezita, oprindu-se langa umarul meu.

-- Daca nu cumva... adica, pot sa raman...

Dar imi dau seama ca n-ar vrea sa stea si ma intreb daca s-ar putea ca decorul asta cu medici si creiere sa fie cel care o deranjeaza.

-- Nu, sunt bine.

O urmaresc cum se indeparteaza, leganandu-si parul. Doamna doctor Klein ma intreaba.

-- Ai vreo ruda cu prosopagnosia?

-- Nu stiu sigur. De ce?

-- Incapacitatea de a recunoaste fetele e deseori genetica, dar exista trei categorii de prosopagnosie: dobandita, care se dezvoltă in timp, si congenitala. Poate fi si un simptom al altor tulburari, ca, de exemplu, autismul. Ai cazut vreodata sau ai suferit in copilarie de vreo boala a creierului?

-- Am cazut de pe acoperis, cand aveam sase ani?

-- Te-ai lovit la cap?

-- Ar fi putut ceva de genul asta sa ma lase incapabil sa recunosc fetele?

-- Da. Nu e o forma la fel de comuna ca prosopagnosia dezvoltata in timp, dar e posibil.

-- M-am lovit destul de tare. A trebuit sa mi se puna copci.

Instinctiv, imi duc mana spre linia subtire, proeminenta, care-mi strabate scalpul. Ea tasteaza mai departe si, intre timp, pe mine ma izbeste un gand: *Femeia asta o sa-ti scormoneasca prin creier. N-ai cum sa-l ascunzi de ea.*

Doamna doctor vrea sa stie ce fel de teste mi s-au facut dupa ce am cazut, apoi vrea sa afle daca, pana la varsta de sase ani, puteam sa recunosc fetele. Raspunsul sincer e: *Nu stiu.* Da, mi s-au facut toate analizele imaginabile pentru a se vedea cum mi-a fost afectat creierul. Dar oare pe vremea aia ii stiam pe oameni dupa fata? Nu sunt sigur.

Femeia imi zice:

-- Fara indoiala, parintii tai ar fi observat o diferenta daca, dintr-o data, ai fi avut probleme in a-i recunoaste pe toti.

-- Cred ca intotdeauna m-am priceput sa compensez si sa ascund. Pana si pe vremea aia. Poate ca inainte puteam sa recunosc lumea, dar eram asa de mic...

-- Parintii tai au remarcat vreo schimbare in comportament?

-- Mama spune ca se asteptau sa devin un copil foarte prudent, dar eu m-am facut si mai galagios. Ea zice ca atunci a inceput sa incarunteasca.

Ii zambesc, dar doamna doctor e ocupata cu tastatul. Stau acolo, privind in jur, spunandu-mi: *Fii barbat, fiule, nu te mai emotiona!* Dupa cateva clipe, femeia isi pune mainile in poala si incepe sa vorbeasca.

-- Nu stiu sigur cat de mult ai cercetat subiectul, Jack, dar unul dintre primele cazuri documentate de prosopagnosie dateaza din 1883... Se zvoneste ca Lewis Carroll ar fi fost prosopagnosic. Data viitoare cand o sa citesti *Alice in Tara Minunilor*, s-ar putea sa observi indiciile... sunt convinsa ca esti familiarizat cu semnele distinctive. Dupa cum stii, parul si hainele se pot schimba zilnic. Am cunoscut o doamna care identifica oamenii dupa verighete, fiindca acestea sunt semne distinctive care arareori se modifica.

Ea e pe cale sa vada tot ce ascunzi.

Brusc, ma simt dezbracat. Chiar trebuie sa ma uit in jos, la mine insumi, pentru a ma convinge ca inca port haine.

*

Primul test e cel al fetelor celebre. Seamana cu ala pe care mi l-am facut online: fotografiile ale unor vedete, din care au fost indepartate parul si urechile. Doamna doctor Klein imi zice:

-- OK, Jack. Aici nu esti cu ochii pe ceas, asa ca simte-te liber sa stai cat ai nevoie.

Isi intoarce laptopul, ca sa-l pot folosi. Pe ecran apare o fata. E doar un oval cu ochi, nas si gura. Daca ma uit indeajuns de mult la el, nici macar nu mai seamana cu un chip, ci cu o planeta, patata de

cratere si umbre. Tastez numele, unul cate unul, desi, sincer sa fiu, inventez tot felul de prostii. Cand termin, trecem direct la urmatorul test. Doctorul Klein imi spune:

-- Sistemul care proceseaza citirea emotiilor de pe un chip e separat de acela care citeste trasaturile. De obicei, iti poti da seama daca o persoana e furioasa, trista ori fericita?

-- Aproape intotdeauna. Nu pot sa recunosc fetele, dar pot sa le citesc.

-- Asta pentru ca exista un sistem de procesare vizuala destinat exclusiv recunoasterii fetelor, mai precis, a fetelor omenesti. Cainele ori pisica ta sunt, de fapt, identificati de creierul tau ca fiind obiecte. Procesorul configural este cel care le permite oamenilor sa vada fata ca pe un intreg si nu doar o suma a partilor individuale.

Testul se refera la identificarea emotiilor. As vrea sa cred ca am nimerit toate raspunsurile, dar, sincer sa fiu, n-am nici cea mai vaga idee.

Urmeaza o serie de fete rasturnate. Ar trebui sa le potrivesc cu cele in pozitie normala, insa nu pot. Stiu ca nu pot. Totusi, cu cat ma simt mai infrant, cu atat mai vioaie pare doamna doctor Klein. Se apleaca deasupra laptopului.

-- Oamenii care n-au nicio problema in a recunoaste fetele sunt foarte nepriceputi la identificarea celor rasturnate, fiindca, odata ce intorci imaginea cu susul in jos, nu mai poti folosi strategia procesorului configural pentru a recunoaste chipul respectiv. Asa ca incepi sa folosesti, in schimb, strategia analizarii trasatura cu trasatura, aceasta fiind metoda prin care identificam obiectele. E comparabila cu felul in care procedezi tu, de obicei, cu fetele, fiindca procesorul uman functioneaza doar pentru imaginile asezate corect. Spre deosebire de al maimutelor, care pot sa recunoasca alte maimute indiferent de pozitie.

Ce retin eu din asta e ca *pana si maimutele se recunosc intre ele.*

-- Acum o sa-ti testam abilitatea de a recunoaste obiectele. Asa vom putea sti ca problema se limiteaza la fete si nu se extinde la obiecte.

Stau si potrivesc case, masini, arme, peisaje, animale, cand, deodata, ma gandesc: *Daca le incurc si pe astea, toate fiind lucruri pe care le-am identificat mereu fara probleme? Daca doar mi s-a parut ca recunosc o pisica, un caine, o casa, o masina, dar aflu ca nu le cunosc mai bine decat fetele?* Ma las putin pe spate si inchid ochii, in cea mai mare parte, pentru ca vreau sa fug. De computerul asta, de laboratorul asta, de campusul asta, de propria mea minte.

Doamna doctor Klein zice:

-- Vreau sa tii minte ca toti raspund corect la unele intrebari si gresit la altele. Asa a fost conceput testul.

Ceea ce nu ma face sa ma simt mai bine. Dar deschid ochii. Continui.

Starea de spirit mi se inrautateste dupa urmatoarea proba, testul Femei Chele, care consta intr-o lunga insiruire de fotografii ale unor femei oarecare, din nou fara par si urechi. Eu ar trebui sa apas pe un buton daca vad ca una arata altfel, inasa toate imi par identice, asa ca nici nu ma mai obolesc sa incerc -- pur si simplu, apas iar si iar pe butonul „la fel”.

Ultima proba imi aminteste de un consult la oftalmolog. Imi sprijin barbia de un suport special si imi lipesc fruntea de o dracie care aduce cu o masca. Doamna doctor Klein vrea sa studieze ecranul calculatorului, pe care e montata o micuta camera video indreptata catre pupilele mele. Conform spuselor ei, asa o sa-mi fie inregistrata metoda de a procesa o fata.

-- Cei care percep normal isi indreapta atentia spre trasaturile interioare ale chipului si folosesc o secventa triunghiulara ce se misca intre ochi, nas si gura. Pe de alta parte, prosopagnosicii incep cu trasaturile exterioare, cum ar fi urechile si parul. De regula, ei evita zona ochilor.

Ma recunosc. Apoi ma intreb ce face Libby si unde e.

Libby

Ma aflu in Departamentul de Cercetare a Creierului, Neurologie Cognitiva, la Indiana University, Bloomington, unde sunt inconjurata de raspunsuri. Eram mica atunci cand a murit mama, iar eu si tata am discutat cu medicii despre analize. L-am lasat pe el sa decida daca ar trebui sa le fac sau nu. Dar acum sunt aici si as putea cere sa discut cu unul dintre doctorii sau oamenii astia de stiinta imbracati in halate albe. *Mama a murit in urma unei hemoragii cerebrale si trebuie sa stiu daca o sa mi se intample si mie acelasi lucru.*

Ma plimb incoace si incolo pe culoar. Daca mi-as face analizele, medicii ar afla ori ca am un anevrism la nivelul creierului, ori ca nu am. Ori ar reusi sa-l izoleze si sa-l tina sub control, ori nu.

Dar uite care-i treaba: si daca n-ar exista niciun anevrism acolo, unele lucruri tot nu s-ar schimba. Eu as ramane o persoana vigilenta, as fi in continuare pregatita si cu ochii in patru, fiindca, in orice moment, pamantul risca sa se opreasca in loc. Am trecut prin cel mai rau lucru care mi s-ar fi putut intampla vreodata, iar acum inteleg ce poate sa faca lumea.

Un barbat imbracat in halat alb trece pe langa mine si ma saluta cu o miscare a capului. Ii raspund in acelasi fel.

Imi zic: *El ar putea sa aiba raspunsurile.*

Ma uit cum se indeparteaza.

Imi zic: *Daca mama ar fi aici, ce-ar zice?*

Telefonul zbarnaie si sunt cat pe ce sa-l ignor, insa ar putea fi Jack.

E un mesaj de la Jayvee.

Libby + absenta de la scoala = il pune la indoiala pe Atticus?

Mi-a mai venit o idee. Mi-am dat seama ca, oricat de rau ar fi sa nu stii, si nestiinta e ceva. Poti totusi sa lucrezi si cu ea.

Apoi adauga:

Atat cat poate o persoana care e inca la liceu in Indiana.

Jack

Astept ca doamna doctor Klein sa analizeze rezultatele. Imi zic ca o sa fie OK. Nu-i mare lucru. *Adica, nu e ca si cum n-ai sti deja ca esti varza la recunoscut oamenii. Dar, asculta, iti merge bine. Te descurci. Te pricepi sa gasesti semnele distinctive si ai reusit totul pe cont propriu, fara niciun fel de indrumare sau ajutor.*

Tocmai imi tin cel mai tare discurs de incurajare din viata mea, cand doamna doctor se intoarce. Se asaza in fata mea si-mi zice:

-- Categoriec esti prosopagnosic. Prosopagnosia se situeaza pe o linie continua. Poti avea o forma usoara sau poti fi profund afectat. Tu esti profund afectat. De fapt, esti unul dintre cele mai grave cazuri pe care le-am vazut vreodata.

Asadar, e oficial. Ma astept sa ma simt mai rau sau poate chiar mai bine acum, ca mi s-a confirmat.

-- Ce-o sa se intample de aici inainte? Exista leac?

Eu n-am dat peste niciunul in cursul documentarilor mele, dar asta nu inseamna ca doamna doctor Amber Klein, specialist in studiul creierului, n-o sa stie despre vreunul. Zambetul ei s-a intors cu fundul in sus si parca-si cere scuza.

-- Fara indoiala progresam mult in cercetarile noastre, dar, nu. Nu exista leac. Experimentam metode de a-i invata pe oameni sa-si stapaneasca mai bine incapacitatea de a recunoaste fetele. Am facut cateva antrenamente repetitive in privinta asta. Subiectii se pregatesc timp de o ora pe saptamana. Exista zece niveluri de dificultate. Un adolescent, putin mai mic decat tine, lucreaza cu noi de cinci luni, iar strategiile lui de miscare a ochilor s-au apropiat de normal...

-- Recunoaste fetele?

-- Nu, dar speram ca intensificarea antrenamentelor va incepe sa-l ajute in viata de zi cu zi.

Incepe sa ma piarda si isi da seama. Se intoarce pentru a intinde mana dupa ceva, iar cand se rasuceste la loc, imi pare o persoana complet noua. Tabla a fost complet stearsa, ca sa zic asa.

Obiectul spre care s-a intins e un model al creierului uman. Arata spre el in timp ce vorbeste:

-- Spre partea din spate a creierului, deasupra urechii drepte -- chiar aici --, exista o zona anume, raspunzatoare de recunoasterea fetelor...

-- Circumvolutia fusiforma douasprezece.

Ridic mana si imi trec iar degetele peste cicatricea de deasupra urechii drepte.

-- Am putea sa-ti facem un RMN, iar asta ne-ar furniza mai multe informatii. Multi prosopagnosici au dificultati si in a recunoaste masinile sau locurile. Deseori au agnosia topografica, ceea ce inseamna ca se ratacesc usor si nu-si recunosc locuinta ori locul de munca. Pot avea probleme cu auzul. Noi credem ca prosopagnosia e cheia descoperirii felului in care creierul proceseaza obiectele in general. Foarte multa vreme am considerat creierul o entitate unitara, dar acum aflam despre toate aceste masinarii separate, daca vrei, care fac parte din alcatuirea lui, despre faptul ca ele nu interactioneaza unele cu altele si nici macar nu se percep unele pe altele.

-- In esenta, acea parte din creierul meu care proceseaza fetele ori lipseste, ori e defecta, ori e scoasa din priza? Dar si daca fac RMN-ul, tot nu exista leac.

-- Da.

Doamna doctor Klein nu mai poate sa faca nimic pentru mine, si amandoi stim asta. Ea continua:

-- Iti sugerez sa le spui oamenilor, macar celor din familia ta. Anunta-i ca ai problema asta. Ti-ar usura situatia pe termen lung.

Imi iau telefonul si-i dau un mesaj lui Libby.

Sunt gata.

Si chiar sunt.

-- Inca ceva, Jack. Majoritatea celor care au dezvoltat prosopagnosia in timp nu asteapta nimic de la o fata, asa cum fac cei cu prosopagnosia dobandita. Exact ca o persoana nascuta fara vedere, care nu stie decat cum e sa *nu* vezi, cei care s-au nascut cu prosopagnosia nu simt o lipsa. Insa nu e un lucru neobisnuit ca toti cei care au dobandit-o la un moment dat sa incerce in continuare sa foloseasca fata drept cheie a recunoasterii. Asta-i instinctul.

Nu stiu din ce motiv, explicatia asta ma loveste ca un sut in piept. *Mi-am facut-o cu mana mea. Daca nu m-as fi catarat pe acoperis in ziua aia... daca n-as fi incercat sa ma dau mare... daca n-as fi cazut... nu m-as mai afla aici, stand de vorba cu un specialist in studiul creierului.* Ar trebui sa mi se rupa inima pentru mine insumi, cel de la varsta de sase ani, intins pe iarba din fata casei, cu lumea pe veci modificata. In schimb, tot ce vreau e sa plec.

-- Multumesc, doamna doctor Klein. Ar trebui sa ma duc acasa.

Ea imi strange mana, imi multumeste pentru timpul acordat si isi cere scuze ca n-a putut sa faca mai mult, de parca ar fi vina ei. As vrea sa-i zic sa nu-i para rau, ca nu ea m-a impins pe vremuri de pe acoperis, dar ii spun numai:

-- Bafta cu cercetarile!

-- Jack!

Ma intorc. Vad o femeie cu ochelari, pometi ascutiti si parul strans. Imi spune:

-- O persoana din cincizeci nu poate sa recunoasca fetele. Te-ar putea ajuta sa tii minte asta. Categoriec, nu esti singur.

Libby

Pe drumul de intoarcere spre Amos, il intreb pe Jack despre test si imi raspunde foarte scurt cu *da, nu, da, nu*. Apoi tacem. El e dus pe ganduri si stiu cum e sa vrei sa te inchizi in tine. Asa ca nu-l mai oblig sa vorbeasca. Doar mergem.

Parcurgem saisprezece kilometri fara sa scoatem o vorba. Tacerea se aterne deasupra noastra ca o patura. Eu ma uit dincolo de sosea, in zare, dar, dupa o vreme, patura de liniste incepe sa mi se para sufocanta, de parca mi-ar intrerupe circulatia. Sunt la un pas de a-i spune lui Jack ca mai aveam *atatica* pana sa-mi fac si eu analizele, dar din gura imi iese: -- Vreau sa fiu dansatoare. Nu doar o Domnisoara, ci o dansatoare profesionista.

Spre marele lui merit, Jack nu pierde controlul volanului. Repeta dupa mine: -- Dansatoare.

Si ramane dus pe ganduri. Dar il aud cum devine un pic atent.

-- Cand eram mica (nu doar copil, ci literalmente mica), luam lectii de balet. Si eram grozava. Am o poza cu mine imbracata intr-un maiou negru, stand in cea mai desavarsita pozitie a cincea pe care ai vazut-o vreodata. A fost facuta in seara recitalului nostru, primul din viata mea, si am dansat magistral. Dupa spectacol, profesoara mi-a zis: „Tu n-o sa te faci niciodata dansatoare. Eu as putea continua sa te invat, insa ar fi doar o risipa a banilor dati de parintii tai. Ai oasele prea mari. N-ai corpul potrivit. Cu cat afli asta mai repede, cu atat mai bine”.

-- Uau! Ce nenorocita!

-- M-a zdrobit. Mult timp, n-am mai dansat, indiferent ce mi-ar fi spus mama. S-a oferit sa-mi gaseasca o alta profesoara, dar ceva era distrus. Am lasat-o pe femeia aia sa-mi strice placerea dansului.

Ma uit la profilul lui cu ochii atintiti spre autostrada.

-- Dar ea nu ma poate opri sa dansez. Nimeni n-o sa-mi spuna sa nu mai dansez. Nici tie n-ar trebui sa-ti spuna cineva ce poti sau nu poti sa faci. Nici macar tu.

Din nou mergem in tacere, insa totul e mai usor si mai curat. Starea de spirit s-a imbunatatit, iar Jack s-a intors.

-- Tata are o aventura.

-- De unde stii?

-- Pur si simplu, stiu. Cu doamna Chapman. De la scoala.

-- Adica doamna Chapman, profesoara de chimie?

-- Una si aceeaasi.

-- *Pe bune?*

Cu exceptia faptului ca e tanara, doamna Chapman n-are nimic care sa strige *Ia-ma drept amanta!*

-- Si tu trebuie sa te intalnesti cu ea la scoala!

-- Da.

-- Vreau sa zic ca esti obligat sa te intalnesti cu ea la scoala.

-- Da.

-- Ce ticalos!

-- Imi pare rau ca oamenii iti fac mizerii din cauza greutatii. Imi pare rau pentru toate faptele mele care ti-au inrautatit situatia.

-- Mie-mi pare rau ca trebuie sa fii cu Caroline Lushamp.

Jack rade si, dintr-odata, masina devine calda si trosneste ca strabatuta de un curent electric.

-- Nu mai sunt cu ea.

Cele cinci cuvinte ne inconjoara, umpland aerul, pana cand el adauga: -- Imi pare rau ca prietenii mei sunt niste magari.

-- Mie-mi pare rau ca nu poti sa-i recunosti pe oamenii pe care-i cunosti. Poate daca ai putea, ti-ai alege niste prieteni mai de soi.

Jack rade iar, insa nu la fel de tare.

-- Priveste lucrurile in felul urmator: toti cei pe care-i intalnesti, toti cei pe care-i stii, daca te calca pe nervi ori te scot din sarite, e OK. A doua zi o sa fie doar niste straini. Alti oameni.

-- Probabil.

Acum nu mai rade. Ajungem in dreptul unui indicator: AMOS...
8 KM. Jack zice: -- Am putea sa mergem mai departe.

-- Spre apus?

-- De ce nu?

Si, brusc, am impresia ca ne privesc de sus, din cer: doi proscrisi, Jack Masselin si Libby Strout, stand unul langa altul pe scaunele din fata ale unei masini vechi al naibii de misto, el cu picioarele la cativa centimetri distanta de ale ei si cu mainile pe volan, amandoi respirand acelasi aer, gandind aceleasi ganduri, impartasindu-si lucruri pe care nu le impartasesc cu nimeni altcineva.

Jack se uita din nou la mine si imi zice: -- Ca persoana recent diagnosticata cu prosopagnosia, mi s-a spus ca nu procesez fetele la fel ca oamenii normali. De exemplu, evit ochii. Totusi, se pare ca n-am nicio problema sa ma uit in ochii tai. De fapt, imi place sa ma uit in ei. Mult.

Privirile ni se intalnesc.

Adica *se intalnesc*.

Adica nu-mi pot imagina ca o sa ma uit vreodata in alta parte.

-- Drumul! zic, dar abia se aude.

Jack

Ma gandesc sa ma dau la ea. Ar fi foarte usor: trag pe dreapta, ma aplec, ii ating obrazul, ma mai aplec putin (suficient de aproape, incat sa-mi simta rasuflarea), ii surprind privirea, ma uit drept la ea, poate ii dau la o parte parul de pe fata. Toate gesturile pe care am invatat sa le fac pentru a fi Tipul Dorit De Fete.

Libby sta cu capul intors intr-o parte, asa ca nu pot sa-i vad decat parul. Cand vorbeste iar, vocea ii e un pic ragusita, un pic incarcatata si se simte ceva nou in ea.

Acel ceva nou e:

S-ar putea sa te placa la randul ei.

Ceea ce inseamna ca s-ar putea ca tu s-o placi.

Pentru ca a placea la randul tau pe cineva indica un raspuns la ceva ce exista deja.

Adica tu ai placut-o primul.

Adica o plac pe Libby Strout.

Oh, fir-ar sa fie, chiar asa e?

Si pentru ca ma gandesc la cancer, la mosul din San Francisco care nu poate sa recunoasca fetele, la doamna doctor Amber Klein, la aneurisme si la felul in care, daca stai sa te gandesti, o parte atat de mare din viata e in afara controlului nostru, ma hotarasc sa preiau controlul intr-o privinta.

Ma intind si o iau de mana. Mana ei e moale si calda, si se potriveste perfect intr-a mea. Sincer sa fiu, nu ma astept cu adevarat sa se intample ceva, dar, dintr-o data, imi simt tot corpul ciudat, ca si cum as fi fost scufundat direct in soare.

Ne uitam in jos, la mainile noastre, de parca le-am vedea pentru prima data. Cumva, reusesc sa-mi aduc aminte sa conduc, asa ca

ochii mi se intorc catre sosea, dar nu-i dau drumul lui Libby. Ii mangai pielea cu degetul mare si aproape ca simt descarcarea electrostatica, acea revarsare de electricitate dintre doua corpuri incarcate, care intra brusc in contact. ESD, cum i se spune, poate da nastere unor scantei electrice uluitoare, dar poate sa aiba si efecte daunatoare, cum ar fi explozia prafului de carbune ori a gazului. Spre deosebire de Caroline, care e mai mult gaz si praf de carbune, aici nu exista efecte daunatoare.

Libby e solida. E reala. Atata vreme cat o tin de mana, n-o sa dispara din fata ochilor mei.

Libby

Jack iese de pe autostrada, spre Amos. Trecem pe langa Centrul de Primire, pe langa reprezentanta Ford, pe langa mall si pe langa toate restaurantele cu franciza. Trecem pe langa vechile case victoriene ce se insira de-o parte si de alta a Main Street, pe langa micul muzeu de istorie, pe langa cele patru strazi din centru si pe langa tribunal. Trecem pe langa liceu, colegiu si morga, dupa care ne oprim, in sfarsit, in cartierul meu.

Oare il plac pe Jack Masselin? Adica chiar il plac?

La un moment dat, va trebui sa cobor din masina asta, sa strabat aleea, sa deschid usa si sa intru in casa. Va trebui sa inchid usa -- cu mine de-o parte si cu el de cealalta --, iar Jack se va intoarce pe alee, indepartandu-se de casa, se va urca inapoi in masina si va pleca. Eu ma voi duce in camera mea, ma voi intinde pe pat si ma voi intreba daca toate chiar s-au intamplat sau le-am inventat eu, si ce Dumnezeu simt in privinta asta.

Jack incetineste, parcheaza si opreste motorul, dupa care iar ne uitam amandoi la mainile noastre. Nu-mi ridic ochii, pentru ca atunci s-ar putea sa si-i ridice si el, si daca ma saruta?

Corpul meu s-ar putea sa explodeze intr-un milion de bucatele de lumina scanteietoare, tremuratoare.

Jack

Vreau ca Libby sa-si ridice ochii. *Uita-te in sus!* gandesc eu. *Uita-te in sus! Uita-te in sus!*

Telefonul incepe sa-mi zbarnaie si amandoi tresarim. E alarma care ma anunta ca mai am doar o jumatate de ora pana sa se intoarca toti acasa. *Fir-ar sa fie!*

Libby nu ma asteapta sa opresc mobilul, ci imi scapa pur si simplu mana, ca pe un cartof fierbinte, apoi sare afara din masina. Asta rupe vraja, iar eu raman pe loc, intrebându-ma: *Ce dracu' fac?*

Aproape ca plec, dar ma dau jos din Land Rover, in vreme ce Libby e deja pe treapta din fata casei. Pentru prima data pe anul asta, simt ca vine toamna. In aer pluteste un fior rece care ma duce cu gandul la focurile de tabara, dar mana mea inca e calda. Mi-o indes in buzunar si fierbinteala imi patrunde prin blugi, pana la piele. Libby imi spune: -- Multumesc ca m-ai adus acasa.

Si o aud: e emotionata. Ma uit in ochii ei.

-- Esti cea mai surprinzatoare persoana pe care am cunoscut-o vreodata. Esti altfel. Esti tu insati. Intotdeauna. Cine altcineva mai poate sa zica acelasi lucru, cu exceptia, poate, a lui Seth Powell, care e un idiot? Tu, Libby Strout, nu esti o idioata.

Ea arata spre pieptul meu.

-- Ma placi.

-- Ce?

-- Jack Masselin o place pe grasa, dar inca n-ai acceptat asta.

OK, imi zic. Hai sa vedem incotro merge treaba!

-- Nu spun ca ai dreptate, dar daca as accepta?

-- Atunci cred ca ar trebui sa facem ceva in privinta asta.

Si Libby intra in casa, apoi inchide usa.

Libby

Stau inauntru, iar inima mi se tot opreste in loc. Il aud pe Jack de cealalta parte a usii. Il simt acolo. Stiu cand pleaca, doua minute mai tarziu, pentru ca aerul din jurul meu redevine normal, nu mai e un aer periculos, ca al unei furtuni cu tunete si fulgere, care te-ar putea trasni in orice moment. Inima continua sa-mi bata cu intreruperi, in timp ce el se indeparteaza.

Jack

Ma gandesc sa le spun in timp ce mama imparte salata, in timp ce Dusty isi recita replicile din *Peter Pan*, in timp ce tata imparte macaroanele cu branza: *Am prosopagnosia. E oficial. Azi am fost testat de o specialista in studiul creierului.*

Nimeni nu stie ca am lipsit toata ziua de acasa, cu exceptia lui Marcus, care tot zice chestii de genul:

-- Nu-i asa ca a fost o nebulie azi, la pranz, cand s-a declansat alarma de incendiu? N-a fost o nebulie, Jack?

Face tot felul de comentarii ademenitoare, incercand sa ma dea de gol. Cand mama si tata nu se uita, ii arat degetul. Tata ma prinde si zice:

-- Hei! Nu la masa!

Imi vine sa-i spun sa nu-mi vorbeasca. Imi vine sa-i spun: *Tu esti ultimul care ar trebui sa certe pe cineva.*

Dar sunt ciudat de binedispus, in ciuda intalnirii cu doamna doctor Amber Klein si in ciuda creierului meu defect. Asa ca nu le zic nimic, nici tatei, nici lui Marcus, ceea ce e mult mai mult decat merita oricare dintre ei. Raman incuiat in propria mea minte, retraind drumul de intoarcere, drumul spre casa, momentul in care degetele mi s-au impletit cu ale lui Libby, felul in care ea mi-a zambit, felul in care mi-a spus: *Atunci cred ca va trebui sa facem ceva in privinta asta.*

*

Dupa cina, sunt la subsol si lucrez la robotul din piese de Lego, incercand sa ma pierd in procesul de a construi ceva, dar singurul lucru pe care il construiesc in clipa de fata e cel mai mare morman

de resturi de roboti din lume. Cea mai grea etapa a oricarui proiect e conceperea lui. Odata ce stiu cum vreau sa arate obiectul respectiv, trebuie doar sa adun piesele necesare si sa le asamblez in ordinea corecta. Dar acum nu reusesc s-o nimeresc. Am cincizeci de idei diferite, pentru cincizeci de roboti diferiti, dar niciunul nu e cel potrivit sau indeajuns de extraordinar.

Aud pasi si, de pe trepte, o voce intreaba:

-- Chiar ai fost bolnav azi?

Dusty.

-- Nu ca si cum as fi avut gripa.

-- Vrei sa vorbim?

-- Sunt bine.

El se apropie agale, croindu-si drum printre piesele imprastiate pe masa de lucru si pe podea. Zic:

-- Tu vrei sa vorbim despre ceva? Se mai poarta oamenii mizerabil?

-- Si eu sunt bine. Sunt Peter Pan.

Si inteleg. Vrea sa ramana in momentul asta. Momentele urate au intotdeauna un fel de a reveni, mult prea curand.

*

Urc in camera mea, ies pe fereastra, ma catar in copac si apoi pe acoperis. Ma intind pe spate si ma uit la cer. Ma gandesc ca e acelasi cer la care m-am uitat cand aveam sase ani, inainte sa cad, si la tot ce s-a intamplat de atunci si pana acum. De fapt, n-ar trebui sa fie acelasi cer, avand in vedere cate s-au petrecut. Ar trebui sa arate complet diferit.

Marcus se juca in curte. Eu m-am urcat pe acoperis ca sa scap de el si de mama, care-mi zicea mereu sa-l pazesc. Mi-a fost mai greu sa ma catar acolo decat ma asteptam. Asta m-a mirat. Si acoperisul era mai murdar: gainat, crengute si o veche minge de softball care putea sa fie acolo de douazeci de ani. Acoperisul nostru nu e drept, are o panta, iar eu m-am tras pana la marginea ei, de unde m-am uitat pe deasupra strazii si a cartierului. Ma tineam cu o mana, dar tocmai

atunci Marcus a ridicat ochii, iar eu mi-am desprins mana, fiindca voiam sa vada ca sunt puternic, neinfricat si mai mare decat o sa fie el vreodata.

Iti trebuie mai putin de o secunda ca sa cazi cale de trei metri si jumătate, dar mie mi s-a parut ca a durat o eternitate. Se zice ca, in momentul prabusirii, memoria se deschide larg. Poti vedea lucruri la care, de obicei, nu te gandesti, pe care nu le vezi ori pe care nu ti le amintesti. In cazul meu, a fost vorba de chipul mamei, mai precis, de ochii ei. Nu-mi aduc aminte cum aratau in clipa in care i-am vazut, dar imi aduc aminte ca i-am vazut.

Libby

-- Alo?

-- Jack sunt. Ma gandeam la ce mi-ai spus.

-- Eu spun multe lucruri. Poti sa fii mai exact?

-- Ma gandeam la ce mi-ai spus despre ideea de a face ceva privind situatia asta cu „tu ma placi pe mine, eu te plac pe tine”.

-- Eu n-am zis niciodata ca te plac.

Tacere.

-- Jack?

-- Ceea ce ai auzit adineauri a fost zgomotul inimii mele, suferind o moarte brusca si rapida.

-- Ipotetic vorbind, *daca* -- si nu spun ca asa e --, dar *daca* ar fi sa te plac, tu ce-ai vrea sa facem in privinta asta?

-- Probabil ca as vrea sa te tin de mana.

-- Probabil?

-- Ipotetic, da. Categorie as vrea, ipotetic vorbind, sa te tin de mana.

-- Ei bine, atunci probabil ca, ipotetic vorbind, si eu te-as tine pe tine.

-- De asemenea, ipotetic vorbind, as vrea sa te scot la un film, chiar *daca*, de regula, nu-mi plac filmele, din cauza problemei cu incurcatul fetelor.

-- Care dintre ele?

-- Care film?

-- Trebuie sa stiu *daca* e unul pe care as vrea sa-l vad.

-- N-ar fi suficient doar sa stai cu mine, tinandu-ne ipotetic de mana pe intuneric?

-- As vrea sa stiu macar ce fel de film am vedea.

-- Aaa. Cred ca ar trebui sa fie un film cu cate putin din toate. Comedie. Drama. Actiune. Mister. Romantism.

-- Pare a fi un film foarte bun.

-- Deci ai vrea sa ma tii de mana in timpul lui?

-- Probabil.

-- OK. Ma multumesc cu „probabil”, pentru moment. As mai vrea si sa te scot la cina, fie inainte, fie dupa film, depinde, si categoric as vrea sa te conduc pana la usa.

-- Daca eu as vrea sa ma duci in pasi de dans pana la usa?

-- Atunci sunt barbatul potrivit pentru tine.

Oare esti? Oare asta inseamna? Inima mea topaie afara din camera, traverseaza holul, trece de usa si iese pe strada.

-- Dar, dupa ce te-as duce in pasi de dans pana la intrare, as vrea sa te sarut.

-- Ai vrea?

-- As vrea.

Acum inima mea nu mai e de gasit pe pamant. O vad ocolind luna si stelele, tasnind spre o alta galaxie.

-- Ipotetic vorbind.

-- Pai, atunci te-as lasa sa ma saruti.

-- Ipotetic?

-- Nu. Categoric.

Cand incheiem discutia, doua ore mai tarziu, e 1:46 dimineata. Imi petrec restul noptii stand intinsa in pat si asteptand ca inima sa mi se intoarca in piept.

Urmatoarele opt zile

Jack

Luni, in timpul pauzei de pranz, stau fata in fata, la aceeasi masa, cu Kam si Seth, care sunt asezati cot la cot. Schitez idei de design pentru robotul lui Dusty si, pentru prima data, sunt in mare forma, pot sa-l *vad*, adica stiu, in sfarsit, ce fac, iar sangele imi zvacneste prin vene si inima imi bubuie de parca tocmai as fi terminat un maraton, sprintand pana la final. Nimic, chiar nimic, nu poate opri suvoiul de idei, pana cand Seth zice: -- Stii, Kam si cu mine avem ceva care ar putea sa te ajute in situatia ta.

Ridic ochii, putin zapacit, pentru ca sunt cu mintea la hartia din fata mea, nu la ce se intampla in cantina liceului MVB. Seth ranjeste ca un sacal si, indiferent despre ce ar fi vorba, nu vreau sa aud ce are de spus.

Dar intreb, al naibii de precaut: -- La ce situatie te referi?

Seth il inghionteste cu putere pe Kam, facandu-l sa scape din mana cele trei duzini de cartofi prajiti pe care tocmai se pregatea sa si le indese pe gat.

-- Fir-ar al dracului, Powell!

Seth ii da inainte.

-- Aseara am facut niste cercetari.

Scoate o bucata de hartie din buzunar.

-- Isuse! Pornografie?

Ar fi trebuit sa-mi dau seama. Ma reapuc de schitat.

-- Nu pornografie. Dumnezeuule!

Ba mai are si tupeul sa se arate ofensat, desi, din cate stiu eu, Seth crede ca internetul a fost inventat cu doua scopuri: pornografie si poker.

-- Numarul unu. Se poate vorbi usor cu ele.

-- Cu cine se poate vorbi usor?

Inca fac insemnari.

-- Cu grasele.

Capul imi sare in sus atat de repede, incat mai ca ma doare gatul. Seth incearca sa ramana serios, dar nu se poate abtine: deja chicoteste.

-- Doi: „Femeile frumoase nu sunt intotdeauna amabile”.

Kam zice:

-- Asta-i adevarat.

Eu intreb:

-- Ce-mi citesti?

-- „Top zece motive sa iesi in oras cu o grasa.” Le-am gasit pe net.

Flutura hartia, dupa care si-o ridica din nou in fata, citeste ceva in gand, apoi incepe sa urle. Dau sa-i iau foaia, dar o fereste, ridicand-o deasupra capului.

-- Trei...

Kam ii smulge hartia din maini si mi-o da. Eu o fac ghemotoc si ma pregatesc s-o arunc in cosul de gunoi din celalalt capat al cantinei, dar nu vreau s-o scoata nimeni de acolo, asa ca mi-o bag in buzunarul de la spate. Ma aplec peste masa si-i trag o palma peste cap lui Seth. El pur si simplu rade in continuare. Kam comenteaza: -
- Tampit!

Si isi indeasa in gura restul de cartofi prajiti.

Stiu ca Seth se crede amuzant, dar pe mine ma frig maruntaiele de parca tocmai as fi inghitit un intreg incendiu de padure.

-- Las-o-n pace, omule! Vorbesc serios!

-- Uau! Sigur, sigur, Mass. Cum zici tu.

Isi sterge lacrimile si incearca sa-si traga sufletul. Sta linistit pret de cateva clipe, apoi, dintr-un singur chicotit, izbucneste intr-o noua criza de ras.

Incerca sa nu ma las deranjat. *Cui ii pasa de parerea lor?* Imi spun ca nu-i vorba despre cat de grasa e ea. Nu asta ma framanta. Nimic nu ma framanta. Vreau doar sa fiu lasat in pace. Sa fim amandoi lasati in pace. Dar o parte din mine se intreaba: *Daca esti doar*

superficial? Daca asta-i semnul tau distinctiv?

-- Esti un idiot nenorocit, Seth Powell.

Imi adun ideile si ce mi-a mai ramas din mancarea de pranz,
apoi plec.

Libby

Lista de inscriere la probele pentru echipa Domnisoarelor atarna pe usa lui Heather Alpern. Pana acum s-au inscris sapte fete. Eu sunt a opta. Jayvee imi intinde un stilou si ma aplec pentru a-mi trece numele. Din spatele meu, aud:

-- Oh, Doamne, o sa dai proba?

Caroline Lushamp ma priveste de sus, cu un foarte ciudat zambet fals, care o face sa semene cu un soi de regina a frumusetii devenita criminal in serie. Zic:

-- Oh, Doamne, de unde stii?

Ea clipeste cu ochii la mine, clipeste cu ochii la numele meu de pe lista, clipeste cu ochii la Jayvee, clipeste cu ochii la mine. Ii spun:

-- Imagineaza-ti: am putea fi colege de echipa.

Apoi o cuprind in cea mai stransa imbratisare posibila.

-- Ne vedem la probe!

Jayvee abia daca mai poate sa mearga de-atata ras. Se impleticeste pe holuri ca o betiva. Pana la urma, se indreapta si se opreste din ras doar cat sa ma intrebe:

-- Deci ce-ai facut in privinta povestii cu Atticus? Analize sau nu?

-- Fara analize. Am hotarat ca, la urma urmei, el stie cum e mai bine.

-- De obicei, asa e.

*

La ora de educatie rutiera, suntem repartizati cate trei la o masina si, de vreme ce restul clasei e alcatuita din elevi de a zecea, ratacitii dintr-a unsprezecea sunt adunati laolalta: Bailey, Travis Kearns si cu mine.

Sunt destul de sigura ca Travis e fumat. De pe bancheta din spate, o tine tot intr-un comentariu, care suna cam asa:

-- Da-i blana, fato!... Zboara ca afurisitul ala de vant!... Deschide-o!... Arata lumii de ce esti in stare!... Ia-ti piciorul ala mare si frumos si apasa pedala aia de acceleratie!... Du-ne pe luna, soro!... Sau macar pana-n Indy... Du-ne-n Indy!... Du-ne-n Indy!... Indy... Indy... Indy... (Cateva cuvinte indescifrabile, urmate de rasul meu nebun.)

Bailey e in spate, langa Travis, si sta lipita de usa, cat mai departe cu putinta de el. Dar, in virtutea adevaratului stil Bailey, poarta pe chip un zambet hotarat. Domnul Dominguez, in toata masculinitatea lui, e pe locul din dreapta. Eu stau la volan si nu ma pot abtine: sunt *entuziasmata*! Mainile ma furnica si o fierbinteala nebuna ma arde pe dinauntru, pornind din labele picioarelor, strabatandu-mi coapsele, urcandu-mi in stomac si trecandu-mi prin piept. Ma simt de parca as fi luat foc, dar intr-un fel care-mi arata ca sunt VIE!

Trebuie sa intelegi ca, multa vreme, o parte din mine a crezut ca niciodata n-o sa conduc, n-o sa alerg, n-o sa fac niciuna dintre chestiile cotidiene pe care le fac cei de-o varsta cu mine. Lumea mea era compusa dintr-un pat si o canapea, iar dupa un timp, cand n-am mai putut sa ma misc cu usurinta de la una la alta, am ajuns sa-mi petrec toata ziua si toata noaptea in pat, citind, uitandu-ma la emisiune dupa emisiune, navigand pe net si, da, mancand. Uneori ii auzeam de afara pe Dean, Sam si Castiel, iar daca ma ridicam indeajuns, puteam sa vad strada pe fereastra si sa-i urmaresc cum joaca tenis, fotbal sau leapsa. Ii vedeam pe Dean si Sam cum pleaca la serbari sau la intalniri (in mintea mea, ieseau in oras cu mine). Il vedeam pe cel mai mic, Cas, cum se urca intr-unul dintre copacii care atarnau deasupra casei. Auzeam discutii telefonice, sarutari si certuri. Uneori, il zaream pe Cas la mine in curte, uitandu-se in sus, catre geamul meu, si stateam neclintita, sperand ca o sa plece, fiindca una e sa spionezi si alta e sa fii spionat.

Asa ca acum conduc si tocmai de aceea nu ma deranjeaza ca Travis bate campii in continuare sau ca Bailey ma intreaba despre

mine si Jack, daca exista ceva insemnat intre noi, daca exista un *Jack si Libby* in orice fel, forma sau mod despre care ar trebui sa stie. Domnul Dominguez imi latra indicatii si, la un moment dat, tipa la cei doi sa taca din gura.

Cu toate ca e prima data cand ma aflu la volan, ma pricep. Ca si cum condusul n-ar necesita niciun efort. Ma simt aici CA ACASA! Si, la un moment dat, ma izbeste: *eu conduc!*

Adica realmente conduc o masina. Ca un om normal. Ca omul ala care trece pe langa mine, pe cealalta parte a drumului. Ca omul din fata mea. Ca omul din spatele meu. Ca toti oamenii astia care merg pe strada si care probabil ca isi au propriile masini si permise de conducere. EU CONDUC O MASINA!

E inca un lucru pe care n-o sa-l mai pot impartasi vreodata cu mama mea si, pana sa-mi dau seama, izbucnesc in plans. Mi-e dor de ea, *dar uite-ma la volan, conducand pe strada! Uite-ma asteptand la semaforul asta! Uite-ma luand virajul asta!*

Domnul Dominguez zice:

-- Ce naiba faci?

Fara sa-mi iau ochii de la drum, ii raspund:

-- Plang. Si conduc. Plang si conduc.

Asta ma face sa plang mai tare, iar lacrimile sunt de fericire, dar si de tristete. Bailey se apleaca pentru a ma strange de umar si o aud cum isi trage nasul. Dominguez intreaba:

-- E nevoie sa oprim masina?

-- Niciodata! Vreau sa conduc zile in sir!

Dintr-odata, vorbesc numai cu semne de exclamare. Apoi ma uit in oglinzi si, cu toate ca Dominguez mi-a spus sa n-o fac, ma duc direct spre iesirea pe autostrada, fiindca nu ma pot abtine. Trebuie sa-i dau drumul masinii asteia.

Travis striga:

-- Accelereaza!

Iar Bailey scoate un tipat in clipa in care zboara spre spatarul banchetei. Eu plang in continuare, dar acum si rad, pentru ca sunt libera si niciunul dintre ei n-ar putea sa ma inteleaga.

-- N-o sa stiti niciodata cum e sa fii blocat in propria casa, ca o vita crescuta pentru carne, ii spun domnului Dominguez. Asta-i cea mai frumoasa zi din viata mea!

Pana si mie mi se pare ca rasul imi suna maniacal, dar nu asa il simt. Il simt mare, sincer si nesfarsit, ca si cum as fi in stare sa rad de acum pana la sfarsitul vietii, fara intrerupere.

Si, oricat de ridicol ar suna, vorbesc serios. *E cea mai frumoasa zi din viata mea.* Acum sunt pe autostrada si toate trec in goana pe langa mine, dar apoi incep si eu sa gonesc in rand cu ele, la fel ca toti ceilalti, de parca as avea cu adevarat un loc aici, afara, in lumea asta. De parca as putea sa conduc pana la nori, propulsata de fericire si libertate.

Cineva porneste muzica: e melodia *All Right Now* a celor de la Free. In oglinda retrovizoare, vad cum Travis da din cap, iar biata Bailey se agata de scaunul meu, in timp ce parul blond ii flutura in toate partile. Cantecul merge inainte, in vreme ce eu exersez indeajuns de mult schimbatul benzilor, incat, pana la urma, toti, chiar si Bailey, cantam in cor refrenul.

Cand ajungem la doua strazi distanta de scoala, domnul Dominguez ne pune sa ridicam geamurile si sa stam drepti. Dar noi cantam mai departe, in timp ce intru in parcare.

Jack

Dupa Cercul Dialogului, Libby si cu mine parasim impreuna sala de sport. Urcam scarile si strabatem holurile unul langa altul, apoi iesim in parcare. As vrea s-o iau de mana, dar n-o fac, iar creierul meu se agata de asta cu ambele maini stranse in pumn. *De ce n-o iei de mana?* Keshawn, Natasha si toti ceilalti sunt in fata noastra, asa ca am ramas doar eu si Libby. Zic: -- Ma intrebam, ipotetic vorbind, daca ai vrea sa iesi cu mine in weekendul asta.

Ea ori se preface ca sta pe ganduri, ori chiar sta pe ganduri.

-- Nu te grabi! Ai la dispozitie aproximativ doua minute in care sa raspunzi.

-- Pana cand e valabila oferta?

-- Pana cand te invit iar.

Ea imi arunca un zambet sexy si seducator. Cu glas scazut, imi zice: -- Cred ca, ipotetic vorbind, pare distractiv.

Libby

Jack a venit cu cinci minute mai devreme. Parul lui e gigantic, ca de obicei, dar umed, de parca tocmai ar fi iesit de sub dus si, stand langa el pe canapea, simt ca miroase a sapun si, foarte tare, a *barbat*. Incerc sa nu ma holbez la mainile lui, sprijinite pe genunchi, sau la felul in care pielea lor pare si mai aurie in contrast cu albastrul-inchis al blugilor.

L-am avertizat pe tata ca Jack urmeaza sa vina in vizita. Ca Jack e prietenul meu. Ca Jack ma scoate la PRIMA INTALNIRE DIN VIATA MEA. *Da, acelasi Jack pe care l-ai cunoscut in biroul directoarei.*

Imi tin respiratia, in timp ce stam asezati, toti trei (patru, daca-l punem la socoteala pe George, care clipeste spre Jack de pe spatarul fotoliului ocupat de tata), intr-un stanjenitor triunghi format din Foarte Multe Lucruri Nespuse. Tata si Jack stau la taclale, insa mai mult Jack vorbeste. Tata il studiaza din priviri, ca si cum ar incerca sa-i descopere adevaratele intentii. Nu e neaparat cald si prietenos, dar nici nepoliticos, lucru pentru care ii sunt recunoscatoare.

Dar apoi Will Strout zice:

-- Iti poti imagina cat de surprins am fost cand Libby mi-a spus ca vrea sa iasa cu tine in oras.

-- Pot.

-- Eu stiu ca fiica mea e uimitoare, dar intrebarea e: tu stii?

-- Aflu.

-- Ea pare sa aiba incredere in tine si isi doreste sa am si eu.

-- Inteleg de ce n-ati avea. Tot ce pot face e sa incerc sa va dovedesc amandurora de ce sunt in stare, domnule.

-- Poti sa-mi dai trei motive bune pentru care ar trebui s-o las sa iasa din casa cu tine in seara asta?

-- M-am purtat ca un magar, dar nu sunt un magar. N-am avut niciodata intentia de a-i face rau fetei dumneavoastra. Niciodata nu i-as face rau cu intentie fetei dumneavoastra.

Tata se uita la mine, iar eu incerc sa-i arunc o privire care sa spuna: *Te rog, iarta-l si lasa-ma sa plec, ca sa nu mor fata batrana si, in plus, chiar il plac, desi tie ti se pare o aiureala si, te rog, te rog, ai incredere in mine!*

Tata ii zice lui Jack:

-- Deci unde ai de gand s-o duci pe fiica mea in seara asta?

Tot repeta *fiica mea*, de parca ar incerca sa puna punctul pe i. EA E COPILUL MEU, SANGE DIN SANGELE MEU! ITI DAI SEAMA CAT DE MORT AI FI DACA TI-AI BATE JOC DE SINGURUL MEU COPIL?

-- Ma gandeam sa vedem un film si sa mancam ceva.

-- O s-o aduci acasa pana la unsprezece noaptea.

Eu: Sunt in clasa a unsprezecea.

Tata: Da, esti.

Eu: Ce-ai zice de miezul noptii?

Tata: Ce-ai zice de zece si jumatate?

Eu (catre Jack): Trebuie sa fiu acasa la unsprezece.

Jack (razand): Nicio problema. Promit s-o aduc acasa pana atunci, daca nu chiar mai devreme.

Nu cu mult mai devreme, ma gandesc eu.

Tata il intreaba:

-- Cand ti-ai dus ultima oara masina la service?

Si acum nu-mi dau seama daca doar il tachineaza pe Jack sau daca vorbeste serios. Incerc sa-i trimit un mesaj telepatic: *Te rog, inceteaza! Te rog, relaxeaza-te!* Exista un risc semnificativ sa-mi distruga orice sansa inainte sa apuc eu s-o fac si poate ca Jack nu reprezinta ultima mea ocazie de a fi iubita de catre un barbat care nu mi-e ruda, dar cu siguranta reprezinta cea mai buna ocazie pe care o am in clipa asta si, in plus, chiar il plac.

Il plac pe Jack Masselin.

-- In august. De fapt, sunt destul de indemanatic, asa ca am pus-o

eu la punct.

Tata îl studiaza timp de ceea ce pare a fi tot restul vieții mele.

-- Stii, taica-tau și cu mine am fost colegi de școală. Am jucat în echipa de fotbal atât la gimnaziu, cât și la liceu.

Și nu-i tocmai un *Sunt foarte încântat că iesi cu fiica mea*, dar e ceva.

*

Odată ajunși în mașină, zic:

-- Îmi pare rău pentru tata.

-- Glumesti? Are toate motivele să mă ia la suturi. Dacă aș fi fost în locul lui, nu m-aș fi lăsat niciodată să mă apropiez de tine.

Dar eu nu aud decât: *Tot ce-mi doresc e să fiu lângă tine, Libby Strout. Vreau să te sărut până când n-o să-ți mai simți buzele.*

Jack continuă:

-- E doar protector și se cuvine să fie, mai ales după ce ți-am făcut. Așa aș fi și eu, dacă aș avea o fată.

Dar eu aud: *O să te ocrotesc mereu. O să am mereu grija de tine și de fiica noastră, cea pe care o s-o avem după ce o să ne căsătorim, și o să te iubesc vesnic.*

Ma aflu în aceeași mașină cu el, numai că peste vreo cincisprezece ani, undeva departe de Amos. Jack Masselin e lângă mine, ca și acum, numai că pe bancheta din spate stau copiii noștri sau poate doar copilul nostru -- fiica --, iar eu îmi tin mâna pe piciorul lui. Ma uit la piciorul lui Jack, apoi la mâinile cu care ține volanul. *Pun pariu că o să fii un tata minunat.*

Nu știu sigur unde mergem, dar ne îndreptăm spre partea de est a orașului, unde sunt restaurantele și cinematografele. Acolo am locuit împreună cu tata, până când au fost obligați să ne distrugă casa, pentru a mă scoate pe mine din ea. Ca și cum ar putea să-mi citească gândurile, Jack zice: -- Tu n-ai locuit cândva în partea asta a orașului?

-- Pe vremuri. Deci unde mergem?

El îmi zăbeste larg și mă topesc pe scaun. Maruntaiele mi-au

devenit calde si moi, iar eu ma las in voia senzatiei asteia, pentru ca nu e una de care sa am parte tot timpul. *E OK sa fii fericita, o aud pe Rachel spunand. E OK sa-ti permiti sa te bucuri de momentele frumoase.*

Seara asta ar putea fi aceea. Seara in care, la fel ca Pauline Potter, o sa dau jos greutatea facand sex. Jack Masselin, tu s-ar putea sa fii primul barbat din viata mea.

El zice:

-- Ma gandeam sa mancam ceva si pe urma sa pornim de acolo.

Insa ar putea la fel de bine sa zica: O sa te duc pana pe luna si inapoi, iar cat timp o sa ne aflam acolo, o sa-ti adun stelele, ca sa le poti pastra.

Si, dintr-odata, ma gandesc la fiica pe care ne e sortit s-o avem. *Beatrice, imi spun. O s-o botezam Beatrice.*

*

Trecem cu masina pe langa Olive Garden, Applebee si un Red Lobster care s-a deschis luna trecuta. Eu bifez mental toate restaurantele din oras (nu sunt multe), dar le lasam in urma, unul dupa altul. Aproape ca ma astept ca Jack sa faca un ocol si sa ma duca acasa, fara mancare si fara intalnire. Sau poate sa ma treaca granita spre Ohio, acolo unde nimeni n-o sa ne recunoasca.

Dar apoi iesim din Amos si inima mi se dezumfla un pic, ceea ce-mi arata ca nu ma asteptam cu adevarat ca Jack sa faca asa ceva, iar acum o face: ma scoate pe sest din oras, ca pe fiica vreunui magnat al petrolului.

-- Unde mergem?

Tonul meu e plat, de parca ar fi intrat de vreo cincizeci de ori sub o camioneta.

-- In Richmond.

-- *Richmond?*

Intrebarea suna ceva de genul: *TU GLUMESTI, CE DRACU? RICHMOND?! DE CE NU-MI LEGI PUR SI SIMPLU UN BOLOVAN DE PICIOR SI NU MA ARUNCI IN RAU?*

-- Da, Richmond. In niciun caz n-o sa te duc la vreuna dintre obisnuitele spelunci ale orasului. Nu cand arati asa.

Jack

Clara's Pizza King e o institutie. Are cea mai buna pizza pe o raza de kilometri si un autobuz rosu, cu doua nivele, parcat in sala de mese. Localul e aglomerat, dar eu am sunat inainte. Putem sta in autobuz sau la etaj, la o masa din colt, cu un leagan intr-o parte. Libby alege leaganul.

Facem slalom printre mese, Libby merge in fata mea si vad ca oamenii se holbeaza la ea. Acelasi lucru se intampla cand sunt cu Caroline: lumea se uita dupa ea. Dar la Caroline se uita pentru ca e genul de fata inalta si sexy dupa care iti aluneca ochii.

In timp ce inaintam, vad unde e calea prea stramta, unde Libby va fi nevoita sa-si faca loc cu greu. Ma ofer s-o iau inainte, pentru ca asa pot alege pe unde s-o luam, iar ea nu trebuie sa-si faca griji in privinta asta. Imi croiesc drum, oamenii se zgaiesc si, brusc, imi dau seama ca, pana de curand, si eu eram unul dintre ei. Poate ca nu ma numaram printre cei care chicotesc, dar eram intre cei de alaturi. Nu stiu ce sa simt ori sa fac, asa ca-i fixeaz la randul meu cu privirea. Oare ii cunosc sau nu? Nici macar nu-mi pasa. Lumea se uita la mine si la Libby, iar baietii de la o masa incep sa zica porcarii. Oare ea ii aude? Nu-mi dau seama. Probabil. Imi arunc capul pe spate (o miscare despre care-mi place sa cred ca-mi face, pe loc, parul sa se umfle de vreo douazeci de ori, iar inaltimea sa creasca cu trei metri) si ma uit urat la ei. Baietii tac din gura.

Le etaj, Libby se asaza in leagan, iar eu pot sa ma instalez in partea cealalta a mesei sau langa ea. *Sa-i ia naiba pe toti!* imi spun eu, gandindu-ma la oamenii care se holbeaza. Zic: -- Locul ala e ocupat?

Arat cu capul catre leagan.

- Nu trebuie.
- Ce?
- Sa stai langa mine.
- Misca, soro!

Ea se trage intr-o parte si incepem sa ne leganam, inainte si inapoi, de parca ne-am relaxa pe veranda din fata casei noastre, intr-o dupa-amiaza de vara. Fiecare masa are un telefon adevarat (dintre acelea de moda veche, cu fir) si, dupa ce sun pentru a da comanda, o iau pe Libby de mana. Ii spun: -- Am palmele transpirate.

- De ce?
- Sunt emotionat.
- De ce?

-- Pentru ca stau langa tine, in leaganul asta, iar tu esti frumoasa.

Ea ezita, ca si cum n-ar sti sigur daca sa accepte complimentul. Dar apoi zice: -- Multumesc!

Sa ies cu Libby in lume e altfel decat sa stau singur cu ea. In primul rand, exista prea multi oameni in jur. In al doilea rand, sunt in garda, gata sa atac pe oricine ar incerca sa se lege de mine ori de ea. In al treilea rand, faptul ca am iesit impreuna ma face sa ma gandesc la greutatea ei intr-un fel in care n-am mai facut-o cu adevarat, pana in clipa de fata.

Stam la masa in tacere, asa ca ma hotarasc sa-i povestesc despre doamna doctor Klein, despre teste si despre tot ce nu i-am zis in legatura cu orele petrecute in calitate de Jack Masselin, Cobaiul. Libby nu scoate o vorba, dar imi dau seama ca ma asculta. Isi tine capul aplecat intr-o parte si vad cum ochii ei absorb totul. In cele din urma, intreaba: -- Cum te simti?

- La fel. Poate putin mai rau. Poate putin mai bine.
- O sa le spui parintilor tai?

-- Nu cred. Ce rost ar avea, nu? Adica, niciunul dintre noi nu poate sa faca nimic, in afara de a descarca un soft de recunoastere faciala direct in creierul asta al meu. Faptul ca le-as spune n-ar crea,

ca prin farmec, o metoda de vindecare. Doar le-ar da si mai multe batai de cap.

-- Imi pare rau. Mi-as fi dorit ca ei sa poata sa faca ceva pentru tine. Nu fiindca mintea ta n-ar fi grozava asa cum e, ci fiindca te-ar face sa te simti mai bine.

Acum e randul meu sa tac. Stau si ma uit la ea pana cand ramanem doar noi doi, Libby si cu mine, fara sa mai existe altcineva cale de kilometri intregi. Ce-mi doresc, mai mult decat orice altceva, e s-o sarut. Aproape ca o fac, dar in clipa urmatoare chelnerita ne aduce mancarea.

In timp ce mancam, Libby isi arunca privirea in jur si, pana la urma, se uita la mine, zicand: -- Richmond, hm?

Si e ceva in tonul ei care ma face sa-mi pun paharul pe masa.

-- M-am gandit ca ti-ar placea Clara's.

-- Imi place Clara's. Numai ca ar fi fost OK daca, stii tu, am fi mers undeva in Amos.

Apoi privirea i se pierde undeva in departare, spre autobuz. Ii spun: -- Asculta, mi-oi fi ascunzand eu, pentru moment, incapacitatea de a recunoaste fetele, dar asta nu inseamna ca vreau ca tot ce se intampla in viata mea sa ramana un secret. Nu inseamna ca vreau ca tu sa ramai un secret. Nu te-as ascunde niciodata, daca la asta te gandesti.

In timp ce vorbesc, ma intreb: *Oare asta fac?*

Libby incepe sa clipeasca, uitandu-se la masa, la meniu, oriunde altundeva, numai la mine, nu.

-- Sfinte Sisoe! La asta te gandeai! Ca te-am adus aici ca sa nu ne intalnim cu nimeni.

-- Nu.

-- Bine, pentru ca ar fi o aiureala.

Si atunci de ce ai adus-o aici, nenorocitul?

-- Adica, da.

-- Aaa, pentru ca n-ar fi deloc o aiureala.

Acum ochii ei ii intalnesc pe ai mei.

-- OK, ii spun. Pricep. Sunt regele ticaloseniei, iar tu ai incredere

in mine, dar nu ai. Nu ma cunosti suficient, incat sa stii cat de adanca e ticalosenia.

In tot timpul asta ma intreb: *Oare cat de adanca e ticalosenia? Daca e mai adanca decat crezi?*

Ea raspunde:

-- Poate ca nu.

Si ii detest tonul atent, retinut, fiindca e ca un zid intre noi.

-- Ascuta! Te-am adus aici pentru ca esti prea buna pentru cine stie ce franciza de rahat din Amos. Te-am adus aici pentru ca, atunci cand aveam sase ani, am cazut de pe acoperisul casei, iar tata mi-a adus pe sest, la spital, pizza de la Clara's si genul asta de amintiri sunt destul de rare pentru mine in clipa de fata -- cele in care tata e un tip cu adevarat grozav. Te-am adus aici pentru ca e primul local in care am vrut sa merg dupa ce am iesit din spital si m-am simtit indeajuns de bine, incat sa stau drept. Te-am adus aici pentru ca e unul dintre putinele restaurante, pe o raza de o suta de kilometri, daca nu din tot statul Indiana, care nu-i plicticos sau banal. Pentru ca *tu* nu esti plicticoasa ori banala.

Si imi dau seama ca *fiecare cuvant e adevarat.*

Ma intind peste zid si o iau de mana. Ii sarut incheieturile degetelor, una cate una. Si, in timpul asta, ma intreb: *Cum se face ca fata asta inseamna atat de mult pentru mine?*

-- Libby Strout, meriti sa fii vazuta.

-- Oamenii n-au cum sa nu ma vada.

O spune cu ochii spre fata de masa.

-- Nu asta voiam sa zic.

Stam in leagan, dar acum imi trag palme pentru ca am adus-o aici. Ar fi trebuit sa mergem pur si simplu la Red Lobster, unde ar fi putut sa se zgaiasca la noi toti colegii de scoala, inclusiv Caroline, si unde idiotii aia de prieteni ai mei ar fi putut sa vina la masa, ca sa ne deturneze intalnirea cu prostia lor. Spun: -- Asteapta-ma aici!

Apoi ma ridic, ies din leagan, cobor scarile si ma duc la tonomatul ce inconjoara peretele din spatele autobuzului. E acelasi tonomat pe care obisnuiau sa-l foloseasca parintii mei, cu vreo sase

ani in urma, cand veneau aici la intalniri. In timp ce parcurg oferta muzicala, ma gandesc la felul in care Libby Strout ma face sa vreau sa strabat cincizeci de kilometri cu masina, pana la cel mai apropiat local care e aproape suficient de bun pentru ea, si sa alerg prin restaurante aglomerate, ca sa-i gasesc melodia perfecta.

Si atunci o gasesc. Jackson 5. Aleg cantecul pe care-l cautam si inca vreo doua (de la *Sly and the Family Stone* si *Earth, Wind & Fire*), ca sa putem avea o serie intreaga. Apoi ma intorc la masa, cea din coltul de nord-vest, cea la care sta fata in rochie mov. Ea spune: -- Nu trebuia sa faci asta. Nu trebuia sa faci nimic. Sunt o toanta.

-- Tu n-ai putea niciodata sa fii toanta.

-- Pot sa fiu toanta.

Ea musca din pizza. Si eu musc din pizza. Mancam cufundati intr-o tacere stranie.

Brusc, incepe cantecul, adica *acel* cantec. Ma sterg la gura cu servetelul, pe care il arunc cat colo. Sar in picioare, cu mana intinsa. Libby clipeste, ridicand ochii catre mine: -- Ce?

-- Hai!

-- Unde?

-- Doar hai!

O conduc pe scari in jos, catre centrul localului, direct spre singurul loc liber, aflat in partea din fata, langa intrarea in sala de mese. Apoi o rotesc in bratele mele si incepem sa dansam. *Oh, atat de incet! I'll Be There* ar fi alegerea evidenta, dar eu am ales *Ben*. Daca a existat vreodata o melodie scrisa pentru mine si Libby, atunci asta e. Doi oameni singuri, infranti, care poate ca nu mai sunt atat de singuri sau de infranti.

La inceput, sunt constient de fiecare privire ce ne urmareste din sala, dar apoi toate fetele se estompeaza si ramanem doar noi doi, Libby si cu mine, eu tinand-o de talie, avand in brate o *femeie*. Ne sincronizam perfect, miscandu-ne laolalta, inventand dansul din mers.

Libby

Simt in ochi usturimea lacrimilor. Fiecare vers e despre mine, Libby Strout. E despre noi, dar mai mult despre mine. Si despre Jack. *Doamne!*

As putea sa plang in bratele lui Jack Masselin, in vazul unui intreg restaurant plin de straini, sau as putea sa-mi retin lacrimile si sa le imping in adancul meu, pana cand o sa fie ingropate. Le imping. Si le imping. N-o sa le dau drumul. La un moment dat, Jack se apleaca si, uite-asa, fara nicio vorba, imi saruta fata, mai intai pe un obraz, apoi pe celalalt. Ma saruta acolo unde ar fi ajuns lacrimile, daca le-as fi lasat sa cada, si e cel mai adorabil gest pe care l-a facut vreodata cineva care nu era mama. Brusca, ma umple o senzatie de siguranta si caldura, pe care n-am mai avut-o de multa vreme. E senzatia ca *totul o sa fie bine. Tie o sa-ti fie bine. S-ar putea ca deja sa-ti fie bine. Hai sa ne fie bine impreuna, doar tu si cu mine.*

Trag aer in piept si nu mai respir deloc pana la sfarsitul cantecului. Tonomatul trece direct la urmatoarea melodie, una rapida, slava Domnului, si atunci Jack isi dezlantuie miscarile. Zice:

-- Fii atenta aici, fato! *Daca esti in stare sa-mi faci fata.*

Si se rupe in figuri peste tot.

-- Fa-mi tu mie fata!

Si ma misc la randul meu, pana cand dansam ca nebunii, iar mie-mi vine sa nu mai plang absolut niciodata. El zice:

-- Fa „Parul care explodeaza”!

Si isi scutura capul la stanga, la dreapta, la mijloc. Are un avantaj necinstit, pentru ca freza lui e cu mult mai mare, dar ma straduiesc din rasputeri sa-mi scutur si eu parul peste tot. Ii zic:

-- Fa „Fulgerul”!

Si sar, si ma scutur, si sar, si ma scutur, de parca as fi curentata. Jack incepe la randul lui sa sara si sa se scuture, iar la un moment dat, ma uit imprejur si vad o mana de oameni in picioare, dansand pe langa mesele lor. Jack spune:

-- E o revolutie a dansului!

Ma ia de mana, apoi ma invarte, iar si iar, pana cand ma rotesc ca un dop si izbucnesc in ras. Gandeste-te ce minunata ar fi lumea daca toti am dansa pe oriunde am merge!

*

Jack ma conduce pana la usa din fata a casei mele, iar cand ajungem acolo, ma astept sa ma sarute de noapte buna, dar el ma imbratiseaza. Nu-i o imbratisare a la Calareste Grasa. Asta e calda si invaluablea intr-un fel placut, ma face sa simt pe trupul lui parfumul sapunului si al aerului de afara, ca si cum s-ar fi tavalit prin iarba. As vrea ca Jack sa ma tina in brate la nesfarsit, insa el se retrage si isi coboara spre mine ochii pe jumătate inchisi.

-- Noapte buna, Libby!

Eu ii raspund:

-- Noapte buna, Jack!

Si intru, iar tata e acolo. Ii povestesc despre cina, dupa care ma duc la mine in camera, inchid usa, ma asez pe pat si ma gandesc: *De ce naiba n-a vrut sa ma sarute?*

Telefonul meu zbornaie. **Cea mai misto intalnire din lume!**

Urmat de: **Abia astept sa iesim din nou.**

Urmat de: **Gagica asta, Mary Katherine, chiar iti aminteste de noi? Din cate-mi dau seama, e cam dusa cu pluta.**

Ii scriu: **Da, dar intr-un fel adorabil. Are un mare secret si nimeni n-o intelege. Asta te ajuta sa faci legatura?**

El imi raspunde: **Oh, n-am zis ca nu vad legatura, dar zi-mi ca nu ne consideri chiar atat de nebuni!**

Eu: **Consider ca noi suntem si mai nebuni.**

Jack: **Te cred.**

Cateva minute mai tarziu, el imi scrie: **Nu ma pot opri din citit!**

S-ar putea sa fie cel mai grozav cadou de ziua mea pe care l-am primit vreodata, pe langa ciocanul de lipit pe care mi l-au dat ai mei cand am implinit noua ani.

Eu: Asta-mi place la tine. Atat de masculin si totusi atat de cerebral!

Jack: Sunt doar doua dintre multele, multele lucruri care-ti plac la mine. Ca sa nu mai zic ce-mi place mie la tine. N-o sa mai termin niciodata de citit cartea asta si e misiunea vietii mele s-o termin asta-seara.

Continua sa-mi trimita mesaje tot restul serii, comentand cartea pe masura ce o citeste. In final, ma prabusesc peste perne, cu un zambet larg pe fata. Poate ca Jack nu m-a sarutat dupa intalnirea noastra, dar e aproape sigur, neindoielnic, absolut garantat ca o s-o faca.

Jack

Luni dimineata, o fata inalta, cu pielea inchisa la culoare si o alunita desenata pe fata, ma gaseste langa dulapul meu.

-- Jack.

Caroline.

-- Da?

In caz ca nu e ea, ci vreo alta fata inalta, cu pielea inchisa la culoare si o alunita desenata langa un ochi.

-- Ai avut un weekend frumos?

-- Mersi de intrebare. Da, am avut.

-- Stii ce zice lumea, nu?

Hai ca-ncepe!

-- Ca sunt un tip dat dracului?

-- Despre fata aia. Libby Strout. Si despre tine. Umbla vorba ca *te intalnesti* cu ea. Ca e noua ta *iubita*. Eu am zis ceva de genul: stiu ca nu poate fi adevarat, dar ei cica nu, e adevarat. A dus-o la Clara's.

-- Cine sunt „ei”?

-- Nu conteaza.

Ii aud suferinta in voce, ingropata sub tot veninul. Imi vine sa-i zic: *E OK sa fii om. Tuturor ne e frica. Toti suferim. E OK sa suferi. Ai fi mult mai placut daca pur si simplu te-ai purta omeneste.*

-- Noi nu mai suntem impreuna, Caroline, deci, aaa, nu ca as vrea sa fiu nepoliticos, dar ce-ti pasa?

-- Mi se pare dragut ca vrei sa fii amabil cu ea dupa tot ce i-ai facut, dar imi fac griji in privinta ei. Fetele de genul ala... nu poti sa te joci cu ele, Jack!

Caroline clatina din cap.

-- Ai putea sa-i frangi inima.

-- Inca n-am definit nimic, dar in caz ca ma intrebi daca-mi place sa-mi petrec timpul cu ea? Absolut! Si mi se pare o gagica misto? Da. Cred ca e frumoasa? Da, cred. Chiar cred. Nu ma joc cu ea. O plac. Alte intrebari?

Caroline ramane pe loc, perfect calma, perfect Caroline si zice: -- Stii, te crezi mare si tare, pretinzi ca esti mare si tare, dar nu esti.

-- Stiu ca nu sunt. Un motiv in plus sa-i fiu recunoscator ca ma place si asa.

*

Acasa, scotocesc prin maldarul de haine de pe podeaua camerei mele, pana cand dau de blugii pe care-i caut. Scot ghemotocul de hartie din buzunarul de la spate. *Top 10 motive sa iesi in oras cu o grasa.*

Ma silesc sa le recitesc. Parca as avea nevoie sa-mi dovedesc mie insumi, o data pentru totdeauna, ca ea e grasa, iar mie nu-mi pasa.

Fiecare cuvânt din articol ma ingretoseaza. *Cum am putut vreodata sa ma simt altfel decat norocos ca fata asta ma place?*

Cobor la bucatarie, ma duc direct la aragaz, aprind un ochi si flutur hartia pe deasupra flacarii, pana cand ia foc. O tin in sus si departe de aragaz, uitandu-ma cum arde. Apoi arunc restul in chiuveta, unde se transforma intr-o gramajoara de cenusa. Pornesc robinetul si las ramasitele sa se scurga pe canal, iar ca sa fiu sigur, apas comutatorul tocatorului de gunoi si-l las sa macine.

*

Odata intors in camera mea, o sun pe Libby. Cand imi raspunde, ii zic: -- Am terminat cartea.

-- Si?

-- Unu, a fost al naibii de infricosatoare. Doi, Mary Katherine Blackwood era nebuna de legat. Trei, inteleg de ce adori cartea asta. Patru, s-ar putea sa-mi fi amintit un piculet de noi doi, desi mi-ar placea sa sustin faptul ca noi suntem ceva mai sanatosi la cap. Si

cinci, cred ca ar fi al dracului de misto sa locuiesc cu tine intr-un
castel.

Libby

Din noptiera mea, de sub casti, balsam de buze si felurite semne de carte, scot un biletel scris pe hartie cu modele specifice Craciunului.

**Astia sunt pentru cand dansezi singura pe scena,
Sau la tine in camera,
Sau oriunde altundeva iti doreste inima.
Sunt pentru cand dansezi in vis,
cand dansezi spre viitor,
cand dansezi in dragoste, si creativitate, si bucurie,
cand dansezi pentru ca asta faci tu.
Pentru ca asta esti, orice s-ar intampla,
pe dinauntru si pe dinafara.
Tu pur si simplu
continui
sa
dansezi.**

Balerinii care insoteau scrisoarea se afla in dulapul meu. Ii am din ultima zi de Craciun petrecuta inainte de moartea mamei. Vor ramane mereu ultimul cadou primit de la ea si trebuie sa-i pastrez vesnic in siguranta, motiv pentru care nu i-am purtat niciodata.

Dar in clipa asta ma asez, dau la o parte hartia de impachetat, scot incaltarile din cutie si mi le pun in picioare. Sunt niste balerini roz, cu poante, si reprezinta cel mai frumos lucru pe care-l am. Cu toate ca mama mi i-a cumparat prea mari, acum ma strang si-mi vine greu sa merg in ei, dar ma tarasc pana la laptop, unde pornesc muzica. Aleg ritmurile de moda veche, cu Spice Girls, o trupa pe

care mama o adora in secret. Cantecul e *Who Do You Think You Are* si ma face sa ma gandesc la mama, la mine, la unde s-ar putea sa ajung intr-o zi, la ce s-ar putea sa fiu.

Sambata voi da proba pentru Domnisoare. Imi stiu numarul pe de rost. L-as putea executa si in somn. Dar acum dansez intr-un stil inventat de mine, un fel de balet-hip-hop-electric-slide-shimmy-pop si sunt uimitoare. Sunt cea mai buna dansatoare care a existat vreodata. Sunt un superstar. Balerinii astia sunt fermecati. Picioarele mele sunt fermecate. Eu sunt fermecata.

Sambata

Jack

Marcus (inalt, par ciufulit, barbie ascutita) sta deasupra chiuvetei de la bucatarie, infulecand. Dau sa ma servesc cu o cafea si atunci aud: -- Am zis nu!

O femeie intra in camera, urmata de un barbat imbracat intr-o bluza cu insemnele oficiale ale magazinului Masselin. El are gura deschisa, ca si cum ar fi la jumatatea unei fraze, dar o inchide cand da cu ochii de Marcus si de mine. Prin eliminare, deduc ca barbatul si femeia sunt parintii mei. Mama imi spune: -- Lasa cafeaua jos, acum!

Apoi i se adreseaza tatei: -- Vorbim mai tarziu!

Si e clar ca ei doi sunt in toiul unui scandal. Eu intind mana catre cea mai mare cana pe care o avem si imi torn o cafea.

Mama il intreaba pe tata exact ce vrea de la ea si vocea ii suna de parca ar fi inghitit lame de ras, ca tipul ala de la Tristul Carnaval, cum ii zicem noi, cel de langa Big Lots. Incerc sa nu trag cu urechea, dar simt cum intreg trupul imi intra in alerta, asa cum se intampla de fiecare data cand parintii mei se cearta.

Tata ii zice mamei:

-- Diseara.

-- Nu diseara.

Eu si Marcus ne uitam unul la altul. El sopteste: -- Acum ce mai e?

Tata continua:

-- Exista operatii lente si exista bandaje care se smulg pur si simplu, Sarah!

-- Am zis ca nu in seara asta.

Mama isi indreapta ochii spre mine si nu e fericita.

-- Am nevoie sa-l iei pe Dusty, dupa ce-ti termini treaba pe ziua de azi.

-- De unde?

-- De acasa de la Tams.

In mod normal, ultimul lucru pe care as accepta sa-l fac ar fi sa ma duc dupa Dusty sau dupa Marcus, sau dupa oricine altcineva. Sa vezi cum e sa nu poti recunoaste pe nimeni si apoi sa fii nevoit sa cauti pe cineva. Dar n-am de gand s-o contrazic pe mama in dimineata asta.

Libby

Chiar si cu jumătate dintre tribune stranse, noua sala de sport e uriasa. Cand stai pe podea, abia daca-i vezi tavanul, iar luminile sunt orbitoare. De undeva, de sus, eu n-as putea mai mare decat o furnica.

Si, dintr-odata, exact asa ma simt: ca o furnica. Palmele imi transpira. Inima mi se inclesteaza, dar nu se mai desclesteaza. Nu reusesc sa-mi recapat suflul. Ma uit la el cum o sterge din sala de sport, fugind cat il tin picioarele, intocmai cum as vrea sa fac si eu.

DE CE NAIBA TE-AI OFERIT SA FACI ASTA?

Heather Alpern si cei trei capitani de echipa stau pe scaune, picior peste picior. Fetele care conduc echipa sunt toate in clasa a douasprezecea si arata identic, cu parul lins, strans intr-o coada de cal, si fetele stralucind. Asemnarea dintre ele mi se pare aproape la fel de infricosatoare ca frumusetea de felina a doamnei Alpern. Cea mai inspaimantatoare dintre toate este Caroline Lushamp, capitanul capitanilor, care se uita fix la mine, de parca ar fi un calamar. Alte cateva aspirante la titlul de Domnisoara sunt imprastiate la baza tribunei, asteptandu-si randul.

Caroline ma intreaba:

-- Esti gata? pe un ton superprietenos si complet nefiresc.

Abia daca o aud, fiindca sunt captiva in mintea si trupul meu, dardaind de frica. Brusc ma simt de parca as avea prosopagnosia, pentru ca nimeni nu-mi mai pare cunoscut sau amabil, iar ochii imi zboara prin toata sala, in cautare de ajutor. Se opresc la Bailey, Jayvee si Iris, asezate chiar in varful tribunei. Cand ma vad cum ma uit la ele, cele trei palesc, poate pentru ca-mi observa groaza. Ceea ce inseamna ca e probabil ca si restul lumii s-o remarce. Ma indemn

sa ma misc, sa-mi ascund groaza si alte chestii din adancul meu, acolo unde nimeni nu poate sa le vada. Tocmai atunci Jayvee isi flutura bratele si tipa: -- Straluceste, diamant nebun!

Te-ai oferit sa faci asta pentru ca ai dansul in sange. Apoi ma gandesc la ceva ce obisnuia sa-mi spuna mama, despre faptul ca, oricat de infricosator ar fi sa-ti urmezi visurile, e si mai infricosator sa n-o faci.

-- Esti gata?

De data asta, Caroline nu mai pare la fel de superprietenoasa -- Da, ii raspund.

Dupa care strig:

-- Da!

Pentru proba, am ales melodia *Flashdance... What a Feeling*, a lui Irene Cara, in onoarea mamei si in onoarea mea. In timp ce astept sa inceapa muzica, imi zic: *Prea multi oameni din lumea asta cred ca nu sunt in stare decat de putin. Nu si tu, Libby Strout! Tu nu te-ai nascut pentru putin! Tu nu stii cum sa faci putin! Putinul nu e in tine!*

Apoi cantecul isi ia zborul si la fel fac si eu.

Ma unduiesc, ma unduiesc, dau din picior, dau din picior. Ma unduiesc, bum, bum.

Imi trebuie vreo douazeci de secunde ca sa uit de fetele care se holbeaza la mine, de parul ala lucios, strans la spate, de intrebarea „care dintre fetele aflate in tribune ar putea fi o dansatoare mai buna decat mine?” si de faptul ca sunt de doua ori mai mare decat oricine din sala. Dupa acele prime douazeci de secunde, ma pierd in melodie. Devin una cu muzica, una cu dansul.

Dau din picior. Ma aplec. Ma rasucesc. Tresar, tresar. Ma unduiesc. Scutur, scutur, scutur. Bum. Dau din picior, dau din picior. Sar. Ma rasucesc. Ma aplec. Tresar. Ma unduiesc. Scutur. Dau din picior. Bum, bum, bum.

Ma las purtata de note de-a lungul salii de sport, pe sus, printre grinzi, si dincolo de usa, prin toata scoala, pana la biroul doamnei directoare Wasserman, apoi pana afara, la soare, sub cerul liber.

Pirueta, pirueta, pirueta...

Dupa care ajung pe cer. Iar acum eu *sunt* cerul! Plutesc peste Amos, traversez autostrada interstatala 70, intru in Ohio si de acolo pornesc spre New York, spre Oceanul Atlantic si dupa aceea catre Anglia, catre Franta... Sunt peste tot. Sunt globala! *Sunt universala!*

*

Inchei, cu rasuflarea taiata, brusc intoarsa in sala de sport. Fetele din tribune s-au ridicat in picioare si fluiera. Aplauda si bat din picioare, iar prietenele mele sunt mai dezlantuite decat toate. Langa intrarea pe teren, il vad pe Jack Masselin, stropit cu vopsea si radiind ca soarele. Bate lent din palme, apoi isi duce mana la frunte, ca pentru un salut, inainte de a se face nevazut. Astazi, el si ceilalti colegi delincventi ai mei vopsesc tribunele.

Heather Alpern zice:

-- Libby, a fost minunat!

Si, pentru prima data, ma uit drept la ea. Caroline ma intreaba: -
- Ce inaltime ai?

Ceva din glasul ei ridicat, lipsit de orice emotie, imi lasa un gol in stomac. Fetele din tribuna tac si se asaza la locurile lor.

-- Un metru saizeci si cinci.

-- Cat cantaresti?

-- Cincizeci si cinci de kilograme.

Toti se holbeaza.

-- Imi pare rau, te refereai la greutatea mea fizica sau la cea spirituala?

Fetele din tribuna chicotesc. Eu sunt lac de sudoare, dar imi tamponez buza de sus si ceafa cu sobrietatea reginei Elisabeta.

-- Greutatea care stabileste ce marime de costum ti-ar trebui.

Zic:

-- Exista o limita de greutate pentru echipa asta?

Caroline da sa vorbeasca, dar Heather Alpern o intrerupe.

-- Tehnic vorbind, nu exista nicio limita. Nu facem discriminari privind dimensiunile.

Dar fac. O aud in grija cu care isi alege cuvintele si o vad in colturile incordate ale zambetului ei.

-- Atunci de ce trebuie sa stiti cat cantaresc?

Caroline ofteaza. Zgomotos. De parca as fi proasta ca un bolovan.

-- Pentru marimea costumului.

Apoi surade incet, in stilul personajelor negative din filme.

-- Ai fi dispusa sa pierzi niste kilograme, daca cineva te-ar *vrea*?

Cuvantul rasuna pe terenul de joc.

-- Stii tu. Daca ar fi sa intri in echipa?

Domnisoara Alpern ii arunca o privire.

-- Caroline!

Zic:

-- Despre cate kilograme vorbim?

Caroline raspunde;

-- Patruzeci si cinci, probabil mai multe. O suta cincisprezece, poate.

Ceea ce e ridicol, pentru ca asta ar insemna sa ajung la greutatea lui Mango, catelusul matusii Tillie.

Si, uite-asa, sunt din nou copil, la ora de balet, iar Caroline e profesoara mea, incruntrandu-se la mine in exact acelasi fel, un fel care-mi da de inteles ca n-am ce cauta acolo, desi probabil ca am ce cauta mai mult decat oricare dintre ele, fiindca am dansul in sange si sunt mult mai mare decat ele, ceea ce insemna ca *am mult mai mult dans in mine*.

-- Ai fi dispusa?

-- Caroline, destul!

-- Vrei sa stii daca as fi dispusa sa slabesc o suta de kilograme ca sa pot dansa in formatie si sa flutur steaguri cot la cot *cu tine*?

Spumeg de furie, ceea ce nu ma ajuta cu transpiratia, dar vorbesc calm si controlat.

-- Da.

Ma uit tinta la doamna Heather Alpern, pentru ca ea ar trebui sa fie la conducere.

-- In niciun caz!

*

Ar trebui sa ma intorc afara, la tribune, pentru a-mi ispasi pedeapsa si a-mi face datoria cetateneasca, dar nu sunt in stare. In schimb, o sun pe Rachel si o intreb daca poate sa ma duca acasa.

Jack

Pana sa terminam noi de vopsit vestiarele, se face aproape ora cinci dupa-amiaza. Cerul e plumburiu, iar aerul, incarcat, asa cum pare intotdeauna inainte de ploaie.

*

Pe fereastra larga a casei lui Tams, vad o gramada de copii si imi zic: *Grozav!* Uite de asta nu ma ofer sa-l iau pe Dusty, intrucat ce mi se intampla acum e de cosmar. Eu nu pot sa-mi recunosc fratiorul intr-o multime, iar parintii mei cred ca Dusty e prea mic ca sa aiba telefon, asa ca nu-i pot trimite un mesaj prin care sa-i spun ca vin, sa ma astepte afara. In putinele cazuri in care ma duc dupa el, de regula il astept in masina si claxonez.

Fiindca asta nu pare a fi o partida de joaca in doi, intre Tams si Dusty, ci echivalentul festivalului Coachella pentru copii de zece ani, procedez ca de obicei. Ploaia rapaie in parbriz asemenea focurilor de arma. Gramada de copii nu se clinteste, asa ca mai claxonez o data.

Astept inca vreo doua minute, dupa care opresc motorul si rasucesc oglinda retrovizoare, ca sa ma pot vedea in ea. Tipul care ma priveste din oglinda a prins si zile mai bune. Are buza in continuare crapata si un ochi care trece de la vinetiu la violet, gratie faptului ca i-a luat apararea lui Johnny Rumsford. *Super!*

Caut ceva cu care sa-mi acopar fata si sa ma apar de muson. Pe podea, sub bancheta din spate, sta mototolita o haina veche, care trebuie sa fie a lui Marcus. O apuc si ma reped prin ploaie, alergand pe alee, cu haina infasurata in jurul capului. In timp ce sun la intrare, aud sporovaiala nebuna a o mie de voci ascutite. Usa se

deschide dintr-o smucitura si sunt intampinat de o femeie blonda, cu parul scurt. Cred ca e mama Tamarei. Ma invita inauntru, dar ii spun, de sub haina:

-- E OK. Nu vreau sa bag toata apa asta in casa. Daca l-ati putea trimite afara...

-- Prostii, Jack! Hai, intra!

Tine usa larg deschisa, iar vantul sufla ploaia asupra ei si pe podeaua din jur, asa ca intru.

-- Chiar toarna cu galeata, zic eu.

-- Mie-mi spui? Copiii ar fi trebuit sa-si petreaca toata ziua afara.

Rade, dar rasul i se impleteste cu isteria si imi dau seama cat e de obosita. Sper ca Dusty o sa-mi strige un salut sau o sa se identifice in vreun alt fel, insa toti pustii clilesc, cu ochii spre mine, iar unul dintre ei zice:

-- Parca ar face Dumnezeu pipi.

Pentru un copil de zece ani, asta trebuie sa fie o poanta cu adevarat plina de haz, una dintre acelea pe care nu le poti aprecia decat daca ai zece ani, fiindca toti incep sa rada pana cand practic ajung sa se tavaleasca pe jos.

Femeia imi spune:

-- Te rog, ia-ma cu tine!

Stau in loc si rad, incercand sa par calm, nepasator, in genul *Hei, frate, nu conteaza!* Intre timp, ma straduiesc sa-l gasesc pe Dusty in multimea de copii, insa toti arata la fel. Slabuti, mici de statura, cu urechile clapaute. Toti poarta coifuri de petrecere si numai cativa dintre ei sunt, in mod evident, albi. Simt in piept o indepartata scanteie de teama. Femeia ma intreaba:

-- Vrei sa ramai un pic?

-- E in regula. Dusty si cu mine trebuie sa ajungem undeva.

Pun o mana pe clanta, ca pentru a-i spune: *Vezi?* Ma adresez incaperii:

-- Cine raspunde la numele de Dusty ar face bine sa mi se alature acum.

Pustii se holbeaza la mine. In momentul ala, scanteia de teama

se aprinde intr-un infern. Daca fratele meu e unul dintre copiii care se zgaiesc in tacere la mine, atunci nu se da de gol. Ma uit spre grup si zic, fara sa ma adresez cuiva anume:

-- Hai, omule! Nu vrem sa intarziem.

Cand vad ca nimeni nu misca, ma concentrez asupra celui care seamana cel mai mult cu fratele meu (urechi clapauge, marul lui Adam iesit in afara, parul aramiu) si spun:

-- Daca iti faci griji ca o sa te uzi, am haina asta pe care poti s-o folosesti.

Apoi, pentru ca a fost o zi lunga, pentru ca m-am saturat sa se holbeze lumea la mine si pentru ca-mi zic: *Ce porcarie! Cum se poate sa nu-ti recunosti propriul frate?*, fac un lucru pe care nu-l fac niciodata: strabat camera, lasand ditamai urmele murdare pe covor, si il apuc pe baiat de brat, inainte ca el sa apuce sa se identifice. Il tarasc catre usa.

Copilul pe care il tin mi se impotriveste si atunci ma uit in sus, pentru a vedea un alt baiat, care tocmai intra in camera. Are urechile clapauge, marul lui Adam iesit in afara si parul aramiu. Zice:

-- Jack?

Si incepe sa planga.

Pustiul pe care, pana adineauri, l-am tarat dupa mine striga:

-- Lasa-ma-n pace!

Acum se starneste rumoare printre ceilalti invitati la petrecere, iar una dintre fetite se pune si ea pe plans. Cand ii dau drumul, pustiul practic ma scuipa in fata:

-- Nesimtitule!

Si incepe sa tremure. Femeia se lasa pe vine, in fata lui. Ii spune cu glas linistitor.

-- Nu-i nimic, Jeremy! Doar glumea, dar cred ca acum isi da seama ca n-a fost amuzant.

Imi arunca o privire ingrozitoare.

-- Chiar ti se pare amuzant sa vii aici si sa sperii lumea?

Replica vine de la o fetita roscata, care ar putea sa fie sau ar

putea sa nu fie Tams.

-- Nu, nu mi se pare.

Ma intreb cati dintre ei ma cunosc si cati dintre parintii lor o sa auda despre povestea asta. Simt ca mi se face rau si aproape ca plec. *Sa-si gaseasca Dusty si singur drumul spre casa! Sa vina mama sa-l ia!* Dar podeaua parca m-ar tine in loc. Picioarele imi sunt ca doua ancore. Nu vor sa se miste. Raman pe loc, uitandu-ma peste capetele copiilor ce ma fixeaza cu privirea, la baiatul care a intrat adineauri si care inca plange.

-- Imi pare rau.

I-o spun direct lui, de doua ori, insa nimeni nu ma asculta. Pustii astia ar fi in stare sa ma ucida, daca ar vrea. Sunt foarte multi si, cat ar fi de mici, furia e de partea lor.

Dupa o eternitate, femeia se ridica si imi zice pe un ton foarte, foarte rece:

-- *Ala e fratele tau!*

De parca eu as fi cel mai periculos rapitor de copii din lume. Il impinge pe Dusty catre mine, ca si cum ne-ar vrea plecati pe amandoi, ca si cum Dusty ar fi, prin asociere, la randul lui vinovat.

Nu sunt un nesimtit, cel putin nu in sensul asta. Am o boala numita prosopagnosie. Inseamna ca nu pot sa recunosc fetele, nici macar pe cele ale oamenilor dragi mie. Adaug:

-- Cresc asa de repede la varsta asta! E greu sa nu-i pierzi din ochi.

Il insfac pe adevaratul, unicul si singurul Dusty, pe care il tarasc afara. Ii arunc haina, iar el si-o asaza deasupra capului, dar e clar ca nu vrea sa se afle in preajma mea, asa ca nu se grabeste deloc sa strabata aleea. Deja sunt ud pana la piele, insa ii tin portiera deschisa si, in timp ce urca, isi ridica privirea spre mine, cu lacrimile siroindu-i pe fata, si ma intreaba:

-- De ce ai incerca sa-l rapesti pe Jeremy Mervis?

-- Glumeam doar.

Dusty ma studiaza asa cum face in ultima vreme cu parintii mei, lasand impresia ca nu stie sigur daca poate avea incredere in mine.

-- Clasa a patra e destul de grea si fara sa fiu cunoscut drept fratele unui rapitor de copii.

*

Imi tremura mainile, dar nu vreau ca Dusty sa vada asta, asa ca strang volanul pana cand mi se albesc incheieturile degetelor si il intreb pe fratorul meu cum a fost la petrecere. Abia daca-l aud peste zgomotul inimii mele, care face *BUM, BUM, BUM* in cosul pieptului.

Libby

Rachel vrea sa afle ce s-a intamplat. *E o persoana care te-a vazut in cele mai proaste momente ale tale. Cand ai cunoscut-o, ocupai doua paturi de spital, dupa ce fusesesi salvata din propria ta CASA. Ti-a fost alaturi si te-a iubit cat ai trecut prin toate, exact ca o mama. Numai ca nu e mama ta.*

Ii spun ca nu vreau sa vorbesc, nu acum, asa ca parcurgem in tacere mai tot drumul spre casa.

*

Odata ajunsa la mine in camera, imi deschid exemplarul din *Am locuit intotdeauna in castel*. Chiar daca a facut un lucru oribil, infricosator, Mary Katherine nu simte nimic: nici durere, nici remuscare, nici emotie. Nici macar atunci cand satenii ii incalca proprietatea si fredoneaza cantece despre ea.

Merricat, zise Connie, ai vrea un ceai?

Oh, nu, zise Merricat, caci otrava o sa-mi dai!

Merricat, zise Connie, ai vrea sa mergi la culcare?

In cimitir, sub trei metri de pamant tare!

Merricat e destul de fericita la ea acasa, impreuna cu sora ei, dar tot se gandeste la sateni si-si doreste sa le arda limbile in cap.

Imi amintesc cand eram atat de indurerata si de furioasa, incat nu-mi doream nimic altceva decat sa le arda limbile tuturor celor care m-au facut sa sufar, mai ales lui Moses Hunt. Dar uite care-i chestia: Merricat si-a otravit intreaga familie. Singura crima pe care am comis-o eu a fost aceea de a ma ingrasa.

Jack

-- De ce nu erai in sufragerie, la un loc cu ceilalti copii?

-- N-aveam chef sa intru in jocurile lor. M-am dus pe veranda din spate, ca sa-mi studiez replicile.

Plansul pare sa se fi oprit, dar Dusty tot nu vrea sa se uite la mine.

-- Tams si ceilalti voiau sa te joci cu ei?

El ridica din umeri.

-- Nu cred ca mi-au simtit lipsa.

-- Dar totul e in regula cu Tams, nu-i asa?

Fratelui meu ii trebuie cateva secunde inaintea fiecarui raspuns, iar tristetea i se aude in glas. Tristetea pe care eu i-am provocat-o.

-- Cred.

Il las in pace, in timp ce gandurile imi alearga prin cap, iar inima inca imi face *BUM, BUM, BUM!*

Cand oprim in fata casei, Dusty zice:

-- Jack?

-- Da.

As vrea sa-mi spuna ca ma iarta, ca ma iubeste oricum.

-- Chiar imi doresc sa nu fi incercat sa-l rapesti pe Jeremy.

-- Si eu.

-- Daca mama lui Tams ar fi chemat politia? Daca te-ar fi bagat la inchisoare?

Vocea ii tremura si pare pe punctul de a izbucni iar in plans.

-- N-o sa intru la inchisoare. Nu i-as fi lasat sa ma trimita acolo. A fost doar o neintelegere. Atat. M-am zapacit.

El coboara din masina, fara sa mai scoata o vorba, si, in timp ce

urcam pe alee, ii spun:

-- Hei, picioane, te-ar deranja daca nu le-ai spune mamei si tatei ce s-a intamplat azi?

Ploaia s-a mai potolit, dar inca o simt in aer. Fratele meu sta pe ganduri si imi dau seama ca nu mai vrea sa-mi promita nimic. Niciodata. Isi intoarce fata in sus si isi agata ochii de ai mei. Sunt niste ochi care ma alunga. Ma privesc de undeva de foarte departe. Pana la urma, imi raspunde:

-- OK.

Dupa ce el se duce in casa, ma asez pe treapta de la intrare, asa uda cum e, fiindca nu sunt inca pregatit sa intru. A fost o zi lunga, iar seara e rece si linistita, ca o mana ce ti se asaza pe frunte cand ai febra. Ma uit spre strada, apoi in sus, catre cer. Mainile inca imi tremura. Inima inca imi bate cu putere.

Azi ti-a mers foarte, foarte rau. Creierul tau e defect. Niciodata n-o sa se faca bine.

N-as putea sa-ti zic cum arata Jeremy Mervis. Daca ar trece acum pe strada, n-as fi in stare sa-l recunosc. Dar n-o sa uit niciodata groaza din ochii lui, in timp ce incercam sa-l tarasc afara din casa. Si n-o sa uit niciodata expresia pe care o avea fratele meu, in timp ce asista la scena.

Azi ar fi putut sa mearga si mai rau.

Mi-o repet iar si iar, incercand sa gasesc cinci feluri in care ziua putea fi si mai oribila, dar nu reusesc pentru ca, zau asa, ce poate fi mai rau decat sa incerci sa rapesti din greseala un copil pe care nu-l cunosti? Gandurile mi se intorc valvartej la Dusty. Fratele meu poarta in spinare lucruri despre care n-o sa aflu niciodata, exact ca mine, exact ca noi toti. Nu stiu cu certitudine care e povara lui, dar pot banui. Dusty e sensibil si sincer. E putin excentric. Aproape sigur e gay, dar ma indoiesc ca macar el o stie. Ca si Libby, n-o sa se dea drept altcineva si nu se teme sa fie diferit. Dar celorlalti copii nu le place intotdeauna treaba asta.

Nu mai cred in Dumnezeu, daca am crezut vreodata, dar spun un soi de rugaciune cu voce tare. *Apara-l! Nu lasa pe nimeni sa-i faca*

rau! Si, daca tot te-ai apucat, ai grija si de Libby, si de bietul Johnny Rumsford. Si de mama. Si de Marcus. Ba chiar si de tata.

Nu ma adaug pe lista, fiindca mi se pare o dovada de egoism. Insa poate ca ma gandesc la asta, numai pentru o clipa. *Si de mine, cred, desi eu n-o merit. Poate ai grija si de mine.*

*

Cand intru, mama vorbeste la telefon cu mama lui Tams, iar tata vorbeste la telefon cu parintii lui Jeremy Mervis. S-a zis cu secretele. Din cate se pare, toata lumea e foarte, foarte furioasa. Mama ridica un deget spre mine.

-- Jack Henry! Stai!

Arata catre sufragerie.

*

Zece minute mai tarziu.

Mama: Ce-a fost asta?

Eu: Poate ca am nevoie de ochelari.

Mama: Nu ma refer doar la rapirea lui Jeremy Mervis. Ma refer la toate, Jack. La faptul ca ai avut probleme la scoala. Ca te-ai batut. Nu-ti sta in fire.

Eu: Pur si simplu, am fost intr-o pasa proasta, mama. Sunt acelasi baiat adorabil pe care l-ai crescut. Tot copilul tau preferat. Tot eu.

Mama: Nu stiu ce se intampla cu familia noastra, dar purtarile de felul asta se termina acum. Daca ai patit ceva, trebuie sa ne spui.

Iata sansa mea de a turna totul pe podea, drept langa floricica de porumb ratacita, care-si scoate capul de sub canapea, si langa telecomanda de la PlayStation, ramasa pe covor.

Mama: Jack? Zi-ne ce se intampla!

Dar in clipa aceea nu mai stiu ce sa zic. Tot ce e in neregula cu mine pare a fi o inventie, pentru ca n-am cum sa-mi indrept degetul catre vreuna dintre probleme si chiar sa le-o arat -- aventura

ascunsa a tatei, boala secreta care-mi afecteaza creierul.

Eu: Imi pare rau. O sa fiu mai cuminte. E tot ce pot face.

Ma uit la tata.

Eu: E tot ce poate face oricare dintre noi.

Si, poate stiind ca poarta o parte din vina, tata zice:

-- Te cred, Jack, dar situatia e destul de rea. Trebuie sa te impacii cu familiile.

Mama: Vrem si sa mergi la un consilier. La domnul Levine sau la unul dintre ceilalti. Gata cu iesitul in oras doua saptamani. Scoala, serviciu, casa. Atat!

Imi vine sa zic: *Doua saptamani? Pedepsiti-ma pentru tot restul anului! Pedepsiti-ma sa nu mai merg la scoala, daca tot v-ati apucat! Lasati-ma sa stau acasa, ca Mary Katherine Blackwood, ca Libby. Mi-ar face viata mult mai usoara.*

*

Ma simt legat fedeles. De maini, de picioare, de labele picioarelor. De absolut fiecare parte a corpului. Ar putea la fel de bine sa ma indese intr-o cutie si sa ma lase acolo.

Mai intai ii sun pe sotii Mervis. Apoi pe mama lui Tams. Cu o voce stinsa, imi cer scuze. Le spun ca sunt inca tulburat dupa cancerul tatei si dupa toate cele intamplate la scoala. Zic:

-- Va rog sa nu-l pedepsiti pe Dusty pentru purtarea mea urata. E cel mai bun om pe care-l cunosc.

In timp ce inchid telefonul, adaug un post-scriptum la rugaciunea mea. *Nu lasa pe nimeni sa-i faca rau! Nici macar pe mine.*

Libby

N-am chef sa dansez, dar imi scot balerinii roz si mi-i pun in picioare. Ma trantesc pe pat, ma sprijin de perne si il trag pe George pe piept, inghitind o gura de blana umeda. Motanul incepe sa dea din picioare, asa ca-i dau drumul, dar el face un lucru pe care nu l-a mai facut niciodata: se asaza langa mine si ma mangaie cu gherutele lui ascutite si murdare.

Imi incrucisez gleznela, ca sa-mi pot vedea balerinii in timp ce stau cu privirea pironita in perete. Timp de cateva secunde, ma simt ca pe vremuri, cand stateam in pat, izolata de toata lumea. Ma prefac ca sunt in vechea mea casa, peste drum de Dean, Sam si Castiel, prietenii mei imaginari cu care, de fapt, n-am fost prietena niciodata.

Sunt Libby Strout, Cea Mai Grasa Adolescenta Din America, poate Cea Mai Trista Adolescenta Din Lume, stand singura cu motanul in camera ei, in timp ce, dincolo de peretii camerei, restul lumii merge inainte.

Jack

Dupa ploaie, noaptea e rece si senina. Ma indrept pas cu pas catre marginea acoperisului, pana cand ajung sa stau in acelasi loc ca atunci, cu doisprezece ani in urma, si sa ma uit pe deasupra cartierului, pe deasupra casei care a fost candva a lui Libby Strout.

Poate ca, daca as cadea din nou, mi-as zdruncina creierul si ceva s-ar aseza la loc. As putea sa vad lumea si oamenii din ea in feluri in care n-o pot face acum. As putea sa redau o fata din memorie sau sa ma gandesc la *mama* si, pe loc, sa asociez cuvantul cu o suma de imagini ale ochilor, nasului si gurii, asa cum fac toti ceilalti.

Raman multa vreme pe acoperis, incercand sa gasesc o cale de a sari si a ma lovi la cap in exact acelasi loc ca inainte. Poate ca ar trebui, in schimb, sa iau o piatra si sa ma izbesc cu ea. Dar daca imi fac si mai mult rau? Daca ma aleg cu o amnezie totala?

Ma asez si apoi ma intind. Acoperisul e umed dupa ploaie. Las apa sa-mi patrunda prin bluza, in timp ce ma uit la cer si la toate stelele care seamana asa de tare intre ele, incat ar putea fi un cer plin de fete. Imi zic: *Libby e una dintre stelele alea*. Aleg una, o botez cu numele ei si ma uit cat pot de mult la ea.

Apoi clipesc.

Stai! Stai! Stai!

Nu pleca!

Dar ea s-a dus.

Libby

Telefonul suna si e Jack, singurul om cu care vreau sa vorbesc.

Ceva e in neregula. Aud asta in vocea lui. La inceput, nici nu inteleg ce-mi zice.

-- Imi pare rau, spune el.

O tot repeta, pana cand ii cer sa termine.

-- De ce iti pare rau? Ce s-a intamplat?

-- Nu pot s-o fac. Am crezut ca pot. Am vrut. Dar nu pot. E nedrept fata de tine.

-- Ce e ne...

-- Meriti sa fii vazuta, iar eu n-o sa te pot vedea niciodata, nu cu adevarat. Ce-o sa se intample daca slabesti? Ar trebui sa ramai vesnic solida, si asta sa fie semnul tau distinctiv, dar tu insemni mult mai mult decat o greutate.

-- Ce vrei sa-mi spui, Jack?

Desi stiu raspunsul, si stomacul meu il stie, si oasele mele il stiu, si, mai ales, inima mea il stie. Intreaga fiinta mi se scufunda ca un bolovan. El zice: -- Nu pot sa fiu cu tine, Libby. Nu putem sa facem asta. Imi pare rau.

Apoi inchide.

Asa, pur si simplu.

Iar eu ma afund prin podea, in curte, iar de acolo in strafundul intunecat al pamantului.

*

Ma gandesc la Beatrice, in gradina ei, si la felul in care a murit ea pentru dragoste. Pe urma, din nu stiu ce motiv, ma gandesc la o alta poveste pe care obisnuia sa mi-o citeasca mama: *Cele*

douasprezece printese dansatoare. Ma duc la raftul cu carti si o caut. O rasfoiesc, pana cand il gasesc: numele *Libby*, scris cu creion mov. L-am scris foarte mic, pe fusta celei mai mici dintre printese, Elise. Ea era preferata mea, nu doar pentru ca il castiga pe print, ci si pentru ca avea cel mai adorabil suflet. Ca ea voiam sa fiu.

Ma uit la parul, chipul si silueta fara cusur ale lui Elise. Sigur ca oamenilor le placea s-o priveasca dansand. Sigur ca s-a maritat cu printul. Ma intreb ce s-ar fi intamplat daca Elise ar fi aratat ca mine.

Jack

Inainte sa ma duc la culcare, ii scriu lui Libby un lung mesaj in care imi cer iertare, dar sfarsesc prin a-l sterge pentru ca... ce rost are? N-o sa schimbe faptul ca intotdeauna va exista o parte din mine care o va cauta, chiar daca ea va fi fix alaturi.

Saptamana urmatoare

Libby

Desi nu ma astept sa fi fost primita in echipa, tot trec pe la biroul lui Heather Alpern, ca sa vad daca a afisat numele cele mai noi dintre Domnisoare.

Si uite hartia pe usa. Uite singurul nume trecut pe lista: *Jesselle Villegas*. Imi zic: *N-ar trebui sa fii surprinsa. N-ar trebui sa fii dezamagita. Ce credeai c-o sa se intample cand i-ai intors vorba lui Caroline?* Dar sunt surprinsa. Sunt dezamagita.

Imi spun: *Tu oricum nu-ti doreai cu adevarat sa intri in echipa Domnisoarelor. Nu asa. Nu fiind nevoita sa dansezi in formatie, sa cari steaguri si sa primesti ordine de la Caroline Lushamp.* Dar imi simt inima ca pe un balon dezumflat.

*

Bailey, Travis si cu mine asteptam afara ca domnul Dominguez sa opreasca masina in fata. Travis are ochii inchisi, lasand impresia ca doarme de-a-n picioarele. Bailey zice: -- Am auzit de Jesselle.

-- E OK. Sunt OK.

Doar ca sa-i dovedesc cat de COMPLET OK ma simt, imi flutur mana prin aer, de parca as goni un tantar. Bailey continua: -- E din cauza oribilei aleia de Caroline.

-- Asa o sa fiu mai libera pentru a ma ocupa de alte chestii.

Cum ar fi sa dansez singura, la mine in camera, si sa fac papusi voodoo cu mutra lui Caroline Lushamp.

In timp ce scotocesc prin ghiozdan, in cautarea unui luciu de buze, Bailey insira toate celelalte activitati de care as putea sa ma apuc si care nu implica dansul sau facutul de papusi voodoo. Mana mi se strange in jurul unui obiect. Un plic. Il trag afara si ma intorc

cu spatele ca sa citesc mesajul, desi pot banui ce scrie.

Nimeni nu te vrea. (Ti-am zis eu.)

Imi ridic ochii, asteptandu-ma s-o vad pe Caroline acolo, uitandu-se la mine. In schimb, Bailey citeste peste umarul meu.

-- De la cine e?

-- De la nimeni.

Imi indes scrisoarea inapoi in ghiozdan.

Ti-am zis eu.

Oare vrea sa spuna: *Vezi? Jack nu te iubeste.* Sau vrea sa spuna: *De ce ai crezut vreodata ca TU poti sa dai proba pentru Domnisoare?*

-- Libbs, cine ti-a scris asta?

-- Nu-ti face griji.

-- Dar...

-- Te rog, Bailey! Ma simt bine.

-- Atunci banuiesc ca te simti bine si in ceea ce-l priveste pe Jack.

-- Nu vreau sa discut despre Jack.

Ea inchide brusc gura. Apoi adauga: -- Nu se poate sa te simti mereu bine. Nimeni nu se simte mereu bine. Si stiu ca esti obisnuita sa te descurci singura, stiu ca ar fi trebuit sa-ti fiu o prietena mai buna, astfel incat sa nu trebuiasca sa te obisnuiesti sa te descurci de una singura, dar acum sunt aici si mi-as dori sa vorbesti cu mine.

*

In masina, il rog pe domnul Dominguez sa puna muzica, pentru Dumnezeu, numai ca nu-l pomenesc efectiv pe Dumnezeu, fiindca asta n-ar face decat s-o scoata din sarite pe Bailey si deja imi pare destul de rau ca m-am rastit la ea. Primul cantec ales de domnul Dominguez e, desigur, o straveche piesa rock din anii '70. *Love Hurts*, se cheama, iar daca n-o stii, SA N-O ASCULTI NICIODATA, MAI ALES DACA AI INIMA FRANTA. Imediat mi se pune un nod in gat, din acelea care te impiedica sa inghiti sau macar sa respiri.

Dupa un minut de melodie, lacrimile mi se rostogolesc pe fata, dar domnul Dominguez nici nu clipeste.

*

Dau cu ochii de Jack pe holul mare al scolii. E flancat de Seth Powell si Dave Kaminski, care se uita drept la mine, aproape prin mine, in timp ce Jack ma depaseste agale, de parca as fi invizibila.

Si poate ca sunt.

La fel ca toti ceilalti din viata lui.

Doar o alta persoana pe care n-o poate vedea.

Jack

Cercul Dialogului e anulat pe ziua de azi, fiindca domnul Levine are de mers la nu stiu ce sedinta si, sincer sa fiu, ma bucur. Nu vreau sa ma intalnesc cu Libby, pentru ca sunt un las mizerabil si exact asta fac lasii mizerabili: evita confruntarile. Ies din scoala impreuna cu Kam, care zice:

-- Ce faci diseara? Aud ca a invitat Kendra niste oameni la ea.

Imi pot imagina seara ca si cum s-ar fi intamplat deja: uriasa locuinta a Kendrei, plina de caini latratori, nu mai inalti decat glezna unui om, Caroline si ceilalti vaicarindu-se ba de una, ba de alta, toti band pana cand se prostesc (si mai tare).

-- Frate, inca sunt pedepsit.

Nu ca m-as fi dus daca as fi putut.

Kam incepe sa-mi povesteasca ceva despre Seth, dar il ascult doar cu o jumătate de ureche, fiindca o masina trage in fata si ma uit cum in ea se suie o fata ce nu poate fi decat Libby. Masina pleaca, iar eu ma gandesc: *Uita-te in sus! Uita-te in sus!* Dar ea nu arunca nici macar o privire in directia mea.

*

O gasesc pe „mama cu parul desfacut” la bucatarie, stand in fata ferestrei si band una dintre cutiutele cu suc ale lui Dusty. Pare distrata si dusa pe ganduri. Intru tusind, ca sa-i dau un avertisment. Ea arunca un zambet care insa aterizeaza undeva peste umarul meu stang.

-- Ce mai faci?

-- Mi-e sete.

Iau o cutiuta cu suc si ma sprijin de masa de lucru.

-- Tii minte cand jucam in Liga Mica?

-- Sigur.

-- Inaintea antrenamentelor, imi spuneai cine sunt jucatorii, fiindca niciodata nu reuseam sa-i retin.

-- Mereu ii incurcai.

-- A fost foarte misto din partea ta sa faci asta.

-- Cu asta ne ocupam noi.

O spune atat de simplu, incat o iubesc si mai tare pentru asta. Zambeste, cu ochii in zare, privind spre trecut, apoi rade.

-- Erai plin de aroganta, chiar si pe atunci. Nu stiu sigur de unde ai mostenit-o. Nu de la noi.

-- Categoric am mostenit-o de la voi.

Ea surade. Ofteaza.

-- Deci, ce mai faci de fapt?

-- Tu si tata o sa divortati?

-- Ce? De ce ma intrebi?

E mama mea cea plina de forta, care nu lasa loc de prostii, dar in vocea ei se ascunde o spaima, ca si cum eu as putea sti ceva mai mult decat ea. E ca un cutit in stomac si imi doresc sa nu fi auzit niciodata acea spaima, caci categoric n-o sa mai uit vreodata cum a sunat, nici daca ajung sa traiesc pana la o suta de ani.

-- In ultima vreme, pur si simplu nu mai parati in apele voastre.

-- Situatiia a fost tensionata.

Mama e precauta. Prudenta i se citeste pe chip si i se simte in voce. I se vede in felul in care isi incruciseaza bratele la piept.

-- Dar tu esti copilul, iar eu, parintele, indiferent cat de inalt te faci sau cat de mult iti lasi sa creasca parul ala afro, ceea ce inseamna ca nu vreau sa te framanti.

Zambetul ei e semnul de punctuatie, cel care imi da de inteles ca discutia s-a incheiat. In aerul lui protector e ceva ce-mi trezeste un val de *deja-vu* si, brusc, sunt din nou un copil de sase ani, intins intr-un pat de spital. Mama ma tine de mana. Vorbeste cu tata si sunt fericitii, usurati pentru ca eu o sa ma fac bine, iar tata inca nu s-a imbolnavit de cancer si nici macar n-a cunoscut-o pe Monica

Chapman. Mama se uita cand la mine, cand la tata, si de fiecare data chipul ei pare altul. *Oare atunci a inceput?* Dar zambetul ei e acelasi.

Acum, stand in bucataria noastra, ma gandesc la doctorul Oliver Sacks, cel care credea ca recunoasterea fetelor nu se bazeaza doar pe circumvolutia fusiforma douasprezece, ci si pe posibilitatea de a evoca amintirile, experientele si trairile asociate cu ele. In esenta, capacitatea de a identifica un chip cunoscut e insotita de multe semnificatii. Ceea ce face ca si ei sa insemne mult, oamenii pe care ii cunosti si ii iubesti.

Mama deja inseamna mult pentru mine (la urma urmei, e *mama mea*), dar oare ar insemna mai mult daca as putea sa-i identific fata? Ii zic:

-- Promite-mi doar ca n-o sa fiti unul dintre cuplurile alea care raman impreuna doar de dragul copiilor. Asta nu face decat sa-i distruga pe oameni, inclusiv pe copii.

Arunc cutia de suc. Trag aer in piept. Zic un lucru pe care probabil n-ar trebui sa-l zic.

-- Meriti ceva mai bun.

*

Primele tentative de a dezvolta o tehnologie de recunoastere faciala au fost facute in anii '60. Fiecare chip are caracteristici precise -- vreo optzeci la numar --, iar tehnologia functioneaza prin masurarea lor. Latimea nasului, distanta dintre ochi, lungimea maxilarului. Toate sunt puse laolalta pentru a crea un soi de amprenta faciala.

OK, deci genul asta de tehnologie ma depaseste, dar iata ce pot sa fac: sa stau treaz ore in sir, pentru a conecta firele care alcatuiesc creierul robotului. E o treaba delicata, asemanatoare unei operatii chirurgicale. Poti sa ai cel mai tare design din toata lumea asta blestemata, dar orice carte, film sau site o sa-ti spuna ca iti trebuie un circuit complet, perfect montat, pentru ca motoarele sa functioneze. Daca un singur cablu e deconectat, atunci motoarele n-o sa se invarta, iar robotul tau n-o sa functioneze.

Nu pot sa fac nimic in privinta propriului creier, dar pot sa ma asigur ca *firul rosu intra aici, firul negru intra acolo, trebuie sa le instalez corect, trebuie sa fac motorul sa se invarta!* O sa umplu capul robotului astuia cu circumvolutii fusiforme douasprezece complet functionale. N-o sa aiba doar una. O sa aiba o suta.

Libby

Inainte de cina, ii spun tatei ca ma duc pana la magazinul Walgreen din cartier, ca sa-mi cumpar niste „chestii pentru fete”. Zece minute mai tarziu, ma plimb incolo si incoace printre rafturi, orbita de luminile fluorescente, umplandu-mi cosul cu *junk food*. Tot ce mancam pe vremuri: fursecuri, chipsuri, suc. Lumea se holbeaza la mine si stiu cum arat: grasa care se pregateste sa se indoape. Nu-mi pasa. Brusc, poftesc la toate. Nu exista destula mancare pe rafturi, nici macar cu Halloween-ul care bate la usa. Insfac pungi intregi de bomboane, iar cosul s-a umplut deja, asa ca ma duc cu pasi apasati pana la intrarea in magazin, gasesc un carucior, arunc cosul in el si reincep sa umblu printre rafturi, umplandu-l cu mancarurile de care mi-a fost dor.

Ma aflu in dreptul cerealelor si tocmai intind mana spre o cutie de Honey Nut Cheerios, cand simt cum pieptul mi se inchesteaza si nu se mai deschesteaza. Se strange tot mai tare, ca si cum cineva l-ar fi infasurat intr-un corset. Palmele imi sunt umede. Templele ma apasa, crescand si micsorandu-se in acelasi timp. Imi aud propria rasuflare si e atat de puternica, incat mi se pare ca fac ca Darth Vader. O femeie din capatul raionului ma priveste incremenita. Pare sperziata. Se apropie un baiat imbracat in uniforma Walgreen. Are vreo saispzece ani. Ma intreaba:

-- Sunteti bine? Domnisoara?

Respiratia imi devine si mai zgomotoasa, asa ca-mi acopar urechile ca sa n-o mai aud. Atunci tavanul incepe sa se invarta, aerul dispare, plamanii inceteaza sa-mi mai functioneze si nu mai pot sa respir deloc. Las totul balta si fug de carucior, de toata mancarea, pana cand ies pe usa. Ma opresc in parcare, ma aplec de

la mijloc si inspir aerul proaspat al serii, dupa care ma intind pe pamant, de parca asta mi-ar deschide mai larg plamanii si i-ar face sa functioneze din nou. Numai ca respiratia nu-si revine. Atunci inchid ochii si totul se intuneca.

*

Asa s-a intamplat acum trei ani. Plamanii mi s-au oprit si aerul a disparut de peste tot, din casa, din lumea intreaga, lasandu-ma pe spate, incapabila sa vorbesc sau sa ma misc. Nu mai ramasese decat panica.

Deschid ochii, dar in locul tavanului din metal spalacit al camionului, vad cerul.

Ridica-te, Libby!

Ma imping in sezut si astept, in timp ce lumea se indreapta. Ma uit incet in jur, astfel incat obiectele sa nu se incline, nici sa nu se invarta. In magazinul Walgreen, vad un baiat de saisprezece ani cu telefonul la ureche si pe cineva indreptandu-se catre usa, ca s-o ajute pe fata care zace in parcare.

Hai, sus!

Ma ridic in picioare si, in vreme ce fac asta, ma cuprinde o senzatie de calm, de pace, si-mi dau seama ca e ea, e mama mea. As vrea sa dureze, s-o tin langa mine.

Traieste, traieste, traieste, traieste...

Si respir.

Respir.

*

Ajunsa acasa, stau in fata oglinzii, imbracata in bikiniul mov pe care mi l-am cumparat imediat dupa ce am slabit. Eticheta e inca prinsa de el, fiindca, de fapt, nu l-am purtat niciodata, dar acum o rup si o las sa cada pe covor. Ma privesc.

In oglinda, George ma urmareste cu aceeasi expresie dintotdeauna si imi zic: *Macar de i-ar semana oamenii mai mult!* Fie

ca sunt complet imbracata, machiata sau nu, razand sau plangand, el tot asa se uita la mine. E *neclintit* si s-ar putea ca tocmai asta sa fie lucrul pe care-l iubesc cel mai mult la el.

Inca in costumul meu de baie, ma asez pe pat si deschid laptopul. Ma uit la ecran vreo zece secunde, apoi cuvintele incep sa se reverse din mine.

A doua zi

Libby

E prima zi de inot, ceea ce inseamna ca, toata ora de sport, voi trai unul dintre cele mai negre cosmaruri ale mele: voi defila prin fata colegelor mele de clasa, imbracata intr-unul dintre cele mai mici si mai putin avantajoase obiecte de imbracaminte.

Sunt in vestiar, impreuna cu alte treizeci de fete si e intocmai scena cu care incepe de fiecare data cosmarul. Toate cele care nu sunt Caroline Lushamp sau Bailey Bishop stau cu ochii pironiti in dulapurile lor, de parca asta le-ar ascunde cumva de privirile celorlalte. Pana si Kendra Wu triseaza, asezandu-se pe banca si turuind ca o moara neferecata, de parca ar fi cea mai increzatoare fiinta din lume, in timp ce-si asterne un prosop in poala. Apoi si-l infasoara in jurul corpului in timp ce se ridica, iar eu cunosc miscarea, fiindca am facuta de o suta de ori.

Imi vine sa-i strig: *Tot te vedem, Kendra! Nu te poti feri de ochii colegelor! Dar cui ii pasa? Arati grozav! Toate aratam grozav! Corpurile noastre sunt niste lucruri minunate, miraculoase, si n-ar trebui sa ne fie niciodata rusine de ele!*

Bailey imi povesteste despre un salvamar pe nume Brandon Nustiu-cum, prima ei pasiune din viata reala (a nu se confunda cu primul baiat care i-a cazut vreodata cu tronc, Christopher Robin din *Winnie-the-Pooh*). Se sprijina de dulap, dand din maini, asa cum face intotdeauna cand vorbeste, si sigur ca arata de parca tocmai ar fi coborat din paginile revistei *Seventeen*, chiar si in uratenia amorfa care e regulamentarul nostru costum de baie negru, dintr-o singura piesa.

Sunt, de departe, cea mai corpolenta fata din vestiar si toate ma privesc cu insistenta, pentru a vedea cand o sa ma dezbrac complet,

probabil pentru ca asta le-ar face sa se simta mai bine in corpul lor. Ma misc cu incetinitorul, hotarata sa trag de timp pana cand o sa sune clopotelul. Imi imping usurel un pantof din picior, apoi pe celalalt, dupa care ii asez in dulap unul cate unul, ordonat, cu mare atentie, de parca ar fi facuti din cea mai fina sticla. Imi scot bratară si, plina de blandete, am cat se poate de multa grija s-o bag in ghiozdan, unde o sa fie in siguranta. Nu-mi mai ramane decat sa-i scriu o poezie, atat de mult timp imi petrec asigurandu-i confortul. Bag mana in buzunar, scot un elastic si, de parca as avea ore intregi la dispozitie ca sa ma pregatesc, imi strang parul la spate, apoi il netezesc, pana la ultima suvita, ca si cum as fi capitan in echipa Domnisoarelor. Caroline trece pe langa mine si-mi zice:

-- Nu poti amana inevitabilul.

Dar nici macar Domnisoara Nas-Pe Sus nu ma poate enerva azi. Pana la urma, ramanem doar eu, Bailey si o fata pe nume Margaret Harrison, care trancaeste la telefon. Profesoara noastra, doamna Reilly, trece ca vantul prin vestiar si, abia aruncandu-ne o privire, zice:

-- Margaret, telefonul! Bailey, la bazin! Libby, costumul de baie!
Ar fi un sergent-instructor minunat! Bailey imi face cu mana.

-- Ne vedem afara, Libby!

Si o rupe la fuga, cu parul leganandu-i-se, cu picioarele ei lungi facand pasi mari. E un miracol ca o plac.

Acum am ramas doar eu si Margaret. Ea continua sa flecareasca, dar am mare nevoie sa dispara, asa ca incep sa cant ca pentru mine. Tare. Imi aranjez din nou pantofii. Imi verific bratară. Margaret trancaeste mai departe, dar acum ma urmareste. Am putea sa ne petrecem zile intregi in vestiar.

Pana la urma, imi zic: *La naiba!* Imi scot bluza. O atarn in dulap. Imi scot blugii. Ii atarn in celalalt carlig. Imi iau prosopul si trantesc usa. Arunc prosopul pe umar. Intalnesc ochii lui Margaret si vad ca s-au facut mari. Ea are inca telefonul la ureche, dar in sfarsit, in sfarsit a tacut. Imi pun o mana in sold, iar pe cealalta, la ceafa. Pozez un pic, iar pe chipul ei infloreste un zambet. Zice la telefon:

-- Da, sunt aici.
Si ridica degetul mare catre mine.

*

Pasesc agale in Centrul Acvatic MVB.

Toata lumea se opreste.

Pur si simplu. Se opreste.

Din celalalt capat al bazinului, doamna Reilly imi striga:

-- Ala ce-ar trebui sa fie, Strout?

Ii urlu drept raspuns:

-- Un bikini mov.

Apoi adopt aceeași poza, cu o mână în sold și cealaltă la ceafa. Doamna Reilly lipaie către mine, iar picioarele ei fac *plici, plici, plici* pe cimentul ud.

-- Ce ai pe burta?

Probabil că e mioapă, pentru că am scris cu litere uriase, pe cea mai mare bucată de piele pe care o am.

-- „Cineva mă vrea”, spun eu. Dar nu va faceți griji că o să se ia în apă. Am folosit un marker permanent.

După care mă îndrept spre capatul cel mai adânc, îmi arunc prosopul și execut o săritură demnă de olimpiadă, care i-ar impresiona până și pe cei mai puțin impresionabili arbitri.

Mama a învățat să înoate când a implinit patruzeci de ani, cu un an înainte să moară. Am luat amândouă lecții la bazinul municipal de lângă parc și, împreună, am învățat să calcăm apă, să respirăm, să facem plută pe spate, să înotăm în stilul braș, să sarim de pe trambulina. Pentru mine, înotul era la fel de firesc ca mersul sau somnul. În apă mă simteam ca acasă. Mama era mai agitată, lucru pe care îl puneă pe seama vârstei.

-- Trebuie doar să ai încredere în forța apei, i-am spus eu. Corpurile noastre sunt concepute să plutească, orice ar fi. Apă o să te țină.

În anii următori, n-am mai înotat prea mult. Dar e uimitor cum îți amintesti ceva de genul asta. Acum, în timp ce spintec apă, uit

unde ma aflu. Suntem doar eu si apa. Si mama, ceva mai incolo, unde n-o pot atinge. Inchid ochii si o vad pe culoarul de langa al meu.

Ies la suprafata, ca sa trag aer, deschid ochii si sunt inapoi in bazinul de inot al liceului, inconjurata de fete care se holbeaza si rad. Asta ma zdruncina pentru o clipa, dar numai pentru o clipa. Din cate se pare, sarcina mea in viata e sa le dau lectii de bunatate fetelor care se holbeaza si rad. Daca, pe vremea cand aveam sapte sau opt ani, mi-ai fi zis ca o sa ma inham la o asemenea treaba, ca niciodata n-o sa scap de ea, indiferent cat de bine m-as simti in propria piele, ti-as fi zis: *Multumesc, dar daca nu te deranjeaza, as alege o alta slujba, te rog! Ce mai ai pentru mine?*

Stiu ce gandesti: daca detesti atat de tare sarcina asta si e o asa de mare povara, n-ai decat sa slabesti, iar ea o sa dispara. Insa eu ma simt in largul meu. S-ar putea sa mai slabesc. S-ar putea sa nu. Dar de ce ar trebui ceilalti sa fie afectati de greutatea mea? Vreau sa spun, cu exceptia cazului in care m-as aseza pe cineva, cui ii pasa?

Gasesc scara si urc afara din bazin. Imi dau la o parte parul de pe fata, apoi imi verific abdomenul. Cuvintele scrise sunt tot acolo. Imi iau prosopul, trec pe langa toate celelalte fete si intru in vestiar, unde ma usuc, apoi ma incalt cu pantofii special alesi pentru ziua de azi. Pe o parte, i-am impodobit cu un citat din *A Separate Peace*: **Fiecare om are un moment din istorie care ii apartine in mod deosebit.**

Asta e momentul meu.

Jack

Imi fac loc prin multime, prefacandu-ma ca vorbesc la telefon. Intentionez sa evit holul cel mare, chiar daca asta ar insemna sa urc, sa ocolesc si apoi sa cobor la loc, ca sa ajung la urmatoarea ora. Cele mai apropiate scari se afla in ceea ce noi numim Cele Patru Colturi, adica locul din care holul principal se desface in patru directii diferite, iar daca sunt indeajuns de viclean, pot sa ma strecur pe treptele respective, pana la etajul al doilea. Altfel, ar trebui sa bat drumul tocmai pana la holul din fata si sa urc pe scara de acolo. Nu vrea sa ma intalnesc cu nimeni.

Imi aud numele, dar ma concentrez asupra fiecărei cefe din fata mea. Holul e plin de lume si abia daca ne miscam. Cineva ma tot striga pe nume, iar in clipa urmatoare, o fata inalta, cu pielea inchisa la culoare si o alunita desenata in dreptul ochiului, ma apuca de brat si-mi zice: -- Nu m-ai auzit?

-- Caroline?

-- Spuneam ca prietena ta e mai incolo. Din cauza ei nu putem sa trecem.

Libby

Stau in mijlocul holului principal. In afara de incaltaminte, nu mai am pe mine decat costumul de baie. Atat el, cat si parul imi sunt inca umede, asa ca tremur un pic, dar imi zic: *Asta-i momentul tau din istorie. Iti apartine.*

Cinci. Patru. Trei...

Iris apare gafaind. O intreb: -- Le-ai adus?

-- Uite-le aici!

Ridica un teanc de hartii.

-- Poate ar fi mai bine sa pleci.

Ea scutura din cap.

-- Raman.

Se suna de iesire si tresar. Mai am timp. As putea s-o rup la fuga ca Flash si, poate, sa fiu vazuta de numai doi oameni.

Dar stau acolo. Cand usile se dau de perete. Cand elevii liceului MVB umplu coridorul. Cand toata lumea se holbeaza. Cand telefoanele sunt tinute in sus. Cand, sunt sigura, se fac patru sute de poze. Cand pieptul mi se inclesteaza. Cand imi simt capul ca umplut cu vata. Cand incep sa rasflu greu si neregulat. Cand palmele mi se umezesc.

Stau acolo.

Jack

Incerc sa-mi croiesc drum printre oameni, dar pe masura ce ma apropiu de holul principal, totul incetineste si mai mult, iar curand sunt blocat in multime, tarandu-ma la un loc cu ceilalti, lipit intre fata din fata mea, baiatul din spate, fata de la stanga si baiatul din dreapta. Caroline e pe undeva prin apropiere, dar am pierdut-o.

Libby

Iris si cu mine impartim foi de hartie, cate una pentru fiecare, iar teancul scade vazand cu ochii. Colegii mei insfaca foile, apoi se indeparteaza, citindu-le, in vreme ce altii isi indreapta telefoanele catre mine si fac fotografii. Incerc sa pozez pentru cat mai multe, fiindca urmeaza sa apar pe internet, fir-ar sa fie, si vreau sa le ofer cea mai frumoasa varianta posibila.

Seth Powell si creasta lui uriasa isi fac aparitia inaintea mea, iar Jack Masselin e la doar cativa pasi in urma lor. Seth zice: -- Ce-i cu toate astea? E ziua incurajarilor?

Se scutura de ras. Jack insa nu rade. Ma intreaba: -- Ce faci?

-- Le amintesc oamenilor niste adevaruri elementare.

Moses Hunt si gasca lui se arata in departare, iar eu le dau o foaie pe care s-o imparta intre ei, desi probabil ca nu stiu sa citeasca. Ii spun lui Moses: -- Sper sa inveti ceva, cu toate ca ma indoiesc.

El se intinde catre mine, ca si cum ar da sa ma imbratiseze, dar Jack striga: -- Hei!

-- Du-te dracu', Masscarici! Care-i problema ta?

Seth intervine:

-- Problema lui e ca asta e iubita lui.

Si rade, scuturandu-se ca o tamburina. Ii spun lui Jack: -- Mersi oricum, dar n-am nevoie sa-mi iei apararea.

Iar el raspunde:

-- Ai nevoie sa pui niste haine pe tine.

*

Asezata la biroul ei, directoarea Wasserman clatina din cap.

-- Nu stiu ce sa cred, Libby. Ajuta-ma sa inteleg chestia asta.

Ridica un exemplar cu mesajul scris de mine. Tratatul meu pentru Lume.

-- Te hartuieste cineva? Iti trimite mesaje? De ce n-ai venit la mine?

-- Nu stiu cine le-a scris si, chiar daca as fi stiut, n-as fi dat-o de gol pe persoana respectiva, oricat de nesuferita ar fi. Totusi, am simtit ca trebuie sa spun ceva.

Acum sunt imbracata, dar tremur inca. In primul rand, pentru ca am parul ud. In al doilea rand, pentru ca sunt nervoasa. Cu un singur comentariu, Jack Masselin mi-a rapit o parte din gloria momentului: *Ai nevoie sa pui niste haine pe tine.*

Directoarea Wasserman mai citeste o data tratatul meu, apoi il pune pe masa, in fata ei. Isi incruciseaza mainile peste el, se uita la mine si pot sa-i citesc furia din privire, dar stiu ca nu e indreptata impotriva mea.

-- Imi pare rau! zice ea. Sincer.

Brusc, simt ca ma ustura ochii, lucru care ma ia prin surprindere. Ma uit cu insistenta la propriile maini, silindu-ma sa nu plang. *N-ai de ce sa plangi. Ai fost cea mai tare. Te-ai facut inteleasa. Ba poate ca azi ai si ajutat pe cineva, care avea nevoie sa auda ce aveai de spus.*

-- Am terminat aici.

Ridic privirea.

-- Pe bune?

-- Dar sa fie ultima oara cand actionezi de capul tau si sa fie ultima oara cand te vad aici. Cu exceptia cazului in care mai primesti si alte scrisori. Atunci vreau sa vii direct la mine, fara sa incerci sa rezolvi singura problema. Iar daca afli cine trimite mesajele, vreau sa stiu si eu.

Cineva te vrea

de Libby Strout „Nimeni nu te vrea.”

Asta mi-a scris cineva de curand, intr-un biletel anonim. Ma intreb cine crede ca e OK sa-i spui asa ceva unui alt om. Hai, pe bune! Ganditi-va!

„Nimeni nu te vrea.”

E cel mai josnic lucru pe care l-ai putea spune cuiva.

Persoana respectiva probabil ca voia sa zica: „Esti grasa, iar asta ma dezgusta.” Si atunci de ce n-a zis asa?

N-ai de unde sa stii daca sunt dorita sau nu.

Dar ghici ce? Sunt.

Iti vine sa crezi ori ba, chiar am o familie care ma iubeste si am prieteni. M-am sarutat cu baieti. N-am facut sex, pentru ca nu ma simt inca pregatita. Nu pentru ca nimeni nu ma vrea. Ideea e ca, oricat de meschina si plina de ura ai fi tu, Persoana-Care-Ai-Scris-Mesajul, eu sunt al naibii de incantatoare. Am o personalitate placuta, o minte grozava, sunt puternica si pot sa alerg. Sunt plina de energie. Sunt formidabila. O sa fac ceva cu viata mea, pentru ca eu cred in mine. Poate ca nu stiu inca in ce consta acel ceva, dar asta numai pentru ca eu nu am limite. Tu poti spune acelasi lucru?

Viata e prea scurta ca sa-i judeci pe altii. Nu-i treaba ta sa-i spui cuiva ce simte sau cine e. Ce-ar fi sa-ti petreci un timp ocupandu-te de propria persoana? Nu te cunosc, dar iti pot garanta ca ai niste probleme la care poti lucra. Corpul tau o fi in forma, fata ta o fi perfecta, dar pun pariu ca si tu ai nesigurante, unele care te impiedica sa ramai doar intr-un bikini mov si sa defilezi in el prin fata tuturor.

Iar voi, ceilalti, tineti minte: CINEVA VA VREA. Mari, mici, inalti, scunzi, frumosi, banali, prietenosi, timizi. Nu lasati pe nimeni sa va spuna altceva, nici macar pe voi insiva.

Mai ales, nu pe voi insiva.

Jack

Stau in incinta principala a magazinului Masselin, dorindu-mi ca sezonul de baseball sa dureze tot anul, ca eu sa nu fiu nevoit sa astept pana la primavara si ca toti sa fie obligati sa joace. Intr-o lume conceputa de mine, fiecare om ar purta uniforma si asa ne-am gasi unii pe altii.

Daca lumea ar functiona in felul asta, as recunoaste-o pe Monica Chapman, aflata si ea in incinta principala a magazinului. As sti pe loc ca ea e femeia cu care sta de vorba tata. N-ar trebui sa ma intreb daca a mai fost azi aici, chiar in fata ochilor mei.

In schimb, ii intrerup pe cei doi, care stau mult prea aproape de o vitrina cu jucarii *Star Wars*, unde oricine, inclusiv mama mea, ar putea sa intre si sa-i vada. Ei se despart, iar eu reusesc sa citesc numele de pe ecusonul tatei si vinovatia de pe chipul lui. Imi zice: -- Salut, Jack!

Poate ca femeia e Monica Chapman, poate ca nu, dar nu mai astept sa aflu. Ma uit la tata si-i spun: -- Ticalosule!

Apoi plec.

*

Ajuns acasa, matur toate lucrurile de pe rafturile din subsol si le trantesc pe podea. Arunc chestii la gunoi. O iau razna, ca un copil care face o criza de isterie, si zdrobesc piese sub talpi, izbesc cu obiectele in masa de furnir, imi distrug uneltele si toate porcariile pe care mi-am petrecut atata vreme proiectandu-le si construindu-le.

Turbez si mai tare, ajungand sa dau cu pumnul intr-un perete, pana cand mi se umple mana de sange. Durerea ma face sa ma simt

bine si imi place contactul cu oasele. Lovesc iar si iar. E o metoda de a simti ceva, fara sa stau in spatele acelui gard electric nevazut, care ma desparte de toti ceilalti.

Peste o jumatate de ora, in timp ce curat mizeria, perfect calm si stapan pe mine, un barbat ce poarta ecusonul tatei se strecoara inaintea mea. Observa haosul din jurul nostru, apoi ma priveste in ochi.

-- O termin. Cu ea.

-- Nu ma priveste, frate!

-- Voiam doar sa-ti zic.

-- De ce acum? Ce te-a facut sa ajungi la o asemenea decizie care schimba vietii?

-- Asta, raspunde el, aratand cu capul catre mine. Furia asta. Prefer sa nu ma urasti.

-- Nu arunca problema in spinarea mea.

-- Nu-i in spinarea ta. E in a mea. Am primit o a doua sansa, nu doar invingand cancerul, ci o a doua sansa cu mama ta si o a doua sansa de a-mi da seama ce vreau sa fac in viata.

-- Credeam ca iubesti magazinul.

-- Ii iubesc insemnatatea si ii iubesc trecutul. Imi placea la nebunie sa vin aici pe cand eram copil. Dar asta nu inseamna ca e ceea ce as fi vrut sa fac in viata. Aveam planuri.

Vorbele lui ma iau prin surprindere, fiindca e prima data cand ma gandesc la tata ca ocupandu-se cu altceva sau avand alte optiuni.

-- Voiam sa fiu arhitect. Sau inginer.

Din nou sunt luat prin surprindere, pentru ca semanam mai mult decat am crezut si nu stiu sigur ce parere sa am. *Singurul lucru pe care-l stiu, multumita tie si Monicai Chapman, este ce fel de om nu vreau sa fiu.*

-- Ciudat, nu-i asa? Ca desi, in esenta, suntem singuri aici -- se loveste cu pumnul in piept --, ne e usor sa ne pierdem.

As vrea sa-i zic: Stiu. Pricep. E usor sa le oferi tuturor ceea ce-si doresc. Ceea ce e de asteptat. Dar cand faci asta, problema e ca nu mai vezi unde incepi tu cu adevarat si unde se termina falsul tu, cel

care incearca sa fie de toate pentru toti.

Tata zambeste trist.

-- Am fost mizerabil.

-- Banuiesc ca Dusty te-a pus si pe tine pe ganduri.

-- Cred ca da.

*

Marcus si iubita lui, Melinda, sunt in salonul nostru, cocosati deasupra telefonului fratelui meu, susotind de mama focului. Marcus isi ridica ochii si-mi zice: -- Tu ai vazut asta?

Ridica mobilul. Eu ma duc, i-l iau din mana si iat-o pe Libby Strout, imbracata doar in costumul ei de baie mov-electric, in esenta spunand intregii lumi sa se duca naibii. Eram acolo. Am vazut deja scena. Dar acum ma uit la felul in care lumina ii invaluieste parul sau la cei cativa pistrui presarati pe bratele si pe pieptul ei, ca niste alunite ce nu trebuie desenate.

Apoi fac greseala de a citi comentariile. Unele dintre ele sunt rautacioase. Insa altele sunt chiar binevoitoare. Nu stau sa numar, dar sunt usurat cand observ ca cele binevoitoare par a fi mai numeroase decat cele rautacioase. Ii dau telefonul inapoi fratelui meu, dar el abia observa, fiindca a inceput sa se certe cu Melinda. Ea zice: -- Vorbesc serios. Nu-i amuzant, Cuss! (Asa-i spune Melinda lui.) Mi-e mila de ea.

Eu intervin:

-- De ce ti-e mila de ea, Da?

Suna ca *Daaa*. Asa-mi place mie sa-i zic ei. Fata clipeste spre mine din ochii ei mari si natangi.

-- Vreau sa zic ca nu-i usor sa fii ea.

-- De ce?

N-ar trebui s-o tachinez ca pe Seth, dar nu ma pot abtine.

-- Pai. Ma rog. Stii tu.

Ridica telefonul si arata catre ecran.

-- Mie mi se pare ca-i merge bine.

Mesajul „Cineva te vrea”, scris de Libby, e sus, pe biroul meu. De

cand l-am citit, tot incerc sa ignor vocea care-mi zice: *Tu esti de vina!*
Daca n-ai fi insfacat-o, n-ar fi devenit o tinta, iar daca n-ar fi fost o
tinta, n-ar fi simtit nevoia sa dovedeasca ce poate in fata intregii scoli.

Libby

Liceul „Martin Van Buren” e, de fapt, realmente frumos, lucru ciudat, cand stai sa te gandesti cati oameni, de-a lungul celor peste nouazeci de ani de existenta a lui, si-au petrecut o groaza de timp temandu-se sa intre in el. Scoala noastra are o galerie de arta in toata regula, sala de sport poate sa primeasca zece mii de oameni, iar Civic Auditorium, anexa centrului sportiv, e sala de spectacole a intregului oras. La cantina avem un bufet cu salate, unul cu pizza si unul cu sendvisuri, ba exista si un mic magazin, langa cabinetul medical. Insa liceul ar putea la fel de bine sa fie inchisoarea de pe insula Petak, aflata in mijlocul unui lac din cel mai obscur si mai indepartat colt al Rusiei, unde prizonierii isi petrec cate douazeci si doua de ore pe zi in celule si nu primesc vizite decat de doua ori pe an. Asa te poti simti la MVB.

Ziua de azi nu face exceptie. Acum toti -- si vorbesc serios cand spun *toti* -- stiu cum ma cheama si toti isi pot imagina cum arat in costum de baie. Pana si cei care n-au fost de fata. Filmuletul de pe YouTube se numeste *Grasa riposteaza: Libby Strout, care a fost Cea Mai Grasa Adolescenta Din America, le spune colegilor „Cineva te vrea”*. A fost postat aseara si deja are 262 356 de vizualizari.

Ca sa vezi!

Iti pot spune din experienta ca e foarte ciudat si foarte nelinistitor. Tipul de colo, care tine in mana un caiet cu imagini din *Urzeala tronurilor*. Fata aia si prietenele ei, care au cu ele instrumentele pentru orchestra. Majoretele. *Echipa de baschet*. Si, oh, da, profesorii!

Nu m-am gandit la asta pe indelete.

S-ar putea sa fie imaginatia mea de vina, dar mi se pare ca, in

timp ce strabat holurile, orice pereche de ochi se indreapta catre mine. Merg si respir, merg si respir, apoi incep sa calc putin mai tantos. Incerc niste pasi mai elastici. Imi amintesc cum era cand dansam in camera mea pe muzica trupei Spice Girls si imi zic: *Asta esti cu adevarat. Un fel de superstar, exact ca in cantec.*

Nu aud decat un „muu”. Restul lumii se multumeste sa se holbeze. Pe culoar, domnul Levine ma intreaba: -- E totul in regula, Libby?

Din asta inteleg ca, si daca a vazut imaginile de pe net, si daca nu le-a vazut, cu siguranta stie despre *Grasa riposteaza*.

-- Doar pentru ca ne vedem la Cercul Dialogului, nu inseamna ca nu poti sta de vorba cu mine. Stii, eu cam cu asta ma ocup.

-- Stiu. Multumesc, domnule Levine. Totul e grozav. Zau!

Nu sunt sigura ca ma crede, dar ma indepartez in graba, inainte sa ma mai poata intreba si altceva.

*

Imi iau pranzul in sala de desen, impreuna cu Bailey, Jayvee si Iris, pentru ca, in clipa de fata, e un loc mai pasnic (adica, mai putin traumatizant) decat cantina. Fetele incep sa discute, ca de obicei, despre ce o sa faca dupa scoala, cand o sa se termine cu MVB si o sa fim libere. Bailey are de gand sa fie artista, dar si medic, iar Jayvee o sa devina scriitoare.

La un moment dat, Iris se uita la mine si zice: -- As vrea sa fiu ca ele. As vrea sa stiu ce o sa fac.

-- Ai putea sa canti. Daca as avea o voce ca a ta, Iris Engelbrecht, as canta toata ziua, numai ca sa ma aud.

Urechile ii devin trandafirii. Soarbe din paharul de cola dietetica.

-- Asta nu-i o cariera, e un hobby.

Citeaza pe cineva, probabil pe maica-sa.

-- Spune-i-o si lui Taylor Swift.

Caut in telefon, aleg o melodie si apas „play”. Toate tac, in timp ce eu incep sa dansez. Le spun: -- Eu o sa fiu dansatoare. Poate chiar

o Rockette.

Ridic un picior. Il ridic pana la cer.

Jayvee incepe sa bata din palme si sa fluiere.

-- Imi infiintez propriul club de dans. Accept pe oricine nu poate fi Domnisoara sau nu vrea sa devina Domnisoara. N-o sa dansam in formatie si n-o sa dansam cu steaguri. Pur si simplu, o sa iesim pe scena si o sa facem ce ne taie capul, dar impreuna.

-- Eu vreau sa fiu in clubul tau!

Bailey e in picioare si isi scutura trupul, iar parul ii zboara in toate partile.

-- Si eu.

Jayvee se catara pe o masa, toata numai maini vioaie si brate fluturand. Isi apleaca o palarie imaginara, apoi afiseaza cel mai mare si mai infricosator zambet de scena pe care l-a vazut cineva vreodata.

Iris isi lasa din mana cola dietetica. Se sterge la gura cu servetelul. Apoi incepe sa cante, acoperindu-le pe *Spice Girls* cu vocea ei superba si rasunatoare. Se unduieste un pic pe scaunul ei, miscandu-si umerii la stanga, miscandu-si umerii la dreapta. Eu apuc o pensula, i-o intind si, cat ai clipi, nu mai e o pensula, ci un microfon, iar noi nu mai suntem in sala de desen a unui liceu, ci pe o scena, toate la un loc, impreuna, vazandu-ne de ale noastre.

Pana cand domnul Grazer, profesorul de arte plastice, intra si striga: -- Ce se intampla aici?

Bailey raspunde cu glas subtire:

-- Pur si simplu, ne exprimam artistic, domnule G.

-- Ei bine, exprimati-va putin mai incet, Bailey.

Jack

Cateva scaune sunt aranjate in cerc, pe mijlocul terenului de baschet. Se pare ca pentru Cercul Dialogului de azi -- ultimul la care participam -- chiar o sa stam in cerc.

Sunt cat pe ce sa intorc spatele si sa plec, dar, la urma urmei, e ultima zi, asa ca ma silesc sa ocup un loc, salut grupul si astept ca domnul Levine sa ni se alature. Imi intind picioarele in fata, le incrucisez in dreptul gleznelor, imi las capul pe spate si inchid ochii. Toti o sa creada ca sunt mahmur sau obosit, sau doar innebunit de plictiseala, dar, de fapt, mie imi bate inima putin prea repede si putin prea zgomotos.

Indiferent ce-o fi cu cercul asta, nu-i a buna.

Ii ascult pe toti cum se instaleaza, cum vocile lor se ridica si scad. O aud pe Libby zicand ceva in timp ce se asaza, apoi aud un scartait de tenisi pe podeaua zgariata si stiu ca e domnul Levine. El zice: -- Probabil ca va intrebati de ce, in acest Cerc al Dialogului, stam in cerc.

Deschid ochii si ma ridic putin, incercand sa las impresia ca sunt interesat, ca povestea asta nu ma sperie de moarte. Imi arunc privirea catre Libby. As vrea sa-i zic: *Imi pare rau. Mi-e dor de tine.* Dar ea se uita la domnul Levine, care tine in brate o minge de baschet.

-- Azi o sa spunem, pe rand, cate cinci lucruri pozitive despre fiecare persoana de aici. Asadar, daca incep eu, o sa zic cinci lucruri grozave despre... Maddy, de exemplu.

Ii arunca mingea lui Maddy.

-- Esti blanda, punctuala, politicoasa, te intelegi bine cu ceilalti si esti mult mai increzatoare decat la inceputul acestui Cerc. Apoi

Maddy spune cinci lucruri grozave despre mine.

Maddy incepe:

-- Purtati papioane misto, semanati cu Doctor Who, sunteti destul de relaxat pentru un profesor, nu ne tineti prea multe predici si ne mentineti interesul.

Ii inapoiaza mingea domnului Levine.

-- Excelent, Maddy, si iti multumesc. In continuare o sa-i arunc mingea lui Jack, lui Andy, Natashei, lui Travis, lui Libby sau lui Keshawn, pana cand o sa spun cate ceva despre fiecare. O sa parcurgem cercul iar si iar, pana cand o sa le vina tuturor randul. Intrebari?

Keshawn intreaba:

-- Merge orice, atata vreme cat e de bine?

-- Hai sa zicem ca orice nu e interzis minorilor sub doisprezece ani.

Toata lumea rade, cu exceptia lui Keshawn, care pare dezamagit.

Asa ca acum ne uitam in jur, unii la altii, studiindu-ne reciproc, fara indoiala incercand sa ne gandim la cinci lucruri frumoase pe care sa le spunem. Si eu ii studiez pe ceilalti, dar in alt fel. Dupa atata vreme, pot sa-l deosebesc pe Keshawn, iar Natasha trebuie sa fie fata cu par lung si castaniu, care-si tine mana pe piciorul lui. Cel putin asa sper, de dragul lui Keshawn. O recunosc pe Libby, fiindca e cea mai corpolenta dintre fete, iar pe Maddy o stiu gratie domnului Levine. Dar, ca de obicei, am probleme cu Andy si Travis. Sunt de aceeasi inaltime, cu aceeasi constitutie si amandoi au par ciufulit, care le intra in ochi. Pe unii oameni poti sa-i recunosti dupa gestul pe care il fac, cum ar fi felul in care isi dau la o parte parul de pe fata, dar tipii astia nu fac decat sa clipeasca tot timpul.

Imi spun ca o sa fie bine, atata vreme cat Levine alege pe altcineva sa vorbeasca primul. Asa ca incerc sa ma gandesc la ce sa zic despre oamenii astia. Keshawn si Natasha au fost prinsi facand sex intr-una dintre toalete, iar asta e, de departe, cel mai bun motiv pentru a fi aici, dar nu-l pot mentiona drept unul dintre lucrurile

pozitive. Maddy a fost trimisa pentru ca a furat farduri din diverse dulapuri, luata la intamplare. Andy a distrus bunurile scolii (facand pipi pe ele), iar Travis, ca urmare a unei provocari, si-a aprins o tigara cu marijuana *in timpul orei*. Deci, da. Singura persoana in privinta careia am lucruri bune de zis e Libby. Si, in loc sa ma gandesc la cinci calitati ale ei, ma gandesc la o suta.

Levine intreaba:

-- Jack, ce-ar fi sa incepi tu?

Fir-ar! Afisez un zambet larg.

-- Doamnele mai intai. Cavalerism si toate cele.

-- Desi sunt sigur ca doamnele apreciaza gestul, pun pariu ca, in cazul de fata, n-o sa le deranjeze.

Se lasa pe spatarul scaunului, isi incruciseaza bratele la piept si asteapta. Din nu stiu ce motiv, ma uit drept la Libby. *Nu ma parasi, Libby Strout, nu cand am mai mare nevoie de tine!* Ea se incrunta si, pentru o clipa, ma astept sa-mi spuna vreo doua, sa-mi arate degetul sau, poate, doar sa se ridice si sa plece. Dar ea probabil ca-mi observa groaza, asa ca zice: -- Ma scuzati, domnule Levine, dar inainte sa uit... Travis, maine avem test la educatie rutiera?

Se uita la tipul din fata ei, cel imbracat intr-un pulover negru, cu maneci lungi.

-- Ce? Drace, avem?

Baiatul clipeste spre ea printre suvitele de par, gura i se deschide intr-un O si, brusc, imi vine sa rad.

-- Parca Dominguez zicea... Sau poate era la alta ora... Ah, stai, stai! Ma gandeam la istorie.

Domnul Levine se uita la Libby ca si cum si-ar fi dat seama ca pune ceva la cale, dar nu zice decat: -- Da-i drumul, Jack!

Keshawn e un bun jucator de baschet. Natasha e o persoana optimista, mereu zambitoare. Maddy pare foarte isteata. Andy ne-a ajutat anul trecut sa ajungem in campionatul de fotbal la faza pe stat. Travis are o colectie grozava de tricouri vintage. Genul asta de chestii.

Iata ce spun ei despre mine: Jack arata bine. Jack e stapan pe el.

Jack conduce o masina misto. Jack locuieste intr-o casa frumoasa. Jack are un zambet grozav. Jack are un par grozav. Jack e istet. Jack e amuzant. Jack e un bun jucator de baseball. Jack probabil ca o sa intre la orice facultate s-ar inscrie.

Stiu ca au intentii bune, dar ma simt oarecum dezamagit. Poate ca toti se simt asa, dar imi vine sa exclam: *Nu ma cunoasteti! Daca voi credeti ca doar asta sunt eu, atunci habar n-aveti!*

Dar a cui e vina?

Ma intorc catre Libby:

-- Esti buna la suflet. Probabil, cea mai buna persoana pe care o cunosc. Esti si iertatoare, macar un pic, dar eu sper ca mult, iar din punctul meu de vedere, asta e o superputere.

Ochii ei ii fixeaza pe ai mei si se petrec multe in spatele lor.

-- Esti al naibii de isteata si nu inghiti mizeriile oamenilor, cu atat mai putin pe ale mele. Esti cine esti. Te cunosti si nu te temi de propria persoana. Cati dintre noi pot spune asta?

Libby nu zambeste, insa nu-i vorba despre ce fac buzele ei. Ci despre ochi.

-- Esti si puternica. Nu doar pentru ca poti sa pui un om la pamant dintr-un singur pumn in barba. (Toti rad, mai putin ea.) Ma refer la forta interioara. Daca as putea sa extrag acea forta interioara, ar semana foarte tare cu un triunghi facut din carbin. Cea mai rezistenta structura din lume si cel mai dur material din lume. Pe deasupra, tu le imbunatatesti viata celor din jur...

Dau sa vorbesc mai departe, dar domnul Levine zice:

-- De fapt, au fost mai mult de cinci lucruri. Mi-ar placea sa te las sa continui, dar vreau sa le vina tuturor randul azi. Dar bravo, Jack! Bun inceput.

Libby inca se uita la mine, iar ochii ei sunt deschisi cum e cerul.

Si atunci traiesc *momentul*.

Aproape ca o vad. Nu doar ochii de culoarea chihlimbarului sau pistrii de pe obraz, ci pe ea, cu adevarat.

-- Jack? E randul lui Libby.

Imi masez ceafa, acolo unde mi s-au zbarlit firisoarele de par.

-- Da. Sigur.

Ii arunc mingea.

Libby se uita lung la ea pret de cateva secunde, rasucind-o in maini cu delicatete, cu grija, de parca ar tine in palme intreaga lume. Apoi isi intoarce spre mine ochii aia ai ei si vad ca sunt greu de citit. Deschide gura si o inchide. O deschide iar. Se dovedeste ca nu are cinci lucruri de spus despre mine. Ci doar unul.

-- Chiar nu esti un tip rau, Jack Masselin. Dar nu sunt sigura ca tu o stii inca.

Libby

Ies din sala de sport cat pot de repede, dar fara s-o rup efectiv la fuga. Insa Jack se tine dupa mine, iar parul lui afro se umfla, si se umfla, de parca ar veni la pachet cu propriile efecte speciale care imita vantul. Imi zice: -- Mersi pentru ce ai spus acolo.

-- A fost o nimica toata.

-- Nu si pentru mine. Apropo, ce ai facut ieri? Esti eroina mea!

-- Mi-ai zis sa mai pun niste haine pe mine.

-- Pentru ca Moses Hunt se apropia un pic prea tare si cine stie de ce ar fi fost in stare. Nu voiam sa te insface nimeni.

-- Oh, ce ironie!

Apoi, pentru ca din nu se stie ce motiv nu ma pot abtine, ii spun:
-- Se pare ca am ajuns virala.

-- Stiu. Am vazut. Ascuta, o fata o sa vada filmuletul ala si o sa-i dai curajul de a-si cumpara propriul bikini mov. O sa schimbi ceva. Numai sa vezi! Fetele de pretutindeni si de toate marimile o sa-si doreasca un costum de baie la fel. Fabricantii de haine de pe tot globul o sa munceasca peste program, ca sa produca indeajuns de multe costume mov pentru a satisface cererea. Fetele n-o sa mai intrebe: *Blugii astia imi arata fundul mare?* N-o sa le mai pese daca pare mic sau mare. O sa poarte ce haine vor si o sa se simta al dracului de bine in ele.

Imi zambeste si e ceva in surasul lui care ma indeamna sa zambesc la randul meu, dar n-o fac, fiindca el e baiatul care mi-a frant inima. Jack zice: -- Poate ca nu se vede, dar, in realitate, zambesti.

Jack

Nu mai am rabdare pana la Craciun, asa ca strabat holul cu robotul lui Dusty in mana, ma duc pana la camera fratelui meu si bat la usa. El striga: -- Intra!

Imping usa, dar nu intru, fiindca Dusty inca nu vorbeste cu mine. In schimb, asez robotul pe podea si il trimit inauntru. L-am botezat Curatatorul. E un supererou.

Robotul merge drept in camera lui Dusty, unde zice: -- Salut, Dusty! Eu ma lupt cu mizeriile de peste tot! Curatatorul a venit sa te ia la scuturat!

Dusty exclama:

-- Pe *mine*?

Si incepe sa rada. E cel mai grozav sunet din lume. Bag capul inauntru si-l vad pe fratiorul meu cum se rostogoleste in pat, se ridica, sare in picioare si studiaza robotul din toate unghiurile.

Da cu ochii de mine si se incrunta. Eu apas butonul telecomenzii, iar Curatatorul zice: -- Suntem noi doi impotriva lumii, Dusty.

Fratele meu se uita mirat la robot si da din cap.

-- Parca m-ar recunoaste. Cum ai facut?

Adevarul e ca jucaria nu-l poate recunoaste pe Dusty mai mult decat il pot recunoaste eu, dar am programat-o, astfel incat el sa fie singurul caruia sa-i spuna pe nume. Pentru Curatator, toti sunt Dusty.

-- Magie, raspund. Ca sa te poata gasi mereu.

Apas pe un buton, iar Curatatorul spune:

-- Nu fi mizerabil!

Dupa care apas pe un alt buton, iar robotul incepe sa dea suturi,

doar ca nu loveste, de fapt, in nimic, ci danseaza. Dintr-un difuzor montat in pieptul batranului Curatator rasuna muzica baietilor de la Jackson 5, iar Dusty a inceput sa danseze cu robotul.

Ii intind telecomanda fratelui meu, apoi ma pun si eu pe dansat, iar dupa vreo doua minute Dusty remarca: -- Robotul are o *geanta*?!

Si bineinteles ca are, deoarece Curatatorul stie ca numai pustii cei mai smecheri le poarta. Dusty tipa de bucurie, iar acum toti trei dansam in sincron, dar oricat de priceputi am fi, eu si fratiorul meu, Curatatorul e categoric cel mai tare.

Top 2 lucruri de care mi-e cel mai dor in lipsa lui Libby

de Jack Masselin

1. Felul in care ma simt cand sunt cu ea: ca si cum tocmai as fi inghitit soarele, iar razele lui mi-ar tasni prin fiecare por.
2. Totul.

Dupa patru zile

Jack

Trebuie sa ajung acasa la Kam in jurul orei noua. Caroline o sa fie acolo. Toata lumea o sa fie acolo. Nu vreau sa ma intalnesc cu toti -- de fapt, nu vreau sa ma intalnesc cu nimeni --, dar asa trebuie sa fie. La urma urmei, sunt Jack Masselin. Am o reputatie de aparat.

Fac un dus, ma imbrac, imi scutur parul. Iau cheile masinii si dau sa plec, cand tata (sprancene groase, piele deschisa la culoare, bluza cu insemnele magazinului Masselin) alearga dupa mine.

-- Hei, Jack, putem sa vorbim putin cu tine?

Ma gandesc la toate scuzele posibile: am o intalnire si deja am intarziat (adevarat), cred ca a luat foc masina (sper ca nu-i adevarat), nu vreau sa vorbesc cu tine (adevarat, adevarat, adevarat).

-- Sigur, taticutule! Care-i treaba? Da' zi repede. Doamnelor nu le place sa fie lasate sa astepte.

Cat pe ce sa adaug: *Dupa cum stii.*

-- E o treaba serioasa, amice.

*

Marcus, Dusty si cu mine luam loc pe canapea, unul langa altul. Mama e asezata in fata noastra, pe sofaua cat o barcuta. Sta aplecata, cu mainile sprijinite pe genunchi, ca si cum ar fi gata sa sara dintr-o clipa in alta. Tata isi drege vocea.

-- Mama voastra si cu mine ne iubim foarte mult. Si va iubim pe voi. Toti trei sunteti viata noastra si n-am face nimic care sa va raneasca.

Un timp o tine tot asa, vorbind despre cat de mult ne iubeste el si despre cat e de norocos fiindca are o familie asa de grozava, care-

l sprijina, despre cum i-am fost noi alaturi cand s-a imbolnavit si despre cum n-o sa ne poata spune niciodata cat de mult inseamna asta pentru el.

In vremea asta, Marcus, Dusty si cu mine suntem atenti la mama, fiindca ea spune lucrurilor pe nume. Dar mama nu scoate nicio vorba. Nici macar nu se uita la noi. Sta cu ochii atintiti intr-un punct aflat undeva in spatele tatei, care vorbeste in continuare. Pana la urma, Dusty ridica o mana si intreaba:

-- Divortati?

Tata face o grimasa si nu pot sa ma uit la el. Acum toata lumea tace si, in final, cu o voce foarte calma, mama spune:

-- Total vostru si cu mine credem ca cel mai bine ar fi sa ne despartim pentru o vreme. Trebuie sa lucram la niste chestii care tin de casnicia noastra, dar problemele respective n-au nicio legatura cu voi.

Discutia nu se incheie aici. Dusty are intrebari, iar Marcus vrea sa stie ce inseamna asta pentru noi, adica unde o sa locuim si daca mai putem merge la facultate.

Intre timp, eu sunt pe dinafara -- mereu pe dinafara, chiar si cand lumea se sfarama in jurul meu -- si stau cu fata lipita de geamul care ne desparte, uitandu-ma in interior.

Libby

Mergem s-o luam pe Iris, iar Jayvee conduce, pentru ca e singura care are carnet. Bailey si cu mine stam in spate. Bailey spune:

-- Dave Kaminski da o petrecere. I-am promis ca o sa trec pe acolo, doar un minut.

Jayvee imi surprinde privirea in oglinda retrovizoare.

-- Libbs? Cam de tine depinde.

Bailey zice:

-- Jack n-o sa fie acolo.

Intreb:

-- De unde stii?

-- El nu prea merge la petreceri.

Oprim in fata casei lui Iris, dar ea nu e de gasit. Jayvee ii da un mesaj, apoi asteptam. Cand vedem ca Iris tot nu apare, Jayvee trage o injuratura in barba.

-- Ma intorc.

Lasa motorul pornit si merge militarest pe alee.

-- Libbs?

Bailey se uita atent la mine, cu sprancenele ridicate ca doua flamuri, cu buzele curbate intr-o jumatate de suras, cu ochii mari si stralucitori.

-- OK.

Pentru ca-mi zic: de ce nu? Ce am de pierdut? Si, fiindca intr-adevar nu mai am nimic de pierdut, spun cu voce tare:

-- De ce nu mi-ai luat apararea cand eram sicanata? In clasa a cincea. Pe vremea cand Moses Hunt a inceput sa ma goneasca de pe terenul de joaca. De ce n-ai facut ceva, de ce n-ai venit macar sa

vorbesti cu mine? Stateam acolo zi de zi, prea ingrozita ca sa pun piciorul pe terenul de joaca, iar tu n-ai venit nici macar o data sa discuti cu mine.

O spun pe un ton neutru. Nu sunt emotionata. Nu sunt suparata. Pur si simplu, imi doresc sincer sa aflu raspunsul. La inceput, nu sunt sigura ca Bailey m-a auzit. Dar apoi sprancenele ii coboara la loc, jumatarea de suras dispare, iar ochii i se intuneca.

-- Nu stiu, Libbs. Probabil ca mi-am spus ca suntem prietene, dar nu cele mai bune prietene, si ca tu pari OK. Si acum pari la fel. Primesti mesaje de la cine stie ce om ingrozitor si treci peste. Jack iti zice ca nu mai poate sa iasa cu tine, iar tu te simtit „bine”.

-- Pe atunci insa era ceva important si era oarecum evident, totusi nimeni n-a facut nimic.

-- M-am simtit ingrozitor din cauza asta, dar intr-o buna zi, tu ai disparut. Nu te-ai mai intors.

-- Asta-i motivul pentru care acum esti asa de prietenoasa cu mine?

-- E motivul pentru care am venit si te-am salutat in prima zi de scoala, dar nu e motivul pentru care sunt prietenoasa. Sunt prietenoasa pentru ca te plac. Pur si simplu, imi pare foarte, foarte, foarte rau ca pe vremuri nu ti-am fost o buna prietena.

Asta nu schimba nimic, dar e indeajuns.

-- Si eu as fi putut sa fiu o prietena mai buna. As fi putut sa stau de vorba cu tine. As fi putut sa-ti spun ce simteam.

Atunci ea ma imbratiseaza si simt ca-mi intra in gura parul ei cu gust de curcubeie si placinta de piersici. E tocmai gustul pe care ti-ai imagina ca poate sa-l aiba parul lui Bailey Bishop.

*

Cand intram in casa lui Dave Kaminski, prima persoana pe care o vad e Mick din Copenhaga. E in living, dansand in mijlocul unui cerc de fete, iar parul lui negru ca pana corbului arunca sclipiri albastrui. De langa mine, Jayvee zice, cu o voce guturala: „Salut, Mick din Copenhaga”, apoi se preface ca lesina in bratele lui Iris.

Eu o urmez pe Bailey prin multime, iar locuinta lui Dave Kaminski nu seamana cu o casa, ci cu sediul unei fratii studentesti. Este, la propriu, plina de oameni, asa incat abia ne miscam. Muzica urla, iar lumea se straduieste din rasputeri sa danseze, dar miscarile seamana mai mult cu niste sarituri pe loc.

Prima mea petrecere de liceu.

Muzica e buna, asa ca-mi unduiesc putin soldurile in timp ce inaintez, dar cand ma ciocnesc din greseala de un baiat, el imi striga:

-- Ai grija!

Le cer soldurilor mele sa se potoleasca si sa fie cuminti, asa ca ajungem, in sfarsit, in sufragerie, acolo unde Dave Kaminski joaca poker cu un grup de baieti si doua fete. Bailey se duce la Dave, ii spune ceva la ureche si el o apuca brusc, pana cand o face sa se aseze in poala lui, iar ea rade, si-l loveste in joaca, dupa care il imbratiseaza si se intoarce la noi.

-- Dave e foarte bucuros ca suntem aici.

Ii raspund:

-- Asa se pare.

Atunci Dave Kaminski imi surprinde privirea si da din cap, iar in gestul asta e ceva ce aproape ca seamana cu o scuza.

Jack

Caroline (piele inchisa la culoare, miroase a scortisoara, alunita desenata in dreptul ochiului) si cu mine suntem in camera surorii lui Kam. Literalmente fiecare centimetru de perete e acoperit cu postere cu formatia Boy Parade, asa ca te simti putin ca si cum ai sta in mijlocul unei foarte mici arene, pline cu barbati de douazeci de ani. Fetele lor sunt peste tot si nu-si iau ochii de la noi. Afiseaza niste zambete nefiresc de albe, care stralucesc in umbra.

Caroline crede ca am adus-o aici ca sa ne sarutam. Dar eu incerc sa vad, o data pentru totdeauna, daca pot s-o pacalesc pe Caroline cea dulce sa iasa la iveala si sa poarte o discutie reala cu mine. Pentru ca mi-e dor de Libby. Pentru ca mi-e dor sa vorbesc cu cineva asa cum puteam vorbi cu ea.

Dupa atata timp, eu si Caroline ne stim rutina pe dinafara. Pana de curand, eu incercam sa ajung in chilotii ei, iar ea se dezbraca singura, fiindca mie nu mi se permitea s-o fac, ca nu cumva sa-i stric coafura. Urma sa fim la un pas de a face sex, apoi s-o tin in brate pentru o vreme, dupa care sa stau intins si sa ma intreb: *Cand, cand, cand?*

De regula, nu eram cu sufletul acolo, doar cu trupul, iar mintea coopera golindu-se. Dar in seara asta mintea mea a preluat controlul. Ca domnul Levine, vrea sa stie de ce. *De ce faci asta? De ce stai macar aici, cu fata asta? De ce te tot desparti de ea? De ce nu incetezi pur si simplu, Jack? De ce nu-ti traiesti viata si nu esti tu insuti?*

Tocmai de aceea intreb:

-- Care-i cel mai frumos lucru care ti s-a intamplat vreodata?

Caroline clipeste, cu ochii la mine.

-- Ar trebui sa zic „Jack Masselin”, nu?

-- Doar daca e adevarat, scumpo! Hai, vreau sa stiu! In toata istoria vietii tale, care-i cel mai frumos lucru care ti s-a intamplat?

-- Nu stiu, poate nasterea lui Chloe.

Chloe e sora ei mai mica.

-- Si care e cel mai urat lucru care ti s-a intamplat?

-- Faptul ca motanul meu, Damon, a fost lovit de o masina.

Cel mai urat lucru care mi s-a intamplat mie a fost sa-mi distrug relatia cu Libby Strout, dar zic: -- Trebuie sa mai fie ceva.

-- De ce?

-- Pentru ca tu erai altfel. Timida. Tacuta. Tocilara.

-- Doamne, nu-mi aduce aminte!

-- OK, atunci spune-mi un lucru pe care lumea nu-l stie despre tine?

Ea se incrunta, coborandu-si privirea spre pat.

-- Detest culoarea maro. Nu-mi plac testoasele. Si mi-am scos maseaua de minte cand aveam paisprezece ani.

Plicticos, plicticos si iar plicticos. Sunt cat pe ce sa zic: *Eu am o defectiune neurologica a creierului care ma impiedica sa recunosc fetele. Bum! Muahahahahahaha!*

Insa ii pun alta intrebare, apoi inca una, iar ea imi raspunde mereu pe un ton plat, anost, in timp ce ciupesto plapuma. Abia daca o ascult. In schimb, ma gandesc: *Tot timpul am crezut ca ea o sa ma linisteasca, dar nu exista liniste din partea ei. Cum ar putea sa existe, cand Caroline nu ma vede mai mult decat o vad eu pe ea?* Si, desigur, raman singur.

Brusc, ea isi ridica bluza peste cap, lasand-o sa cada pe podea. Isi aranjeaza breteaua sutienului si se lasa seducator pe spate. Isi musca buza de jos, gest care face si el parte din rutina. Acum vreo doi ani, chestia cu buza de jos ma ucidea.

Dau sa zic ceva de genul: *Te rog sa-ti pui bluza pe tine*, cand se petrece o schimbare, chiar sub ochii mei, iar Caroline devine mai palida si mai solida, pana cand nu mai e ea cea care sta acolo. E Libby Strout, sprijinita intr-un cot, ciupindu-si breteaua sutienului

mov-electric. Dar ea vorbeste, imi povesteste diverse lucruri, rade si imi pune intrebari, iar eu vorbesc la randul meu, dupa care Libby se ridica, se apleaca si vorbim amandoi, pana cand ea spune: -- Aam. Alo!

Si pocneste din degete in fata mea. Atunci redevine Caroline. O privesc, sperand sa se metamorfozeze din nou in Libby, dar ea zice: -- Care-i problema ta? De ce esti asa ciudat?

Are un sutien sexy, un corp sexy si nu exista baiat in liceul MVB, nici macar printre cei ce se tem de ea, care sa nu vrea sa fie acum in locul meu. Imi asez o mana pe piciorul lui Caroline, care e neted, ca matasea, insa nu ma pot gandi decat ca: *N-o iubesc pe Caroline. Nici macar n-o plac pe Caroline.*

Ma silesk sa ma gandesc la lucrurile care ma atrag la aceasta Caroline de acum, cea care e cu mine.

Miroase frumos. Are dintii foarte... aam... egali. Ochii ei sunt OK. Gura ei e draguta.

Cred. Dar porcariile pe care le spune ea? Nu-s la fel de dragute. Libby are de zis chestii interesante care nu sunt egoiste sau pline de cruzime. Imi intreb creierul: *De ce faci asta? De ce nu poti inceta sa te gandesti la Libby? De ce iti bati joc de mine?*

Si in timp ce stau pe pat, adancit intr-o discutie cu propriul creier, Caroline zice: -- Cred ca sunt pregatita.

-- Pentru ce?

-- Treaba aia.

Incerc sa ma uit in ochii ei, insa dormitorul e intunecat, cu exceptia luminii ce se strecoara pe sub usa si a telefonului ei, care se aprinde tot la un minut din pricina mesajelor care nu inceteaza sa vina.

-- Treaba aia. Sex, Jack. Sunt pregatita sa fac sex. Cu tine.

Si urmeaza atitudinea de genul: „*Cu exceptia cazului in care tu nu vrei*”.

E doar ceea ce-mi doresc de cand ma stiu, insa, in mod inexplicabil, ma aud spunand: -- De ce acum?

-- Poftim?

-- De ce acum esti brusc pregatita? Dupa atata vreme? Ce s-a schimbat?

Din cate se pare, gura mea are o minte proprie, fiindca nu vrea sa taca! Partile mele barbatesti striga: TACI, IDIOATO! TACI DRACULUI! Dar gura nu le asculta. De ce nu le asculta?

-- Ai de gand sa te *certi* cu mie pe tema asta?

-- Asta e locul in care iti doresti cu adevarat s-o faci pentru prima data? Vreau sa zic, uita-te in jur!

Arat catre peretii plini de postere. Smulg un animal de plus de sub spatele meu si i-l flutur in fata.

-- N-ai vrea cu adevarat s-o facem in fata micutului astuia, nu?

-- Glumesti, ce naiba?

Si ma imbranceste atat de tare, incat zbor de pe pat.

Libby

Dansez impreuna cu Mick din Copenhaga, iar parul lui arunca sclipiri negre-albastrui, negre-albastrui si zambetul lui arunca scantei albe, albe, albe. Inventam dansurile din mers. De fapt, eu le inventez si el incearca sa tina pasul.

-- Astuia ii zic Masina de Vant!

Si ma prefac ca imi croiesc drum printr-o furtuna.

-- Astuia ii zic Pantofi in Flacari!

Si topai de parca mi s-ar fi aprins incaltarile si nu vreau sa ating pamantul.

Urmeaza o melodie lenta, moment in care Mick imi intinde o mana si eu i-o iau. Dansul cu el e altfel decat cu Jack. In primul rand, Mick are vreo patru metri si jumatate, asa ca stau cu fata lipita de pieptul lui. In al doilea rand, el nu face decat sa se legene oarecum inainte si inapoi, tarandu-si picioarele.

Nu te mai gandi la Jack Masselin! Jack, cel care nu te vrea, cel putin nu indeajuns, incat sa dea o sansa relatiei. Fii atenta la Mick din Copenhaga, la dintii lui sclipitori si la mainile lui uriase!

Cand Mick zice: „Hai cu mine!”, ma duc. Sub ochii lui Bailey, care sta cu gura cascata, il urmez pe scari in sus, pana in ceea ce trebuie sa fie dormitorul lui Dave Kaminski. Mick aprinde veioza de pe birou si se asaza pe pat. Eu raman in pragul usii, holbandu-ma la el. Imi zambeste, ii zambesc si eu, apoi imi spune, indeajuns de tare, incat sa-l pot auzi tocmai de unde sta:

-- Ma intrebam daca as putea sa te sarut. Am vrut s-o fac din prima secunda in care te-am vazut.

Si cu toate ca nu e Jack Masselin sau poate tocmai pentru ca nu e Jack Masselin, traversez incaperea, ma asez langa el si, dintr-

odata, ne sarutam.

Am gatul stramb si as vrea sa-l misc, dar n-as vrea sa ma clintesc, pentru ca sunt cu Mick din Copenhaga, iar acum simt un carcel, asa ca imi schimb doar foarte usor pozitia, insa acum carcelul se muta in gamba. Este *cea mai rea durere din viata mea*, dar un baiat superb ma saruta pana ce nu mai am aer, asa ca ma incapatanez sa rezist.

In ciuda faptului ca simt spasme prin tot corpul si ca m-a cuprins o durere chinuitoare, Mick se pricepe la sarutat. Probabil ca a exersat mult, deoarece imi lasa impresia ca se umfla un pic in pene, facand tot felul de figuri complicate cu limba. Si-o invarte ca un maestru de manej si, sa nu ma intelegi gresit, nu-i nimic rau in asta. Probabil ca asa se saruta lumea la Copenhaga. Probabil ca el saruta de cand avea doi ani.

Apoi sarutul se termina si ne desprindem unul de altul, iar eu simt o stranie pornire de a bate din palme, pentru ca el asta pare sa astepte. Imi zice:

-- Uau!

-- Da, gafai eu. Uau!

Pentru ca ce altceva ar trebui sa spun? *Data viitoare nu te mai stradui asa de tare. Si: Scuzama cat umblu putin, ca sa scap de carcel.*

-- Ai fost vreodata in Scandinavia?

-- Nu.

N-am fost nicaieri, in afara de Ohio. Atunci ma intreb daca stie ca mi-am petrecut o parte din viata inchisa in casa.

-- Ar trebui sa mergi candva.

Dar, de fapt, aud: *Poate ca o sa te duc acolo. Poate ca o sa ne intoarcem, iar eu o sa-ti arat de unde provin, o sa-mi poti cunoaste rudele si o sa te iubesc vesnic.*

Cu toate ca nu vreau sa-i cunosc rudele si nici sa ma iubeasca vesnic, il sarut iar. Pentru ca, in timp ce-l sarut, nu exista Cea Mai Grasa Adolescenta Din America, cel putin nu in seara asta. Nu mai exista macarale, nici spitale. Nu mai exista o mama care a murit. Nu

mai exista Moses Hunt. Si, cel mai important, nu mai exista Jack Masselin. Sunt doar eu. Si baiatul asta. Si un sarut.

Jack

N-am mai vazut-o niciodata pe Caroline plangand, asa ca, timp de cateva secunde, stau in loc, complet prost, incercand sa-mi dau seama ce sa fac. Ea sughite si suspina, de parca ar incerca sa traga aer in piept. Incep s-o mangai ca pe un caine, dar se smulge de sub atingerea mea.

-- De ce nu ma vrei?

Pare marunta, ca si cum s-ar fi indoit de la jumatate, apoi s-ar fi indoit inca o data, si inca o data.

-- Ce am?

Acum ma prostesc si mai tare, fiindca vad o latura a lui Caroline despre a carei existenta n-am stiut niciodata. *E posibil sa fie si ea la fel de nesigura ca noi toti?* Ii spun:

-- Esti frumoasa. Esti Caroline Amelia Lushamp.

Dar ea m-a intrebat altceva. *Spune-i c-o vrei!* Insa nu pot, pentru ca n-o vreau, nu in felul ala. Incep sa ma agit. Dau totul din mine. Ii spun fara incetare cine e si cat de frumoasa e, chiar in timp ce ea se imbraca, in timp ce isi ia telefonul. In timp ce-mi zice:

-- Nu mai pot sa fac asta! si deschide usa dintr-o smucitura, lasand lumina sa intre in dormitor.

Pentru o clipa, sunt orbit si, pana sa-mi recapat vederea, Caroline a disparut.

Libby

Ne sarutam timp de ceea ce pare a fi ore intregi.

Ne sarutam chiar si atunci cand cineva intra, impleticindu-se, si ne orbeste cu luminile din tavan, apoi iese, impleticindu-se.

Ne sarutam pana cand Mick ajunge sa aiba multe, multe maini si sa-si bage limba in urechea mea, iar eu sa-mi spun: *Nu vreau sa fiu Pauline Potter. Nu vreau ca el sa fie primul. Nu vreau ca el sa insemne ceva pentru mine.*

Asa ca ma retrag si-i spun: -- Imi pare rau, Mick, din Copenhaga. Eu nu sunt Pauline Potter.

El se lasa pe spate si intreaba: -- Cine?

-- Nu conteaza. Cred ca am nevoie de o bautura. Imi pare rau, dar nu vreau sa ne mai sarutam.

Ma astept intru catva sa fie distrus, dar el doar ridica din umeri si imi zambeste.

-- OK.

Ma ajuta sa ma ridic, apoi iesim, in timp ce-mi netezesc parul si fusta. Merg in urma lui si, chiar daca nu vreau sa ma mai sarut cu el, Mick din Copenhaga e asa de dragut, incat nu ma pot abtine sa-mi zic: *Fata, ESTI dorita!* Si ma simt al naibii de bine.

Jack

Il gasesc pe Kam in bucatarie, dand paharel dupa paharel peste cap. Are parul alb lipit de cap si un brat aruncat in jurul unei fete care s-ar putea sa fie Kendra Wu (mica, asiatica, par lung, impletit).
Intreb: -- Ce bem?

Fata Care S-ar Putea Sa Fie Kendra imi intinde un lichid maroniu, ce nu seamana a bere. Mi-l torn pe gat. Esofagul ma arde ca si cum tocmai as fi inghitit benzina. Zic: -- Inca una!

Si in clipa urmatoare toti imi intind paharele. Kam si-l goleste pe al lui, dupa care il tranteste pe masa. Ridica pumnii in aer si urla.

*

Ceva mai tarziu, inaintez prin multimea de la petrecere, cautand o creasta neagra, fiindca sunt prea zapacit ca sa mai conduc spre casa si, brusc, vreau acasa. Vreau acasa chiar acum. Gasesc creasta afara, langa piscina, agatata de cineva care probabil e Seth. Nu ma mai obolesc sa le dau tarcoale, incercand sa ma conving ca el e. Ma duc direct la Cineva Care Probabil E Seth si zic: -- Am nevoie sa ma duci acasa.

El raspunde:

-- Sigur, sigur, Mass. Asteapta doar sa terminam.

Si ridica un *joint*, trage din el, apoi izbucneste in ras fara niciun motiv. Ii iau tigara din mana si trag in piept, fiindca poate asta e secretul vietii. Poate asa o sa gasesc raspunsuri. In schimb, ajung sa tuesc ca un mosneag vreme de cinci minute. Cineva imi intinde o bautura cu care sa-mi spal gatul, apoi piscina se inclina, pamantul se inclina si, dintr-odata, cerul e in locul pamantului, iar un baiat cu creasta se apleaca deasupra mea, intrebandu-ma: -- Esti OK, omule?

Inchid ochii pentru ca nu, nu sunt OK. As vrea sa-i tin inchisi si sa adorm aici, pe cerul din locul pamantului, insa lumea se inclina si mai rau cand am ochii inchisi. Ii deschid la loc si, cumva, ma ridic in picioare. Singura mea speranta e ca Bailey Bishop sa fie la petrecere, pentru ca ea n-ar bea. Dar nu, Bailey nu vine la toate petrecerile si, in plus, n-o s-o gasesc niciodata in gloata asta de fete blonde. Intru si mi se pare ca locuinta e mai aglomerata, de parca in ea s-ar fi adunat elevii a inca trei scoli, cata vreme eu eram langa piscina.

Nu recunosc pe nimeni.

Imi fac drum cu coatele prin bucatarie, prin sufragerie, prin living. Lumea striga la mine, iar o fata ma infaca si se tine de bratul meu ca de o pluta salvatoare. Miroase a Caroline, dar nu e Caroline. E slabuta, alba si are parul carliontat, de culoarea margarinei. Exclama: -- Oh, Doamne, Jack Masselin!

Si-mi tranteste un sarut drept pe gura. Are gust de tigari si o imping de langa mine.

-- Masscarici!

Se rasuceste si incepe sa danseze cu oamenii de alaturi.

Eu incalc absolut toate regulile pe care mi le-am creat tocmai pentru genul asta de situatii: nu zambesc, nu dau din cap, nici nu zic „Hei, ce mai faci?” Nu flirtez cu fiecare fata. Ma uit in ochii tuturor, ca si cum, dintr-odata, as fi capabil sa-i recunosc. (Nu sunt.) La un tip ma holbez atat de mult, incat el zice: -- La ce dracu' te zgaiesti asa?

Dar nu-mi pasa. Sunt al naibii de entuziasmat, deoarece mi se pare ca fac ceva periculos, *ca, dintr-o clipa in alta, ei s-ar putea sa-si dea seama ce-i cu mine.*

Camera in care ma aflu si-a triplat dimensiunile, iar peretii sunt la kilometri distanta. De aici pana la luna nu vad decat oameni si niciodata n-o sa reusesc sa-mi fac loc printre ei. Ma simt ca o vedeta rock, pentru ca persoane complet straine trag de tricoul meu, de bratele mele, de mine. Ma imping mai tare printre ei, fiindca usa trebuie sa fie acolo, pe undeva, si am nevoie de aer. Plamanii mi se

umplu de fumul tigarilor si de aburii bauturilor, urechile mi se umplu de *bum, bum, bum*-ul muzicii, iar creierul mi se umple de informatii pe care nu le pot procesa.

M-as putea duce singur cu masina pana acasa. Numai ca sunt matol si nu pot, nu vreau, nu trebuie, nu accept sa conduc. Intreb pe cineva: -- Unde-i usa?

-- Ce? striga el.

-- Unde-i usa? strig si eu.

-- Pe acolo, frate! arata el cu capul.

Cand ma rasucesc, o fata se impiedica de mine si sunt cat pe ce sa-mi pierd echilibrul. Ea ma apuca de brat si rade incontinuu.

-- Scuze!

Ma ia de mana, dupa care incepe sa se invarta in ritmul muzicii. Ii dau drumul. Aerul dinauntru e atat de inchis, incat oxigenul s-ar putea sa fi disparut. N-a mai ramas destul si imi imaginez ca toti zacem la pamant, ca adeptii unui cult dupa o sinucidere in masa. Trebuie sa ajung la o fereastră sau la o usa, dar sunt inghitit de incapere, de oameni, de muzica. *Ei cum de nu intra in panica? Toti par fericiti, ca si cum s-ar distra la culme. Ei cum de nu-si fac griji din cauza lipsei de aer?*

Nu-mi amintesc ca locuinta lui Kam sa fi fost atat de mare sau de complicata, dar acum imi pare uriasa. Ii zic tipului de langa mine: -- Hei, cum se iese de aici?

-- Ce?

-- Unde-i usa?

-- Ce dracu', tocmai ti-am zis unde-i usa!

Pare a fi cel mai urat *deja-vu* si... ce-ar fi daca o sa raman pe veci captiv aici, incercand sa gasesc o iesire, sortit sa retraiesc la nefarsit aceleasi discutii si aceleasi interactiuni?

E momentul in care imi vine sa renunt, sa ma las purtat de multime, pana cand o sa ne miscam cu totii ca un singur trup colosal, cu sute de brate, picioare, guri si ochi. Greutatea celorlalti o sa ma sufoce sau o sa ma turteasca, pana cand o sa ajung subtire ca o papusa de hartie, iar atunci poate ca ei o sa ma duca afara, unde o

sa pot pluti pe aripile vantului sau o sa cad sub o tufa, unde o sa zac in liniste pentru totdeauna.

Inchid ochii si, cand ii deschid o vad, chiar in spatele multimei: usa de la intrare! Ma imping catre ea, cand dau nas in nas cu Caroline. Vreau sa spun... ea e! Aceeasi bluza neagra, aceiasi pantaloni. Se intoarce si nu-i vad alunita, dar imi spun ca trebuie sa se fi sters cand si-a plus bluza la loc sau, poate, in timp ce dansa. Pana sa apuce ea sa zica ceva, o insfac si o sarut.

Caroline poate sa ma duca acasa cu masina. O sa ma scoata de aici, o sa-mi cer scuze, ea o sa poata juca rolul celei care iarta si totul o sa fie bine.

E un sarut lung, unul dintre cele mai bune ale mele, dar, inca din timpul lui, stiu ca ceva nu-i bine. Totusi, ii dau inainte, iar cand ma retrag in sfarsit zic: -- Asa dor mi-a fost de tine!

Libby

-- Ala e Jack?

Iris arata cu degetul catre celalalt capat al incaperii. Toate patru ne intoarcem ca una, exact la tanc pentru a-l vedea pe Jack Masselin cum insfaca o fata si se apuca s-o sarute.

Una cate una, prietenele mele isi indreapta privirile catre mine si imi dau seama ca mi-am acoperit gura cu mana. Imi ating buzele pe care Mick din Copenhaga tocmai le-a sarutat si nu ma pot gandi decat la faptul ca Jack e liber sa se pupe cu cine vrea el, dar eu nu trebuie sa stau si sa ma uit.

Ma imping spre usa din spate, departe de Jack si de fata. O aud pe Bailey strigandu-mi numele, dar nu ma opresc. Nu pot sa ma opresc. Si nici nu pot sa respir.

Ajunsă afara, pasesc în aerul rece al nopții și trec pe lângă toți cei adunați acolo, până când dispar după un colț, noaptea devine brusc tăcută și eu rămân singură. Mă sprijin de zidul casei și îmi umplu plămânii.

Jack

Caroline are o expresie cat se poate de ciudata cand isi ridica ochii spre mine si, dintr-odata, sunt doua. Doua Caroline, una langa alta. Bluze negre identice, pantaloni identici, doar ca cea de-a doua are o alunuta in dreptul ochiului.

Cantecul se termina si urmeaza un scurt moment de liniste. Fata cu alunuta zice:

-- Esti un mare nenorocit!

Apoi muzica reincepe, insa deja toata lumea se uita la noi.

Caroline se pune din nou pe plans, sughitand si suspinand, iar eu stiu pana in maduva oaselor ca *ea* e Caroline, nu cealalta, cea fara alunuta, cea care sta cu ochii scanteind si cu gura strambata intr-o incrunatura prefacuta. Se vede ca oricine ar fi -- cel mai probabil, verisoara -- ii place al naibii de tare incurcatura. Imi vine sa-i spun: *Iti e ruda! Ai putina compasiune!* Insa ar fi ridicol, venind din partea mea, nu-i asa?

Asa ca fac singurul lucru pe care pot sa-l fac. Ma duc, opresc muzica si ma adresez tuturor celor din incapere:

-- Am o rara tulburare neurologica numita prosopagnosia, ceea ce inseamna ca nu pot sa recunosc fetele. Pot sa va *vad* fetele, dar de cum imi iau ochii de la ele, uit. Daca incerc sa ma gandesc cum aratati, nu pot sa-mi amintesc o imagine, iar data viitoare cand o sa va intalnesc, o sa fie ca si cum nu v-as mai fi vazut niciodata.

In camera s-a lasat o tacere de mormant. Incerc s-o gasesc pe Caroline in multime, pentru a-i citi expresia de pe chip. Incerc sa gasesc orice figura cunoscuta, dar toti imi sunt straini. Impreuna formeaza un zid de piatra, un ciopor de oi, amestecandu-se unii cu ceilalti. Inima imi bubuie in piept, iar sunetul imi umple urechile.

Imi dau seama ca tremur, asa ca-mi indes mainile in buzunare, unde nimeni nu poate sa le vada. *Sa zica cineva ceva! Oricine!*

Atunci cineva striga:

-- Du-te invartindu-te, Mass, ce dracu'!

Si lumea se tavaleste pe jos de ras, muzica reincepe sa urle, iar o fata vine la mine si imi trage o palma, dar eu habar n-am cine e. Ei cred ca-i o gluma. Cred ca eu sunt o gluma. Si ii vad cum incep sa se intoarca impotriva mea.

Singurele filme care mi-au placut vreodata sunt vechile pelicule horror in alb si negru. Oi fi avand eu probleme sa deosebesc fetele oamenilor, dar pot sa-i recunosc pe Omul Lup, King Kong, Dracula, Chestia din Spatiu. In momentul de fata, ma uit la o gloata de sateni -- cu fete identice --, oameni cu bate si torte, gata sa-l fugareasca pe monstrul lui Frankenstein pana cand acesta o sa cada de pe stanca. Numai ca monstrul sunt eu.

Ma strecor printre ei, pentru ca nu mai am ce altceva sa fac. Toti se rasucesc pentru a se holba la mine, in timp ce-mi croiesc drum catre usa din fata, iar cineva imi pune piedica, dupa care altcineva zice:

-- Uitati-va la mine, nu pot sa vad fete!

Si umbla ca o mumie, cu bratele intinse in fata, ciocnindu-se de pereti si de oameni. Ma arunc spre usa, o smucesc si, in timp ce incerc sa-l ocolesc pe individul cat un munte care sta pe treapta de la intrare, brusc sunt lovit cu forta unui mic meteorit, drept intre omoplati, ceea ce ma face sa zbor cat colo. Aterizez in curte, intr-un genunchi, dar imi trebuie cateva clipe ca sa-mi alung surprinderea si durerea. O mana se intinde si o apuc fara sa ma gandesc. Mana ma trage in picioare, insa atunci vad ca-i apartine aceleiasi individ cat un munte. El zice:

-- Hei, Mass! Arati ca naiba. Trebuie sa fi avut o seara proasta. E pe cale sa se inrautateasca.

Si imi da una. Pumnii lui ma ataca prea repede ca sa ma pot feri, prea repede ca sa ma pot misca. Iar si iar, pumnii lui iau contact cu oasele mele sau poate ca nu e singurul care da. La un moment dat,

ma aud spunand:

-- Mai multa greutate!

Apoi lumea se intuneca.

Libby

Tocmai vin de dupa coltul casei si intru in curtea din fata, cand il vad pe Moses Hunt lovindu-l cu pumnul in spate pe Jack Masselin. Ca filmat cu incetinitorul, Jack cade, iar cand izbeste pamantul, pot sa jur ca aud zgomotul impactului. Acum Moses Hunt ii cara pumni in fata, iar unul dintre ceilalti frati Hunt, poate Malcolm, ii trage suturi in coaste.

Nu mai stau pe ganduri. Probabil ca scot un soi de racnet, pentru ca simt cum mi se sparg timpanele, dupa care ii vad pe Moses, Malcolm, Reed Young si prietenii lor cum se intorc si se holbeaza la mine, cu gurile cascate, in timp ce eu zbor prin aer.

Il nimeresc pe Moses drept in nas, iar asta il face sa se retraga, clatinandu-se. Apoi ii imping pe toti de pe trupul lui Jack, fara ca macar sa-mi dau seama ce fac. Brusc o superputere imi umple fiinta si ma bat de una singura cu toti, pana cand Dave Kaminski, Seth Powell si Keshawn Price mi se alatura, speriindu-i pe baietii cei rai si facandu-i sa plece.

Ma uit cum fratii Hunt fug in lungul strazii, cu coada intre picioare, si cum Dave se apleaca deasupra lui Jack, incercand sa-l scuture pentru a-l readuce in simtiri.

Jack

Prima figura pe care o vad e a lui Libby. Pentru o secunda, nu stiu unde ma aflu. Ma gandesc ca s-ar putea sa fie un vis si sa mi-o fi amintit pe ea. Ma intind si ii acopar fata cu mana. Libby mi-o da la o parte.

-- S-a trezit.

Dar trebuie s-o ating din nou, ca sa ma conving ca e adevarata. Ii ciupesc varful nasului.

-- Te rog, potoleste-te! Sunt adevarata, Jack.

Un tip cu parul foarte, foarte alb isi face aparitia langa ea.

-- Aia te-ar fi omorat, Jack!

-- N-am patit nimic.

Acum imi pipai pieptul, cautand bataile inimii, pentru a ma asigura ca functioneaza inca. Dupa ce o simt ticaind acolo, repet: -- N-am patit nimic.

Un baiat cu creasta se iveste de dupa umarul lui Kam: -- Frate, tipa chiar ti-a salvat pielea!

Si incepe sa rada ca nebunul.

*

Libby zice:

-- O sa te duc acasa cu masina.

-- N-ai carnet.

-- *Pe bune?*

-- Ce? Pot sa conduc.

Desi stiu ca nu pot, nu vreau, n-ar trebui, nu accept sa conduc.

-- AI BAUT! Unde ti-e masina?

-- Cum iesi pe strada, la dreapta. La vreo trei case distanta.

Ea grabeste pasul pe langa mine, asa ca acum mi-a luat-o inainte, conducandu-ma departe de petrecere si facandu-ma sa simt o adiere de parfum -- soare.

Libby

La inceput, nu vorbim. Ai zice ca masina e pusa in miscare de mintile noastre si, cu cat ne concentram mai tare, cu atat mai repede o sa ajungem la destinatie. Jack se uita pe fereastra, nefacand altceva decat sa stea pe scaun, dar eu sunt suta la suta constienta de prezenta lui. De faptul ca are o mana sprijinita de scaun, iar cealalta, de bancheta. De faptul ca, din cand in cand, luminile de pe strada i se reflecta in suvitele aurii ale parului inchis la culoare. De faptul ca picioarele ii sunt mai lungi decat ale mele si de felul in care sta asezat, ca si cum ar fi perfect relaxat, indiferent unde s-ar afla.

Probabil ca ma simte gandindu-ma la el, pentru ca zice: -- E placut doar sa stam aici. Cu un singur scop. Acela de a sti incotro ne indreptam. De a sti ce o sa facem cand o sa ajungem acolo. Obisnuit si previzibil. Alb si negru.

-- Cred ca e.

Si inteleg ce vrea sa spuna. Jack se uita la mine.

-- Stii cine e Herschel Walker?

-- Un jucator de fotbal?

El fluiera, apoi exclama:

-- Au! si isi maseaza falca.

-- Atunci cand stai inchis in casa, te uiti foarte mult la televizor.

Pana si la chestii care nu te intereseaza, cum ar fi documentarele de pe ESPN si emisiunile despre bricolaj.

-- Ei bine, dupa cum e clar ca stii deja, tipul a fost unul dintre cei mai puternici fundasi din istoria fotbalului, nu? Dar in copilarie, mi se pare ca se temea de intuneric. Mai bine zis, ii era groaza de intuneric. Avea cateva kilograme in plus si se balbaia, iar toti ceilalti

copii ii faceau viata un iad din cauza asta. Atunci si-a creat in sinea lui un fel de Incredibilul Hulk, cineva care sa le poata tine piept oamenilor si sa nu se lase niciodata.

Hotarasc ca-mi place de Herschel Walker si ca, din multe puncte de vedere, eu sunt Herschel Walker.

-- Citea in fiecare zi cu voce tare, iar facand asta, s-a invatat sa nu se mai balbaie. In gimnaziu, a inceput sa se antreneze din rasputeri si, pana sa intre la liceu, era o fiara. A terminat ca sef de promotie si a castigat Trofeul Heisman, dupa primii trei ani de cariera fotbalistica in facultate, la UGA. Atunci cand s-a retras din fotbalul profesionist, a inceput sa observe o schimbare in propriul comportament si atunci a descoperit ca are o chestie numita TID, tulburare de identitate disociativa. Personalitate multipla.

Jack gesticuleaza ca domnul Dominguez in timpul orei de educatie rutiera.

-- Ar fi bine sa intri pe banda din stanga.

Schimb banda si ma opresc la semafor.

-- La urmatorul semafor, o iei la stanga pe Hillcrest.

Vad harta in minte: e vechiul meu cartier. Am invatat fiecare strada din el in anul in care am primit prima mea bicicleta. Plecam si umblam peste tot, cu mama alergand pe langa mine, razand si zicand: -- Libby, mergi prea repede!

Desi nu era asa. Dar imi amintesc cum ma facea ea sa ma simt: ca si cum as fi fost in stare sa merg oriunde, sa fac orice.

Jack continua:

-- Deci dupa ani intregi in care a facut eforturi si nu s-a lasat, e ca si cum presiunea i-ar fi venit de hac lui Herschel. Cand a fost intrebat despre TID, a comparat tulburarea cu niste palarii: stii cum purtam diverse palarii pentru diverse ocazii? Una pentru familie. Alta pentru scoala. Alta pentru serviciu. Dar cand ai TID, e ca si cum palariile s-ar incurca intre ele. Asa ca ti-o pui pe cea pentru fotbal, acasa, pe cea pentru familie, la serviciu...

-- Prea multe palarii.

Imi spun: *Stiu cum e!*

-- Dupa o vreme, ajunge sa fie greu sa nu le amesteci.

Si ma intreb daca vorbim tot despre Herschel Walker sau acum am trecut la Jack. El zice: -- Cred ca noi semanam mai mult cu Herschel Walker, decat cu Mary Katherine Blackwood. De fapt, cred ca ei nu-i semanam deloc.

Il simt cum se uita la mine, dar nu-mi iau ochii de la drum. Jack spune: -- Multumesc ca m-ai ajutat in noaptea asta.

-- Prefer sa consider ca mai degraba te-am salvat.

-- Bine. Multumesc ca m-ai *salvat*.

Iar acum nu ma pot abtine sa ma uit la el. Si imi zambeste. La inceput e un suras lent, ce i se furiseaza pe chip ca un rasarit, pana cand, dintr-odata, straluceste precum soarele in toiul amiezii. Ma asez pe o mana, ca sa nu-mi acopar ochii, fiindca asta imi vine sa fac.

Ii zambesc lui Jack. Si privirile ni se intalnesc.

Niciunul dintre noi nu-si intoarce ochii, de fapt, eu chiar nu vreau s-o fac, nici macar cand imi aduc aminte ca sunt la volan, *Aloo!* Imi desprind cu greu privirea si ma uit prin parbriz, dar totul se vede ca prin ceata. Il simt pe Jack uitandu-se la mine.

Trebuie sa te calmezi, fata! Calmeaza-te!

Dam peste o groapa, iar Land Rover-ul scoate niste zgomote care te fac sa crezi ca o sa se dezmembreze. Jack exclama: -- Doamne, masina asta e de rahat!

*

Cotim pe vechea mea strada, Capri Lane. N-am mai fost aici din ziua in care m-au dus la spital. Jack vorbeste, dar nu-l ascult, pentru ca imi amintesc tot ce s-a intamplat atunci. Mama. Faptul ca am ramas captiva in casa. Senzatie ca nu pot respira, impresia ca pana aici mi-a fost, ca o sa mor. Faptul ca am fost salvata.

Cand m-am trezit la spital, totul era alb. Albastru, gri, negru, alb, de parca astea ar fi fost singurele culori din lume.

-- Ai avut un atac de panica, mi-a spus tata. O sa fie bine, dar trebuie sa ne asiguram ca nu se mai repeta.

Ne apropiem tot mai mult de fosta mea locuinta si o vad venind spre mine, doar ca, bineinteles, nu mai seamana deloc cu cea de dinainte, caci au fost nevoiti s-o darama, nu-i asa? Chiar daca era ultimul loc in care am vazut-o pe mama in viata. Chiar daca amintirea ei traia in fiecare zid sau dusumea.

Ma astept sa trec pe alaturi, dar Jack zice: -- Opreste aici!

La inceput, ma intreb daca e o gluma proasta. Dar nu, el arata spre casa cu doua etaje de peste drum si spune: -- Hai sa vedem daca fratele meu s-a intors! Daca da, poate sa te duca el acasa.

Coboara din Land Rover si porneste pe alee.

Eu raman nemiscata.

Apoi, cumva, reusesc sa deschid usa. Pun un picior jos. Ma smulg din masina. Pun si celalalt picior jos. Stau in picioare. Intreb: -- Asta-i casa ta?

Jack se intoarce.

-- Hai odata!

Apoi se uita pe langa mine, la fosta mea locuinta, si se albete la fata, aproape ca si cum ar fi vazut o fantoma.

-- De cata vreme stai aici?

Abia daca pot sa rostesc intrebarea. El nu-mi raspunde. Arata de parca ar suferi un atac cerebral.

-- Jack? De cat timp locuiesti aici? In casa asta?

Tacere.

-- Raspunde-mi!

-- De cand ma stiu.

Iar lumea

pur si simplu

se opreste.

-- Poti sa-mi spui ce s-a intamplat, Libbs? Poti sa-mi spui ce te-a speriat asa de tare?

-- Totul.

Asta a fost raspunsul meu, chiar daca stiam ca tata se astepta la ceva mai precis.

-- Totul. Tu. Eu. Aneurismele. Moartea. Cancerul. Crimele.

Infractionalitatea. Oamenii rai. Oamenii corupti. Oamenii cu doua fete. Batausii. Dezastrele naturale. Lumea m-a speriat. Lumea mi-a facut asta. Mai ales felul in care iti da oameni pe care sa-i iubesti si apoi ti-i ia.

Dar, de fapt, raspunsul era simplu. Ma hotarasem sa-mi fie frica.

Nu stiu cat imi ia pana sa vorbesc din nou. In cele din urma, zic:
-- Si eu am locuit aici.

Arat catre casa cea noua, mare, stralucitoare si intacta, ce se inalta pe mormantul fostului meu camin. Casa cea noua nu seamana deloc cu aceea de dinaintea ei.

-- Stiu.

-- De unde stii?

Si deja ma astept la ce o sa spuna. Vreau doar sa-l aud spunand.

-- Pentru ca am fost de fata in ziua in care te-au scos din casa.

Jack

Marcus conduce, iar eu stau pe bancheta din spate. Fratele meu e in toane proaste, fiindca a trebuit sa iasa din casa, iar acum imi arunca priviri ucigatoare in oglinda retrovizoare. Nu vrea nici macar sa porneasca radioul, atat de prost dispus e. Calatorim toti trei in tacere, cu exceptia lui Libby care mai spune: „Coteste aici” si „Ia-o la dreapta pe acolo”. Are vocea ca de gheata. Acum, cand nu mai fac nimic in afara de a sta asezat, am inceput sa-mi simt capul greu din cauza bauturii.

In masina e cald si liniste. Foarte multa liniste. Probabil ca atipesc un pic, fiindca tresar cand imi zbarnaie telefonul. Il scot din buzunar si vad un mesaj de la Kam.

Esti OK, frate?

Li raspund: **Sunt bine.**

Seth zicea ca ai orbit?

Ma uit la ecran, apoi la ceafa lui Libby. Inchid telefonul, dar il deschid din nou. Scriu:

Nu recunosc fetele. Prosopagnosia. Exista. Diagnosticat de curand.

Cand vad ca nu mai vine niciun raspuns de la Kam, imi indes telefonul in buzunar. Imi vine sa urlu in tacere, dar n-o fac. Dupa cateva minute, mobilul meu zbarnaie iar. Nu ma deranjez sa ma uit la el.

*

Ajungem in sfarsit in cartierul ei, iar Marcus merge tot mai

incet, pana cand ajunge sa se tarasca, uitandu-se pe geam. O parte din mine spera sa nu gasim niciodata casa lui Libby, astfel incat sa am ocazia de a indrepta lucrurile, dar o alta parte din mine pur si simplu s-a saturat. S-a saturat de ea. S-a saturat de toate.

Inevitabil, ajungem la destinatie si din nou ma izbeste asemanarea dintre locuinta ei si toate celelalte. Daca as concepe eu o casa pentru Libby Strout, ar fi una exceptionala. Ar fi unica. Ar fi de un rosu-aprins, cu acoperis de tabla, cel putin doua etaje, poate mai multe, o statie meteo ultimul racnet si multe turnulete. Si un turn, dar nu unul in care sa fie incuiata. Ar fi un loc in care Libby sa poata sta si din care sa se poata uita peste oras, pana in zare, poate dincolo de ea.

Marcus zice:

-- Am ajuns.

Libby ii multumeste si practic se arunca afara din masina. Mereu uit cat e de rapida. Pana sa apuc eu sa urc pe alee, ea deja sta in dreptul usii de la intrare. Se rasuceste brusc, cu fata catre mine.

-- Ce? Ce e, Jack? Ce? Ce?

-- Imi pare rau ca nu ti-am spus nimic. Dar n-am vrut sa te rusinez si mai tare decat o facusem deja.

-- Ai fi putut sa aduci vorba despre asta.

-- As fi putut. Daca te ajuta, o sa-ti scriu o scrisoare prin care sa-mi cer scuze.

Ii arunc un zambet plin de speranta, dar ea isi flutura o mana spre mine, ca si cum l-ar sterge.

-- Nu. Tine-ti zambetul pentru tine, ai inteles, Jack Masselin? Lasa-l deoparte. Cu mine nu-ti merge. Esti foarte ingrijorat ca nu te poti apropia de nimeni, dar nu prosopagnosia e de vina, ci tu. Toate zambetele tale, toata prefacatoria si stradania de a fi ceea ce crezi tu ca vor oamenii sa fii. Ele te tin izolat. Ele te zapacesc. Trebuie sa incerci sa fii un om adevarat.

Renunt la zambet.

-- In afara de moartea mamei, momentul in care m-au scos cu macaraua din casa a fost cel mai urat pe care l-am trait vreodata.

Stii ca am primit scrisori pline de ura? Toti aveau cate ceva de zis despre cele intamplate, despre cat de grasa eram eu, despre tata. Voiau sa se asigure ca stiu exact ce dezgustati sunt ei si ce dezgustatoare sunt eu. Mi-au trimis mesajele la spital si mi le-au trimis aici. Mi-au gasit adresa de e-mail si mi le-au transmis direct. Cine face asa ceva? Cine vede o poveste de genul asta la stiri si se gandeste: *O sa-i scriu un mesaj si o sa-i zic vreo doua de o sa ma tina minte! Ma intreb daca ar trebui sa-i trimit scrisoarea la spital prin posta sau sa o duc personal?* Tu si fratii tai ati ras zdravan pe seama mea?

Ochii ei sunt doua vapai. Ma provoaca sa-i raspund: *Da, exact asa a fost, eu si fratii mei am ras de ne-au durut coastele. Ne place la nebunie sa vedem oameni la un pas de moarte.*

In schimb, ii spun:

-- Imi pare rau.

E momentul in care as vrea sa-i scriu nu doar o scrisoare prin care sa-mi cer scuza, ci sute de scrisori, cate una pentru fiecare persoana oribila care i-a facut sau i-a spus vreodata o rautate.

-- E imposibil ca vreun om sa fi facut asa ceva, daca te-ar fi cunoscut. Si, ca sa stii, nu toti iti voiau raul. Noi ti-am tinut pumnii. Eu ti-am tinut pumnii.

-- Ce-ai spus?

-- Ti-am tinut pumnii.

Ceva apare pe chipul ei si imi dau seama despre ce e vorba: stie ca eu i-am trimis cartea.

Libby

Tata sta in fata calculatorului. De cum ma aude intrand, sare in picioare si arata catre ceasul din perete.

-- Ce s-a intamplat?

Ii povestesc, pentru ca m-am saturat sa ma prefac ca totul e bine. Sincera sa fiu, trebuie sa-si faca griji din cauza mea. Nu-l pot apara la nesfarsit. Asa ca-i zic tot, incepand cu Mick din Copenhaga, continuand cu bataia si cu Moses Hunt, apoi sfarsind cu faptul ca l-am dus pe Jack acasa, moment in care mi-am dat seama ca el a fost de fata in ziua in care ne-au daramat casa si ca el a fost intotdeauna Dean-ul din Dean, Sam si Castiel. Dupa care ii vorbesc despre celelalte lucruri, pe care am incetat sa i le mai spun cu ceva vreme in urma: despre scrisori, despre Domnisoare si despre costumul de baie mov. Sunt epuizata, furioasa, trista, indurerata, goala pe dinauntru si, mai mult decat orice pe lume, imi doresc sa ma duc la culcare. Insa tatal meu e tot ce am.

El se plimba incoace si incolo cat timp ii vorbesc, dar se opreste de cum ma opresc eu. Zice: -- Trebuie sa stiu daca esti bine. Trebuie sa stiu daca e cazul sa ma duc la familia Hunt si sa-l pocnesc cu mana mea pe baiatul ala.

E furios pe toata lumea din afara casei noastre, iar asta ma face sa-l iubesc si mai mult.

-- Sunt bine, tata.

-- Mi-ai spune.

E o intrebare.

-- Mi-ai spune.

-- Ti-as spune. Intotdeauna. De acum inainte.

Dupa care adaug:

-- Imi pare rau. Pentru tot ce te-am facut sa induri.

Stie ca ma refer la *tot*, nu doar la seara asta.

-- Si mie imi pare rau, Libby.

Si adevarul ma izbeste drept in fata. Vad intreaga durere pe care tata a luat-o asupra lui, a inghitit-o si a purtat-o cu sine, nu doar dupa pierderea mamei, ci si dupa pierderea compasiunii din partea oamenilor care l-au blamat pentru ce mi s-a intamplat mie. Daca s-a infuriat vreodata, eu n-am remarcat. Pur si simplu merge mai departe, avand grija sa mananc sanatos, incercand sa ma ocroteasca si sa ma faca sa ma simt iubita.

Apoi, poate pentru a dovedi ca nu exista secrete intre noi, tata imi povesteste despre femeia cu care se intalneste de ceva vreme. O cheama Kerry si preda matematica la gimnaziu. E de varsta lui, a mai fost maritata o data si nu are copii. N-a vrut sa-mi spuna, fiindca nu stie sigur incotro o sa se indrepte relatia lor sau ce inseamna ea si pentru ca a vrut sa fie atent cu mine, cu Kerry. Dar eu cred ca, de fapt, pur si simplu n-a vrut sa ma simt prost pentru ca ramasesem singura din lume care nu mergea mai departe.

Ii zic asta, iar el ma ia de mana.

-- Nu este vorba despre a merge mai departe, Libbs. E vorba despre a schimba ceva. Atat. O alta viata. O alta lume. Alte reguli. Nu lasam niciodata in urma vechea noastra lume. Doar cream una noua.

Jack

E trecut de ora unu noaptea cand Marcus si cu mine ajungem acasa. Eu stau cel putin cinci minute in fata frigiderului deschis, dorindu-mi sa se materializeze acolo ceva bun: o pizza, un pui intreg, o friptura uriasa sau o portie de coaste. Cand vad ca nu se intampla asa ceva, insfac un suc, un soi de sos guacamole/cu spanac/cu branza, fac rost de niste chipsuri din camara si ma asez in bucataria intunecata, ca sa ma ospatez.

Sunt la jumatatea pungii de chipsuri, cand telefonul meu se aprinde in celalalt capat al camerei, acolo unde l-am lasat. Ma ridic, in caz ca ar fi Libby, desi stiu ca nu e ea. E Kam. Imi scrie: **Rahat! Prosopagnosia asta e o chestie data dracului. Apropo, frate, cu totii avem cate ceva. Fiecare e ciudat si stricat la cap in felul lui. Nu esti singurul.**

Citesc mesajul de trei ori, fiindca, la drept vorbind, sunt uluit. Poate ca Dave Kaminski chiar o sa treaca in tabara baietilor buni, inainte sa ajunga la maturitate.

Primesc un nou mesaj:

Magarule!

Raspund:

Nesimtitule!

Dupa care las totul balta si urc scarile spre dormitorul parintilor mei. Bat cu pumnul in usa. Bat de ma ia naiba, pana cand se deschide o alta usa, iar un pusti slabanog, cu urechi clapauge, zice: -
- Jack?

-- Scuze ca te-am trezit, amice. Poti sa-l chemi pe Marcus?

-- Sigur.

Usa de la dormitorului parintilor mei se deschide, iar femeia care iese pare pe jumătate adormita. Are parul valvoi și un ochi închis.

-- Jack?

De cum mă vede, deschide larg ambii ochi și întinde o mână către față, către pieptul meu.

-- Oh, Doamne, ce-ai patit?

Imi amintesc: *Ah, da, fratii Hunt m-au zvantat in bataie!*

-- Nu-i nimic. Sunt bine. Asculta, trebuie să discut cu tine și cu tata.

Ma uit pe lângă ea, dar camera e goală. Din spatele meu se aude o ușă deschizându-se, iar barbatul care trebuie să fie tata își face apariția din camera de oaspeți.

*

Stam totți cinci pe patul părinților mei, de parcă ar fi seara de Ajun, iar noi am fi redevenit copii. Marcus n-a scos o vorbă. Nu face decât să se holbeze la mine de sub clăia de par.

Le spun:

-- E o tulburare neurologică rară.

Mama caută pe Google în timp ce vorbesc.

Tata: Ai probleme de vedere sau dureri de cap?

Dusty: Poate e o contuzie.

-- Nu-i o problemă de vedere și nici nu-i vorba de o contuzie.

Tata: Si eu mă incurc uneori. Mereu uit numele. După atâția ani petrecuți la magazin, tot nu rețin oamenii.

-- Nu-i același lucru. Există o anumită parte a creierului, numită circumvoluția fusiformă douăsprezece, care identifică și recunoaște fețele. Din nu se știe ce motiv, a mea lipsește sau nu funcționează.

Dusty vrea să știe unde se află și îi arată, apoi mama găsește o diagramă a creierului. Cu toții se apleacă spre ea, până și Marcus, iar mama citește: -- „Oamenii cu prosopagnosie au mari dificultăți în a deosebi fețele și s-ar putea să nu recunoască oameni întâlniți de multe ori și bine cunoscuți, chiar membri ai familiei”.

Ea isi ridica ochii spre mine, ca pentru a ma intreba: *E adevarat?* si eu dau din cap in semn de incuviintare.

-- „Prosopagnosia e cauzata de o problema privind procesarea informatiilor vizuale la nivelul creierului, ce poate fi prezenta inca de la nastere sau dezvoltata ulterior, in urma unei leziuni cerebrale.”

Marcus observa:

-- Ca atunci cand ai cazut de pe acoperis.

Le spun ca am fost testat, iar ei imi pun un milion de intrebari. Le raspund cat pot de bine si, la un moment dat, mama zice: -- Vreau sa tii minte ca nu te poti simti raspunzator de toate. Noi suntem parintii si o sa lamurim situatia *noastra*. Tot ce trebuie sa faceti voi, oricare dintre voi (se uita la fratii mei), este sa fiti copii si sa ne lasati sa va stam alaturi.

-- Oricare dintre noi? intreaba Dusty. Si cei fara tulburari neurologice?

-- Toti.

Libby

Intotdeauna m-am gandit ca ar trebui sa putem opri timpul. In felul asta ai putea sa apesi pe butonul „pauza” intr-un moment cu adevarat frumos al vietii tale, astfel incat nimic sa nu se schimbe. Gandeste-te! Cei dragi n-ar muri. Tu n-ai imbatrani. Te-ai duce la culcare si te-ai trezi a doua zi pentru a le gasi pe toate exact asa cum le-ai lasat. Fara surprize.

Daca as putea sa opresc timpul, asta e momentul pe care l-as alege, cand adorm pe umarul tatei, cu George in poala, de parca as avea din nou opt ani.

Iata ce stiu eu despre ce inseamna sa pierzi pe cineva:

*

- Niciodata nu o sa-ti fie mai bine. Pur si simplu, te obisnuiesti (intru catva) cu sentimentul.
- Niciodata nu o sa incetezi sa duci dorul oamenilor care pleaca.
- Pentru ceva ce nu mai e acolo, cantaresti o tona.

*

Pana sa incep sa mananc (sa mananc cu adevarat), pierderea era deja atat de apasatoare, incat mi se parea ca port toata lumea in spinare. Asa ca nu mi-a fost cu nimic mai greu sa-mi port kilogramele in plus. Faptul ca am incercat sa le port pe amandoua a fost prea mult. Tocmai de aceea, uneori trebuie sa lasi jos o parte din povara. N-o poti cara dupa tine la nesfarsit.

Jack

E aproape dimineata cand ma bag in pat. Stau intins peste patura, perfect treaz, cu pantofii in picioare, cu hainele pe mine, cu privirea atintita in tavan. Imi simt sufletul plin si totusi parca sunt gol pe dinauntru, dar nu intr-un fel negativ. Poate ca „gol” nu e cuvantul potrivit. Ma simt usor.

S-ar putea s-o iubesc pe Libby Strout.

Nu doar s-o plac.

Iubire.

Adica eu o iubesc pe ea.

Ii iubesc rasul vesel, gutural, care o face sa para mereu racita. Iubesc felul tantos in care paseste, de parca ar fi pe un podium. Iubesc faptul ca e uriasa si nu ma refer la greutatea ei fizica.

Apoi incep sa ma gandesc la ochii ei. Daca m-ai intreba cum arata ochii lui Caroline, n-as fi in stare sa-ti raspund. Cu toate ca-i pot descrie cand ma uit direct la ei, nu mai reusesc acelasi lucru si cand ea nu sta in fata mea.

Dar pot sa-ti spun cum arata ochii lui Libby.

Sunt ca statul in iarba, sub cerul liber, intr-o zi de vara. Soarele te orbeste, dar simti pamantul sub tine si, oricat de mult ai crede ca s-ar putea sa-ti iei zborul, stii ca n-ai s-o faci. Esti incalzit din interior si din exterior, asa ca simti caldura pe piele si dupa ce pleci.

Pot sa-ti mai spun si alte lucruri.

1. Libby are doua constelatii de pistrui pe chip, una care-mi aminteste de Pegas (pe obrazul stang) si alta care-mi aminteste de Lebada (pe obrazul drept).
2. Genele ei sunt lungi cat bratul meu, iar cand flirteaza, clipeste intentionat mai lent, intr-un fel care ma da gata.

3. Mai e si zambetul lui Libby. Da-mi voie sa-ti zic ca e uluitor, de parca si-ar avea izvorul in cel mai adanc coltisor al sufletului ei, un coltisor facut din cer senin si raze de soare.

La un moment dat, imi zic: *Ia stai naibii o secunda!*

Ma ridic in fund. Imi masez templele. Poate ca e din cauza bauturii, dar...

Cand am inceput eu sa-mi amintesc cum arata fata ei?

Si, brusc, am o traire demna de filmul *Sixth Sense*, in timp ce gandurile mi se intorc la tot ce s-a intamplat in cele cateva saptamani de cand o cunosc pe Libby. Trec in revista fiecare imprejurare in care am vazut-o, fiecare situatie in care am putut s-o recunosc intr-o multime sau s-o regasesc fara un context. Ma testez.

Imi imaginez sprancenele ei.

Usor arcuite, ca si cum ar fi mereu amuzata.

Imi imaginez nasul ei.

Felul in care se increteste cand rade.

Imi imaginez gura ei.

Nu doar roseata buzelor, ci si felul in care colturile se ridica, de parca ar zambi chiar si atunci cand n-o face.

Imi imaginez toate fragmentele astea la un loc.

Felul in care pomatii i se curbeaza in afara, iar barbia i se curbeaza in interior, aproape in forma de inima. Ardoarea, si blandetea, si stralucirea ei, care o fac sa para atat de VIE.

In tot timpul asta, am crezut ca greutatea ei e cea care ma face s-o recunosc.

Dar nu are nicio legatura cu greutatea.

E vorba despre ea.

Libby

Ma trezesc devreme, desi e duminica. Ii las tatei un bilet, apoi ies din casa, infofolita intr-o haina si un fular. Dupa ce strabat un cvartal, simt ca-mi ingheata mainile, asa ca mi le afund in buzunarele hainei. Ma intalnesc cu Rachel in parc, fiindca am ceva sa-i spun. *Stiu de ce i-am tras un pumn lui Jack Masselin.*

*

In aer pluteste un fior rece, care ma duce cu gandul la iarna sau macar la inceputul ei. Anotimpul asta imi e cel mai putin drag, fiindca totul se stinge sau se cufunda in somn, sunt inconjurata de prea multa moarte si neclintire, iar cerul ramane plumburiu pentru atata vreme, incat ai impresia ca n-o sa mai redevina niciodata albastru. Acum insa cerul nu se prea poate hotari. E pe alocuri albastru, pe alocuri gri, cu pete albe, ca o plapuma spalacita.

Rachel ne-a adus cidru fierbinte, de la cafeneaua aflata langa locuinta ei. Ne asezam cu fata catre terenul de golf si suflam in bauturi, ca sa le racorim. Eu povestesc cate ceva despre Mick din Copenhaga, despre Moses Hunt si despre faptul ca l-am dus pe Jack acasa.

-- Jack, adica acel Jack?

-- Jack, adica acel Jack.

Pana sa apuce Rachel sa ma intrebe despre el, ii vorbesc despre trupa de dans pe care o infiintez cu Bailey, Jayvee si Iris.

-- Partea cea mai buna e ca oricine poate sa ni se alature. Nu exista restrictii privind greutatea, inaltimea, varsta ori sexul. Nu exista niciun fel de restrictii. Daca poti sa dansezi, fie si putin, atunci ai intrat. Dansam pentru bucuria de a dansa, oricand si

oriunde vrem.

-- Pot sa intru si eu in trupa?

-- Sigur ca da.

-- O sa existe piruete?

-- Bineinteles!

-- Si costume?

-- Da, dar fiecare o sa arate altfel.

Rachel imi spune despre noua ei iubita, Elena, o desenateare pe care a cunoscut-o la brutaria Winkler. Zice ca impartasesc multe lucruri marunte, dar si chestii reale, importante, cum ar fi faptul ca aveau aceeasi varsta cand le-au dezvaluit rudelor si prietenilor care e adevarata lor orientare sexuala. Rachel sufla in cidru si ia o inghititura. Ma priveste peste marginea paharului.

-- Stii, intr-un fel, asta ai facut si tu: te-ai dezvaluit. Ai iesit din camera ta. Ai iesit din locuinta ta. Ai iesit din cochilia ta.

-- Cred ca da.

Ma gandesc la Jack, la fel de singur in sinea lui pe cat am fost eu atatia ani, in camera mea. Ca si cum mi-ar fi citit gandurile, Rachel ma intreaba: -- Asadar de ce ai facut-o? De ce l-ai lovit?

-- Deoarece, dupa toate cate le indurasem, am simtit ca el incearca de unul singur sa ma ia pe sus, sa ma indese inapoi in casa aia si sa ma incuie acolo. Parca mi-ar fi spus ca am dreptate sa intru in panica si sa ma tem.

-- Nimeni nu poate sa te incuie la loc cu forta, Libby. Tu alegi daca ii lasi s-o faca.

-- Acum stiu asta, o stiu cu adevarat. Si pe atunci credeam ca o stiu, dar nu era asa.

-- Deci ati ramas prieteni?

-- M-am mintit.

-- Sau poate a incercat sa te protejeze. Nu-i iau apararea, dar probabil a crezut ca procedea corect.

-- Poate.

Apoi ii povestesc despre scrisori. Rachel isi lasa jos paharul.

-- Cand ai primit-o pe ultima?

-- A trecut ceva vreme de atunci. Inainte sa port costumul de baie mov.

-- Ai aflat cine le scria?

-- Nu, dar sunt destul de sigura ca stiu. Si mi-e mila de ea, fiindca persoana respectiva n-o sa se dezvaluie niciodata. Isi tine adevarata ei fire sub cheie, acolo unde nimeni n-o poate gasi, nici macar ea insasi.

Rachel isi ia din nou bautura.

-- In cinstea lui Libby Strout, cel mai mare om pe care-l cunosc, si nu ma refer la aspectul exterior.

Ciocnim paharele cu cidru.

-- Si in cinstea lui Rachel Mendes, pentru ca ma iubeste, chiar daca nu e nevoita.

Sunt cat pe ce sa adaug: *Si pentru ca mi-a salvat viata*, caci, din nu stiu ce motiv, imi amintesc cum eram la unsprezece si pe urma la treisprezece ani. Fata de atunci imi pare o straina, o persoana dintr-o viata trecuta, fara nicio legatura cu mine, cea de acum. Dar stiu ca n-as mai fi eu, daca n-ar fi existat ea. N-as mai fi Libby Strout, eleva in clasa a unsprezecea, cu un grup de prietene. N-as mai fi dansat, n-as mai fi facut piruete si n-as mai fi dat proba pentru Domnisoare. Nu mi-as fi aparat punctul de vedere, nici nu mi-as fi imbracat costumul de baie mov. N-as fi mers la Bloomington sau la Clara's cu un baiat de care-mi place. De care-mi place *cu adevarat*. Nu mi s-ar mai fi frant inima, pentru ca mi-ar fi fost prea frica. Si, cu toate ca acea inima franta ma doare al naibii, e mult mai bine decat sa nu simt nimic.

Uite inca un lucru pe care nu l-as fi facut: n-as mai fi stat pe banca asta, cu nasul si obrazii inghetati, band cidru fierbinte alaturi de o buna prietena. Si cu toate ca, pe atunci, nu stiam despre existenta acestui moment anume, imi doream sa ies in lume pentru a-l trai.

*

Dupa plecarea lui Rachel, imi las pe banca exemplarul (*acel*

exemplar) din *Am locuit intotdeauna la castel*, impreuna cu urmatorul mesaj: **Draga prietene,**

Nu esti o ciudatenie. Cineva te vrea. E nevoie de tine. Esti singurul „tu” care exista. Nu-ti fie frica sa iesi din castel. Afara te asteapta o lume mare si grozava.

Cu dragoste, o colega cititoare

Jack

Tatal ei imi spune ca Libby e in parc, cu o prietena, asa ca plec intr-acolo. Imi suna telefonul si vad ca e Kam, dar nu raspund.

Si daca ar fi doamna doctor Klein, care m-ar suna pentru a-mi spune ca s-a inselat, ca exista un leac? Ce-as face? Mi-as schimba creierul, daca asta ar insemna sa pot recunoaste oamenii, asa cum face toata lumea?

Oare l-as schimba?

Intorc ideea pe toate fetele, incercand sa-mi imaginez cum ar fi, incercand sa-mi inchipui cum m-as putea schimba ca persoana.

N-as mai fi eu insumi, nu? Pentru ca, de cand ma stiu, asa-i deosebesc pe oameni. Ii studiez. Aflu detalii despre ei.

Treaba e ca nu realizez ce inseamna sa vezi lumea la fel ca restul. Poate ca nu ma recunosc intr-o oglinda si poate ca nu sunt in stare sa-ti spun exact cum arati, dar, fara prosopagnosia, nu m-as mai fi cunoscut la fel de bine. Acelasi lucru e valabil si in ceea ce-i priveste pe parintii mei, pe fratii si prietenii mei, pe Libby. Ma refer la toate detaliile care ii fac sa fie *ei*. Oamenii se uita unii la altii si vad acelasi lucru, insa eu trebuie sa muncesc mai mult pentru a zari ce se afla dincolo de chip. E ca si cum as demonta o persoana, pentru ca apoi s-o reconstruiesc. O recladesc asa cum am montat Curatorul pentru Dusty.

Asta-s eu!

Oare ma simt special? Un pic. A trebuit sa muncesc al naibii de mult ca sa-i invat pe toti si chiar daca nuanta pielii ori culoarea parului ma ajuta sa-i regasesc pe oameni, din punctul meu de vedere ei nu se rezuma la asta. Nu despre aspect e vorba. Ci despre lucrurile importante, cum ar fi felul in care se lumineaza la fata

cand rad sau felul in care se misca atunci cand se apropie de tine,
sau felul in care pistruii lor alcatuiesc o harta a stelelor.

Libby

Ma aflu la marginea parcului, infofolita in haina mea, cu fularul tras peste barbie, cand pe alaturi trece agale un Land Rover ruginiu. Masina se opreste brusc in mijlocul drumului si, lasand motorul pornit, Jack Masselin coboara de la volan, apoi se apropie *mandru* de mine.

-- Ce cauti aici?

-- Tatal tau mi-a zis ca o sa te gasesc in parc. Doamne, frig mai e! Chiar ai de gand sa te intorci pe jos pana acasa?

-- Ce. Cauti. Aici?

Rostesc cuvintele mai lent si mai apasat.

-- Uite ce e, imi pare rau ca nu ti-am spus unde locuiesc si ca te-am vazut in ziua in care ai fost salvata. Ar fi trebuit sa-ti zic si ai tot dreptul sa fii furioasa pe mine.

-- Da, ar fi trebuit.

-- Stiu. Am gresit. Dar, daca nu te deranjeaza, acum trebuie sa-ti spun altceva. Ne putem intoarce mai tarziu la greseala mea, iar atunci n-ai decat sa ma bestelesti cat vrei.

-- Ce e, Jack?

-- Pe tine te vad.

-- Poftim?

-- Pe tine te vad, Libby Strout. Pe tine.

-- Cum adica?

-- Te vad. Te tin minte. Te recunosc.

Imi flutur mana spre propriul corp.

-- Nu e ca si cum n-ai fi in stare sa recunosti grasimea.

-- Dumnezeu mare, femeie! Ajuta-ma un pic aici!

-- Si ce daca? Te folosesti de semne distinctive ca sa-ti dai seama

cine e fiecare om. Semnul meu distinctiv e greutatea.

-- Semnul tau distinctiv esti tu insati. Imi amintesc de ochii tai. De gura ta. De pistruii de pe ambii obraji, care seamana cu niste constelatii. Iti cunosc zambetele, cel putin pe trei dintre ele, si am retinut cel putin opt expresii ale tale, inclusiv pe alea pe care le arati doar din ochi. Daca as fi capabil sa desenez, te-as desena si n-as avea nevoie sa ma uit la tine ca s-o fac. Pentru ca figura ta mi s-a intiparit in minte.

Jack inchide ochii si ma descrie asa cum nu m-am mai auzit descrisa niciodata. In timp ce-l ascult, inima imi bate cu putere si stiu ca e un moment pe care n-o sa-l uit niciodata, nici macar peste cincizeci de ani.

El deschide ochii si adauga:

-- Stiu cum te misti. Stiu cum te uiti la mine. Vad ca ma vezi si esti singura care ma priveste asa. Fie ca iti sunt aproape ori departe, nu trebuie sa stau pe ganduri sau sa asez piesele de puzzle una langa alta. Pur si simplu esti tu. Asta stiu.

-- Nu inseamna neaparat ca ma iubesti. Simplul fapt ca ma vezi.

Jack ridica din sprancene si izbucneste in ras.

-- Cine a zis ceva despre iubire?

Mai mult decat orice pe lume, imi doresc sa ma fac nevazuta.

-- Dar daca, ipotetic vorbind, te-as iubi, n-ar fi *pentru ca* te vad si *Eh, ma rog, pe ea macar pot s-o vad, asa ca as putea foarte bine s-o si iubesc*. Sunt aproape sigur ca *te vad* pentru ca *te iubesc*. Si, da, cred ca te iubesc pentru ca te vad, adica *te vad pe tine, Libby*, cu totul, pana in cel mai mic si uluitor detaliu.

Astept sa repete cuvantul *ipotetic*, dar n-o face.

In schimb, se uita la mine.

Eu ma uit la el.

Si traim un moment.

Dureaza secunde intregi, poate minute.

Imi trag fularul in sus, peste nas. As vrea sa-mi acopar tot capul cu el.

-- Poftim!

Jack imi da ceva. Rasucesc obiectul in palma si vad ca e un magnet. BUN VENIT IN OHIO. La inceput, nu stiu de ce mi-l da. Noi n-am fost niciodata impreuna in Ohio. Eu am fost doar o singura data in Ohio.

Acum multi ani.

Cu parintii mei.

Brusc, ma vad inapoi in fosta mea casa, in ziua in care mama a lipit magnetul de frigider.

-- *O sa-l umplem cu magneti din toate locurile in care o sa mergem, zice ea. Ohio poate ca nu pare o destinatie exotica, dar, intr-o buna zi, cand frigiderul o sa fie plin, o sa te uiti la el si o sa te gandesti: De la magnetul asta a pornit totul.*

Jack zice:

-- N-ar fi trebuit sa-l iau.

-- Sa-l iei?

-- De la tine din casa. In ziua aia m-am intors, ca sa vad ce pot afla despre tine. A trebuit sa-i spun paznicului sa fie atent, ca sa nu va fure cineva.

-- Dupa ce tu furasesi magnetul.

-- Da. Si cartea. Cea pe care ti-am trimis-o.

-- Ce te-a facut sa pastrezi magnetul?

-- Imi amintea de tine.

-- Uau, chiar ca esti siropos!

El rade, apoi isi maseaza falca.

-- Asa se pare.

-- E OK.

Am vocea inabusita din pricina fularului. Strang magnetul in pumn. Pare o prostie, dar nu ma pot abtine sa ma gandesc: *Mama l-a tinut in mana. O parte din ea e inca aici.*

-- Ma bucur ca l-ai luat.

E cel de la care a pornit totul.

-- Libby Strout.

Buzele lui Jack nu zambesc, iar ochii lui sunt seriosi. Nu l-am vazut niciodata atat de grav.

-- Cineva te vrea.

Apoi imi da fularul la o parte. Imi cuprinde fata in palme, cu grija, cu delicatete, ca si cum ar fi o bijuterie rara si pretioasa.

Si ma saruta.

E cel mai frumos sarut din viata mea. Imi dau seama ca asta nu inseamna prea mult. Dar e unul dintre acele saruturi care fac lumea sa se mareasca si cu care voi compara toate saruturile de pana acum si pe cele de care o sa aiba parte vreodata oricine, oriunde. E ca si cum Jack ar respira pentru mine sau poate ca respiram unul in locul celuilalt, iar eu ma contopesc cu el, si el se contopeste cu mine, pana cand mainile si picioarele nu mai sunt maini si picioare, oasele se inmoaie, urmate de muschi si piele, pana cand nu mai ramane decat electricitatea. Cerul cenusiu din zorii zilei se transforma intr-un cer de noapte, iar stelele sunt peste tot, asa de aproape, incat mi se pare ca as putea chiar sa le adun si sa le duc acasa, poate sa mi le prind in par.

Nu stiu cine se retrage primul, poate el, poate eu. Dar apoi stam cu fruntile lipite, lucru pentru care sunt recunoscatoare, fiindca o parte din mine tipa in sinea ei: *Oh, Doamne, e Jack Masselin!* si nu sunt uluita, ci aproape rusinata, pentru ca il cunosc pe baiatul asta ca nimeni altcineva, iar el ma cunoaste pe mine.

Pana la urma, capetele ni se indreapta, privirile ni se ridica si ne regasim, iar eu nu trebuie sa ma intreb cum arat in ochii lui, pentru ca ma vad acolo, reflectata in pupilele lui, ca si cum m-ar fi pus la pastrare si ma poarta cu el peste tot.

Jack zice:

-- Hm!

Si rasufla, de parca pana atunci si-ar fi tinut respiratia.

-- Da.

Incerc sa fiu amuzanta, pentru ca lumea asta inca mi se pare noua si inca imi caut drumul. Spun: -- Adica, n-a fost tocmai ceva care sa zguduie pamantul.

Iar vocea imi tremura, numai un pic.

Dar adevarul e ca s-a zguduit pamantul. Zau ca s-a zguduit! S-a

zguduit de n-a mai stiut de el.

O facem. Chiar se intampla. Ne cunoastem si schimbam lumea, pe a lui si pe a mea.

Tot trupul meu, din cap pana in picioare, e ca o singura terminatie nervoasa. Totul pare viu si *mai mult decat atat*. Inima mi se deschide, la fel ca a fiicei lui Rappaccini, Beatrice, atunci cand l-a intalnit pe tanarul Giovanni, dupa ce el a patruns in gradina ei. Stand pe loc, aproape ca o simt inflorind, petala cu petala, bataie cu bataie.

Jack

Ii spun:

-- Te iubesc.

Ea imi raspunde: -- Si eu te iubesc.

Apoi rade.

-- E cam aiurea. Adica, *pe tine!*

-- Stiu. Ce naiba?

Libby isi acopera gura cu o mana, dar ochii ii sclipesc. Ma gandesc la o campie inverzita, intr-o zi de vara. Ma gandesc la soare, la faptul ca ma incalzeste din interior si din afara.

O iau de mana, sub cerul albastru-cenusiu, si sunt acasa.

Mulumiri

Universul pe umerii tai a izvorat din inima mea, din propriile sentimente de pierdere, teama si suferinta, dar si de la oamenii adevarati care imi sunt dragi. Pe umerii acelor oameni si ai multor alte persoane se sprijina universul meu. Fara ei n-as fi putut sa scriu cartea asta.

In primul si in primul rand, le multumesc cititorilor mei din intreaga lume, care mi-au devenit o familie. (#ReadersAreLife) Va iubesc cu o dragoste eterna, de proportii epice.

Ii multumesc lui Kerry Sparks, agentul meu incomparabil de destept si foarte, foarte scilpitor, care e cea mai priceputa, inteleapta si incantatoare fiinta de pe planeta si care intotdeauna, absolut intotdeauna, are grija de mine in toate felurile posibile. Multumesc si intregii echipe de la agentia literara Levine Greenberg Rostan. Mi-ati transformat lumea dintr-una alb-negru intr-una Tehnicolor.

Le multumesc mai mult decat adorabilului meu redactor, Allison Wortche, si tuturor instinctelor ei impecabile. Ea nu manuieste un pix rosu, ci o bagheta magica. Si ii multumesc fantasticului meu redactor din Marea Britanie, Ben Horslen, pentru mintea lui geniala.

Le multumesc tuturor celor de la Knopf, Random House Children's Books si celor de la Penguin UK, pentru bunatatea, sprijinul si imensa incredere in mine de care au dat dovada si pentru ca sunt cei mai buni care exista. Nesfarsite multumiri: Barbarei Marcus, lui Jenny Brown, Melanie Nolan, Dominique Cimina, Jillian Vandall, Karen Greenberg, Kim Lauber, Laura Antonacci, Pam White, Jocelyn Lange, Zack O'Brien, Barbara Perris,

Alison Impey, Stephanie Moss, Rosamund Hutchison si Clare Kelly. Multumiri si lui David Drummond, pentru coperta absolut spectaculoasa.

Un mare multumesc secretarei mele superstar, Briana Bailey, pentru tot ceea ce este si face, incredibilei Shelby Padgett (care este, jur, in parte vrajitoare) si Larei Yacoubian, WBA pe veci. Multumesc si lui Letty Lopez, precum si tuturor redactorilor, directorilor, scriitorilor si colaboratorilor revistei *Germ Magazine*, cu extraaprecieri si imbratisari pentru Briana, Shelby si Jordan Gripenwaldt. Voi ma faceti frumoasa si mandra de tot ceea ce am -- *ati* -- reusit.

Eu n-a trebuit sa fiu salvata din propria casa, asa cum a patit Libby, dar, de-a lungul anilor, m-am luptat cu probleme privind greutatea si anxietatea, mai ales cand aveam varsta lui Libby, asa ca stiu cum e sa fii sicanat. Pe langa propria experienta, m-am inspirat din povestile familiei si prietenilor, care au inteles si ei pe propria piele prin ce a trecut Libby.

Eu, una, pot sa recunosc fetele, dar am rude care sufera de prosopagnosie. Verisorul meu adolescent a invatat sa deosebeasca oamenii din viata lui nu dupa chip, ci dupa lucruri mai importante, cum ar fi: „cat de amabili sunt si cati pistrui au”. Ii multumesc pentru ca m-a ajutat sa vad lumea prin ochii lui.

Un urias multumesc si remarcabilului si prosopagnosicului Jacob Hodes, care a revizuit cu meticulozitate cartea. El mi-a oferit reactii vitale privind ce merge si ce nu, dar si sugestii nepretuite pentru a transforma calatoria lui Jack intr-una cat se poate de reala si autentica.

Multumesc Centrelor de Cercetare a Prosopagnosiei si domnului doctor Brad Duchaine, de la Departamentul de Psihologie si Cercetare a Creierului, de la Dartmouth College, pentru ajutorul si generozitatea lui. El si domnul doctor Irving Biederman, profesor de neurostiinta si psihologie la University of Southern California, au raspuns cu rabdare numeroaselor mele intrebari.

Mai vreau sa le multumesc lui Chuck Close si Oliver Sacks, cei

ale caror diverse opere mi-au servit drept sursa de inspiratie si informatie, dar si membrilor grupului Yahoo Face Blindness-Prosopagnosia, care mi-au oferit detalii fascinante si lamuritoare.

Multumesc domnului doctor William Rice III, de la Wake Forest Baptist Medical Center, pentru expertiza medicala, si dragului meu var Learyn von Sprecken, un geniu al ingineriei, care ne-a ajutat pe mine si pe Jack cu proiectele lui care te lasa cu gura cascata.

Le mai multumesc:

Primilor mei cititori, Louis Kapeleris, Angelo Surmelis, Garen Thomas, Nic Stone, Becky Albertalli si lui Margaret Harrison, fan devotat al romanului *Toate acele locuri minunate*, al carei comentariu pentru coperta cartii *Universul pe umerii tai* ar suna cam asa: „Sincera sa fiu, dupa *Toate acele locuri minunate*, ma cam asteptam ca, pe ultima pagina, vreunul dintre personaje sa fie lovit de un camion sau ceva. Ma bucur ca nimeni n-a fost lovit de camion". Si kolegei autoare, eroine si prietene, Kerry Kletter. Nu e doar o scriitoare grozava, ci si un redactor grozav. Si-a facut aparitia intr-unul dintre cele mai importante momente in viata acestui roman si mi-a stat alaturi pana cand l-am depasit, oferindu-mi dragoste, un foarte necesar sprijin, dar si cele mai inspirate insemnari de ultima ora la care putea sa spere vreodata o autoare epuizata. Mereu te voi iubi pentru ce ne-ai oferit mie, lui Jack si lui Libby.

Le multumesc celorlalti prieteni autori pentru neincetata camaraderie, pentru inspiratie si tuturor librarilor, bibliotecarilor, profesorilor si bloggerilor pe care i-am cunoscut de-a lungul ultimilor doi ani. Sunteti cele mai tari vedete rock si n-o sa va pot multumi niciodata indeajuns pentru tot ajutorul acordat.

Multumesc formatiei Jackson 5 pentru ca mi-a tinut companie cat am scris, lui Sam, Dean si *Supernatural*, pentru ca m-au ajutat sa evadez la capatul unei zile lungi, si prolificului, talentatului Jack Robinson pentru ca a scris ceea ce avea sa devina cantecul meu preferat -- *I Love to Love* --, iar mie mi-a ingaduit cu amabilitate sa citez versurile.

Mulumesc familiei si prietenilor mei, de aproape si de departe, mai ales sufletului casei mele: Louis, Angelo, Ed Baran, si pisoilor mei literari -- fara voi n-as fi supravietuit ultimilor doi ani.

Cartea asta e pentru amuzantul, stoicul, scripitorul meu tata, care mereu trebuia sa-mi ceara sa dau muzica mai incet (dar care e raspunzator pentru ca mi s-a faurit cel mai bun si mai mare sistem stereo din lume).

Si e pentru mama mea, care mi-a daruit balerini si cuvintele care sa-i insoteasca. Ea m-a invatat sa umblu in pielea altora, sa stiu ca pot fi orice vreau sa fiu si ca pot face orice vreau sa fac si nu m-a lasat niciodata sa uit ca sunt dorita. *Universul pe umerii tai* e prima carte scrisa de mine pe care ea n-o va citi niciodata, dar *tu* ai citit-o, iar asta inseamna mai mult decat pot spune in cuvinte.